

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

นางสาวกัญชพร ตันทอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE DANCE CREATION FROM STOME SURGE

Miss Kanchaporn Tunthong

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Fine and Applied Arts Program in Fine and Applied Arts
Faculty of Fine and Applied Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2014
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

โดย

นางสาวกัญชพร ต้นทอง

สาขาวิชา

ศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับเป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรีบัณฑิต

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.วิชชุดา วุฒาทิตย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ภัทรวดี ภูชฎาภิรมย์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ดวงใจ อมาตยกุล)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์)

กัญชพร ต้นทอง : นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง (THE DANCE CREATION FROM STOME SURGE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ศ. ดร.นราพงษ์ จรัสศรี, 255 หน้า.

งานวิจัยนี้เป็นการบูรณาการความคล้ายคลึงกันของคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอตบุตร ซึ่งเป็นข้อมูลทางด้านวิทยาศาสตร์ โดยถ่ายทอดผ่านเทคนิคการเต้นนาฏยศิลป์ร่วมสมัยและลีลาารูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นทักษะด้านศิลปศาสตร์ แหล่งข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ ข้อมูลเชิงเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ สื่อสารสนเทศ ข้อมูลภาคสนาม การสัมมนา และประสบการณ์ของผู้วิจัย ข้อมูลดังกล่าวถูกนำมาวิเคราะห์และตอบสนองวัตถุประสงค์ของงานวิจัย คือ การหารูปแบบและแนวคิดของการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้การแสดงประสบความสำเร็จ คือ รูปแบบการสร้างสรรคงานที่ประกอบไปด้วย 8 องค์ประกอบ และแนวคิดของการสร้างสรรค์งานที่ประกอบด้วย 7 ประเด็น องค์ประกอบของรูปแบบของการแสดงที่ใช้ คือ 1) บทการแสดง ออกแบบบทการแสดงโดยเทียบเคียงความสวยงามและความรุนแรงของธรรมชาติกับการคลอตบุตร 2) ลีลา ใช้เทคนิคการเต้นนาฏยศิลป์ ลีลาารูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน และเทคนิคการแสดง 3) นักแสดง คัดเลือกนักแสดงที่มีทักษะทางด้านนาฏยศิลป์ร่วมสมัยและการแสดง 4) เสียงและดนตรี ใช้ในการสร้างบรรยากาศของธรรมชาติ เช่น คลื่นน้ำ ฟ่ำร้อง ฟ่ำผ่า 5) อุปกรณ์ ใช้เป็นสัญลักษณ์ในการถ่ายทอดเรื่องราวแทนคลื่นน้ำ ผู้ชาย และชายหิ่ง 6) เครื่องแต่งกาย ใช้แสดงลักษณะของตัวละครโดยคำนึงถึงความคล่องแคล่วของนักแสดง 7) แสง ใช้ทฤษฎีของสีในการสร้างสรรค์จินตนาการของผู้ชม และ 8) พื้นที่แสดง เลือกจัดการแสดงในพื้นที่ที่มีความปลอดภัย นอกจากนี้แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ คือ 1) การสะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งเทียบเคียงกับการคลอตบุตร 2) การคำนึงถึงผลกระทบของภัยธรรมชาติจากคลื่นพายุซัดฝั่ง 3) การคำนึงถึงการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบการแสดงนาฏยศิลป์ 4) การใช้รูปแบบการแสดงนาฏยศิลป์ที่มีความหลากหลาย 5) การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏยศิลป์และทัศนศิลป์ 6) การสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน และ 7) การใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดงนาฏยศิลป์ จากผลการวิจัยทั้งหมดนี้มีความสอดคล้องและตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยทุกประการ

สาขาวิชา ศิลปกรรมศาสตร์

ลายมือชื่อนิสิต

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5586801435 : MAJOR FINE AND APPLIED ARTS

KEYWORDS: CREATIVE DANCE / CONTEMPORARY DANCE / STORM SURGE

KANCHAPORN TUNTHONG: THE DANCE CREATION FROM STORM SURGE.

ADVISOR: PROF. PH.D.NARAPHONG CHARASSRI, 255 pp.

This research was created by the integration of the similar characteristic of storm surge and childbirth which were in science field and presented them via the contemporary dance and everyday movement technique which were in art field. The data sources that used in this research were the documents, expert interviews, information media, fieldwork, seminar, and the researcher's experience. All data was used to analyze and answer the objectives which are find patterns and concepts of dance creation from storm surge.

The result showed that the important factors which supported the performance to success were the 8 components pattern and the 7 points concepts of dance creation. The components of pattern are; 1) Act, was created to compare the beauty and the violence of the natural and childbirth. 2) Grace, using contemporary dance, everyday movement and acting techniques. 3) Actor, audition the actors who had the skill of dance and acting. 4) Sound and Music, used to create the atmosphere of wave and thunderbolt. 5) Equipment, used as the symbols of wave, a man or trestle. 6) Costume, were chose to present the characteristic of the characters and realized to the agility. 7) Light, using the theory of color to create the imagination of audience. And 8) Area, choosing the area where was favorable. In addition, the points of concept are; 1) To reflect the characteristic of storm surge which compared with the childbirth. 2) To realize the effects of the natural disaster of storm surge. 3) To realize the creation of dance. 4) Using the various patterns of dance. 5) Using the theory of dance and visual arts. 6) To reflect the society at present. And 7) Using the symbols for communication to enhance the dance. The above results were corresponding the objective of research.

Field of Study: Fine and Applied Arts

Student's Signature

Academic Year: 2014

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี จากความรัก ความกรุณาเมตตา จากศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ที่ได้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ และการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ ตลอดจนช่วยแก้ไขปัญหาและให้กำลังใจในการทำงานวิจัยมา โดยตลอด ดิฉันจะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่อาจารย์ได้ ถ่ายทอดให้นำไปประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไป ทั้งนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ให้ การช่วยเหลือในงานวิจัยโดยลำดับดังนี้

กราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.วิชชุดา วุธาพิทย รongศาสตราจารย์ ดวงใจ อมาตยกุล รองศาสตราจารย์ ดร.ภัทรวดี ภูชฎาภิรมย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รจนา สุนทรานนท์ ที่ได้ กรุณาให้คำแนะนำและตรวจแก้ไข รวมทั้งชี้แนะแนวทางให้แก่มคิดอันเป็นประโยชน์ทำให้ วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณ อาจารย์วาสนา สง่าเมือง อาจารย์ศุภวรรณ เบกา เปเรช นายนิพนธ์ วรรณมรินทร์ นายเลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ ดร.วัฒนา กันบัว และแพทย์หญิงเถาว์ลัย ถาวรามร ที่ กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาด้วยความเมตตาโดยตลอด

ขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สนับสนุนทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์

กราบขอบพระคุณบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด ที่เอื้ออำนวยในการใช้สถานที่ใน การฝึกซ้อมผลงานทำให้การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงราบรื่นไปได้ด้วยดี

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจมาโดยตลอด

กราบขอบพระคุณครอบครัวต้นทอง และครอบครัวจิตรสำเร็จ ที่คอยช่วยเหลือ ให้ คำปรึกษารับฟังปัญหาต่าง ๆ และให้กำลังใจ พร้อมทั้งช่วยทั้งร่างกายแรงใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณ นายเลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ ที่ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และ นางสาวจรรุณี ศรีสิริวรรณ นักแสดงนำที่ทุ่มเททั้งกายและใจที่ได้สละเวลามาร่วมแสดงช่วยทำให้ การแสดงมีสีสันมากยิ่งขึ้น และลูกศิษย์สาขาวิชานาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และอีกหลายท่านที่มีได้กล่าวนาม ณ ที่นี้ที่มีส่วนร่วมให้ ความร่วมมือและให้ความช่วยเหลือจนทำให้งานสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ	ฎ
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามในการวิจัย.....	2
1.2.1 รูปแบบของผลงานการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์	2
1.2.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์.....	2
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.4 กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	4
1.7 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	4
1.7.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร	4
1.7.2 การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	4
1.7.3 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ	4
1.7.4 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม.....	5
1.7.5 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน	5
1.7.6 ประสิทธิภาพของผู้วิจัย	5

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.9 การรายงานผลการวิจัย	6
1.10 สรุปบท.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 อารัมภบท.....	8
2.2 นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2.3 นาฏยศิลป์และคลื่นพายุซัดฝั่ง.....	9
2.4 การคลออดบุตร.....	19
2.4.1 การคลออดตามธรรมชาติ.....	20
2.4.2 การผ่าตัดคลออด	21
2.5 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์.....	23
2.6 สื่อการแสดงที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง.....	45
2.7 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	57
2.8 สรุปบท	61
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	62
3.1 อารัมภบท.....	62
3.2 รูปแบบงานวิจัย	62
3.2.1 การวิจัยเชิงสร้างสรรค์	62
3.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ	62
3.2.3 การวิจัยเชิงปริมาณ.....	63
3.3 การออกแบบงานวิจัยแบบสร้างสรรค์.....	63
3.3.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	63
3.3.2 คำถามในการวิจัย	64

3.3.3 ผลงานนาฏศิลป์ที่ได้จากการวิจัยเชิงสร้างสรรค์.....	69
3.3.4 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ.....	69
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	70
3.4.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร	70
3.4.2 สื่อบรรณคดีอื่น ๆ	70
3.4.3 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม.....	70
3.4.4 การสัมภาษณ์.....	71
3.4.5 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน	71
3.4.6 ประสบการณ์ของผู้วิจัย	71
3.5 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย.....	72
3.6 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	73
3.7 ตารางกำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	73
3.8 ประเด็นในการสัมภาษณ์.....	75
3.9 การวิเคราะห์ข้อมูล	75
3.10 สรุปบท.....	76
บทที่ 4 กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์.....	77
4.1 อารัมภบท.....	77
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล	77
4.2.1 การวิเคราะห์รูปแบบของผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง	77
4.2.1.1 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1	77
4.2.1.2 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2	88
4.2.1.3 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3	108
4.2.1.4 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4	135

4.2.2 การวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์	155
4.2.2.1 สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก การคลอตบุตร.....	155
4.2.2.2 การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่ง.....	159
4.2.2.3 การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏศิลป์	161
4.2.2.4 การใช้รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย	165
4.2.2.5 การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์	167
4.2.2.6 การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน	170
4.2.2.7 การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดง นาฏศิลป์	171
4.3 การอภิปรายผล.....	174
4.3.1 รูปแบบของผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์	174
4.3.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์.....	176
4.4 สรุปบท	178
บทที่ 5 บทสรุป.....	179
5.1 อารัมภบท.....	179
5.2 ผลที่ได้จากการวิจัย เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”	179
5.3 ผลงานการแสดง เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”	183
5.4 สรุปผลแบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ข)	212
5.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้าและการทำวิจัยต่อไปในอนาคต	213
รายการอ้างอิง	214
ภาคผนวก.....	217
ภาคผนวก ก ใบปิดประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานดุष्ณิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์	218

ภาคผนวก ข แบบประเมินผลงานการแสดง เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัด ฝั่ง.....	221
ภาคผนวก ค นิทรรศการการแสดงผลงานนาฏยศิลป์ ข้อมูลการแสดง และบรรยากาศในการ แสดง เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง.....	231
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	255

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์	3
ภาพที่ 2.1 ปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลงของคลื่นพายุซัดฝั่ง (Tide with Storm surge)	13
ภาพที่ 2.2 แบบจำลองคลื่นพายุซัดฝั่ง (Storm Surge Model)	15
ภาพที่ 2.3 ไปสเตอร์การแสดงชุด ครีเอทีฟ เรียดอร์ ฟอร์ เฟส	38
ภาพที่ 2.4 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง ชาโลเม่ นางผู้ไต้กระบ้ำเพื่อขอหัว	39
ภาพที่ 2.5 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง นางกระบ้ำปลายเท้าผู้นำเวทนา	41
ภาพที่ 2.6 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การไต้กระบ้ำ	42
ภาพที่ 2.7 ไปสเตอร์การแสดงในงาน If... ของนราพงษ์ จรัสศรี	43
ภาพที่ 2.8 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง อ้ำว้าง (Loneliness) ของนราพงษ์ จรัสศรี	44
ภาพที่ 2.9 หน้าปกดิจิตอลวีดีโอติสก์ เรื่อง ตะลุมพุก มหาวาทภัยล้างแผ่นดิน	50
ภาพที่ 2.10 หน้าปกดิจิตอลวีดีโอติสก์ เรื่อง 2022 สีนามิ วันโลกสังหาร	51
ภาพที่ 2.11 หน้าปกดิจิตอลวีดีโอติสก์ เรื่อง มหาพายุ คลั่งสะท้านโลก (The Perfect Storm)	53
ภาพที่ 2.12 หน้าปกดิจิตอลวีดีโอติสก์ เรื่อง วิฤติวันสิ้นโลก (The Day After Tomorrow)	55
ภาพที่ 2.13 หน้าปกดิจิตอลวีดีโอติสก์ เรื่อง โคตรพายุมหาวิบัติกินเมือง (Into the storm)	56
ภาพที่ 4.1 ทำนอนและทำโยก	80
ภาพที่ 4.2 ทำอ้อม	80
ภาพที่ 4.3 ทำยกตัว	81
ภาพที่ 4.4 ทำตั้ง	81
ภาพที่ 4.5 ทำรัก	81
ภาพที่ 4.6 ทำเดิน	91
ภาพที่ 4.7 ทำขึ้นขาหยั่ง	91
ภาพที่ 4.8 ทำงอตัว	92
ภาพที่ 4.9 ทำขดตัว	92
ภาพที่ 4.10 ทำกุมท้อง	92
ภาพที่ 4.11 การคลอดบุตร	93

ภาพที่ 4.12 การอุ้มบุตรที่เกิดขึ้นจากความรักที่บริสุทธิ์.....	94
ภาพที่ 4.13 Edgar Newman, Lloyd Newson (who went on to found DV8 company), Tam, Lindsey Butcher, Annelise Stoffel and Charlotte Hacker in <i>Field Study</i> , a piece which New York based American contemporary choreographer David Gordon later developed further at the Paris Opera (1984).....	96
ภาพที่ 4.14 เก้าอี้.....	97
ภาพที่ 4.15 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง “พระมหาชนก”	97
ภาพที่ 4.16 ผ้าสีน้ำเงิน (ผ้าซิ่นใน) ขนาดกว้าง 3 เมตร ยาว 5.50 เมตร	98
ภาพที่ 4.17 ผ้าสีดำ (ผ้าซิ่นฟอง) ขนาดกว้าง 1.5 เมตร ยาว 10 เมตร.....	98
ภาพที่ 4.18 ตัวอย่างการใช้แสงสะท้อนให้เกิดเงา.....	99
ภาพที่ 4.19 ผ้าสีขาว (ผ้าซิ่นใน) ขนาดกว้าง 1.5 เมตร ยาว 2 เมตร	99
ภาพที่ 4.20 สปอตไลท์ สีวอร์มไวท์ ขนาด 50 วัตต์.....	99
ภาพที่ 4.21 การเดิน	111
ภาพที่ 4.22 การต่อตัว	111
ภาพที่ 4.23 การพิงกัน.....	112
ภาพที่ 4.24 การวิ่ง.....	112
ภาพที่ 4.25 สายใยความผูกพันของคุณแม่และบุตร	113
ภาพที่ 4.26 นักแสดงนำ.....	114
ภาพที่ 4.27 นักแสดงประกอบหญิง.....	115
ภาพที่ 4.28 นักแสดงประกอบชาย.....	115
ภาพที่ 4.29 นักแสดงประกอบหญิง.....	116
ภาพที่ 4.30 นักแสดงประกอบหญิง.....	117
ภาพที่ 4.31 นักแสดงประกอบหญิง.....	117
ภาพที่ 4.32 นักแสดงประกอบชาย.....	118
ภาพที่ 4.33 นักแสดงประกอบหญิง.....	119
ภาพที่ 4.34 นักแสดงประกอบหญิง.....	119
ภาพที่ 4.35 นักแสดงประกอบหญิง.....	120

ภาพที่ 4.36 ตัวอย่างการใช้ผ้าเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงนาฏยศิลป์.....	121
ภาพที่ 4.37 ผ้าสีน้ำเงิน (ผ้าซับใน) ขนาดกว้าง 1.70 เมตร ยาว 3 เมตร	122
ภาพที่ 4.38 พัดลม.....	122
ภาพที่ 4.39 ลักษณะของใบไม้	123
ภาพที่ 4.40 ใบไม้.....	123
ภาพที่ 4.41 กะละมัง	124
ภาพที่ 4.42 กาดม่น้ำ	124
ภาพที่ 4.43 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงหลักผู้หญิง.....	125
ภาพที่ 4.44 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง.....	125
ภาพที่ 4.45 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้ชาย.....	126
ภาพที่ 4.46 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง.....	126
ภาพที่ 4.47 การออกแบบพื้นที่แสดง	127
ภาพที่ 4.48 การกลิ้งตัว.....	138
ภาพที่ 4.49 ใบไม้แห้งผสมกับทิชชูสีน้ำตาล	139
ภาพที่ 4.50 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้ชาย.....	140
ภาพที่ 4.51 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง.....	140
ภาพที่ 4.52 ตัวอย่างการใช้แสงสีโทนเย็น คือ สีฟ้าและชมพู ในการแสดงนาฏยศิลป์	141
ภาพที่ 4.53 พื้นที่ด้านในฝั่งตรงข้ามเวทีของห้องโถง ชั้น 1	143
ภาพที่ 4.54 น้ำม้วนตัวเป็นคลื่นยักษ์.....	156
ภาพที่ 4.55 การแสดงนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง นำเสนอผ่านประสบการณ์ การคลอδυตฤที่ใกล้เคียงกับภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง	156
ภาพที่ 4.56 น้ำทะเลสงบ	157
ภาพที่ 4.57 การแสดงนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง นำเสนอผ่านประสบการณ์ การคลอδυตฤที่ใกล้เคียงกับภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง	158
ภาพที่ 4.58 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์เรื่อง ‘อันดามัน...สูญเสียมแต่ไม่เสียศูนย์’	160
ภาพที่ 4.59 การแสดงนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ใกล้เคียงกับ	160
ภาพที่ 4.60 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง ซาโลเม่ นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว	162
ภาพที่ 4.61 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ.....	163
ภาพที่ 4.62 การแสดงนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง.....	164

ภาพที่ 4.63 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก	166
ภาพที่ 4.64 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก	166
ภาพที่ 4.65 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง.....	167
ภาพที่ 4.66 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เรื่อง นารายณ์อวตาร	169
ภาพที่ 4.67 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนาของ นราพงษ์ จรัสศรี	170
ภาพที่ 4.68 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก	172
ภาพที่ 4.69 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ใกล้เคียงกับการแสดงพระมหาชนก	172
ภาพที่ 4.70 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก	173
ภาพที่ 4.71 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ใกล้เคียงกับการแสดงพระมหาชนก	173

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 3.1 กำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย	73
ตารางที่ 4.1 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1	83
ตารางที่ 4.2 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1	87
ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2	100
ตารางที่ 4.4 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2	107
ตารางที่ 4.5 ตารางเทียบเคียงความสัมพันธ์ระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอদ্บุตร	109
ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3	128
ตารางที่ 4.7 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3	135
ตารางที่ 4.8 ตารางแสดงเวลาและรายละเอียดในการแสดงในแต่ละองค์	137
ตารางที่ 4.9 ตารางเวลาการใช้แสงในการแสดงในแต่ละองค์	142
ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4	144
ตารางที่ 4.11 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4	154
ตารางที่ 5.1 สรุปกิจกรรมในวันแสดงผลงานโดยสังเขป	184
ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง	185

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประชากรโลกได้ประสบกับวิกฤตการณ์ ความรุนแรง และการเปลี่ยนแปลง ทางธรรมชาติ ทั้งในส่วนของภาคพื้นมหาสมุทรและภาคพื้นดินมาอย่างต่อเนื่อง โดยภัยธรรมชาติดังกล่าวมีทั้งที่เกิดขึ้นจากปัจจัยทางธรรมชาติและจากการกระทำของมนุษย์ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมหาศาลทั้งชีวิตและทรัพย์สิน

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยเกิดภัยธรรมชาติขึ้นหลายรูปแบบ ซึ่งมีทั้งที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกปีหรือเกิดขึ้นนานครั้ง โดยปรากฏการณ์ภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง (Storm surge) เกิดขึ้นน้อยครั้งกว่าภัยธรรมชาติประเภทอื่น จึงทำให้ไม่ได้รับความสนใจมากนัก แต่ในความเป็นจริงแล้วการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งก่อให้เกิดความเสียหายมหาศาลเพราะกำลังในการทำลายล้างสูงดังที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เช่น พายุโซนร้อนแฮเรียต พายุไต้ฝุ่นเกย์ เป็นต้น

ที่ผ่านมาศิลปินผู้สร้างผลงานที่สะท้อนถึงภัยธรรมชาติผ่านทัศนศิลป์ วรรณศิลป์ และดุริยางค์ ให้เห็นไม่มากนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการให้ทุกคนตระหนักถึงความรุนแรง และความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยถ่ายทอดเรื่องราวผ่านทางนาฏศิลป์ ซึ่งจัดว่าเป็นศิลปะที่สร้างสรรค์ขึ้นจากแรงบันดาลใจ เป็นผลงานที่สร้างจากความรู้สึกภายใต้จิตใจที่สำนึกของผู้สร้างงาน โดยไม่สื่อสารผ่านเสียงและคำพูด แต่สื่อสารผ่านภาษากาย มีการแสดงออกทางลีลา ท่าทาง ถ่ายทอดเรื่องราวและอารมณ์ที่ผู้สร้างงานต้องการสื่อสารผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายไปยังผู้ชม ก่อให้เกิดการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่มีความน่าสนใจ อีกทั้ง นาฏศิลป์ยังเป็นศิลปะที่มีแนวคิดในการสร้างสรรค์ มีความงดงาม ละเอียดอ่อน และมีคุณค่า จึงเป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพในการอธิบาย บรรยาย หรือบอกเล่าเรื่องราว ที่ผู้สร้างงานต้องการสะท้อนให้ผู้ชมเห็น

การสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งนั้น ไม่พบว่ามีการปรากฏอยู่แพร่หลายมากนัก ส่วนที่ปรากฏมักจะเป็นการสร้างสรรคผลงานในรูปแบบของการแสดงที่ขาดทัศนคติทางด้านความคิดและมุมมองที่แปลกใหม่ในการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ เช่น การใช้ทักษะการบูรณาการเพื่อสร้างสรรค์การแสดงบนพื้นฐานของประสบการณ์ของผู้สร้างงาน ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างจินตนาการให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงเรื่องราวที่ถ่ายทอด ดังนั้นการทําวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำเรื่องราวของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งมาเชื่อมโยงกับการคลออดบุตรที่ได้ข้อมูลจากประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย ทั้งสองประเด็นข้างต้นเป็นการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงของชีวิตมนุษย์ ตามลำดับ สำหรับผู้วิจัยคิดว่าการสร้างสรรค์ผลงานนี้เป็นการถ่ายทอดให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่มีความคล้ายคลึงกันทางด้านความรุนแรง และผลจากการเปลี่ยนแปลง โดยออกแบบลีลาท่าทางผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อสร้างจินตนาการให้กับผู้ชม

ผู้วิจัยคาดหวังว่าการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตรจะก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ที่มีความแตกต่างและแปลกใหม่ เพื่อประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์งานในครั้งต่อไป

1.2 คำถามในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อนำแนวคิดเรื่องคลื่นพายุซัดฝั่งมาเป็นแนวทางในการออกแบบงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยนำเสนอผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตั้งประเด็นคำถามสำคัญตามองค์ประกอบของการสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งจะได้ผลงานตามลำดับดังนี้

1.2.1 รูปแบบของผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ในการวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้สร้างผลงานโดยตั้งคำถามตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ในแต่ละองค์ประกอบนั้นได้คำนึงถึงสาระสำคัญหรือนัยของรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ ดังนี้

- 1) การสร้างบทการแสดง
- 2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์
- 3) การคัดเลือกนักแสดง
- 4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง
- 5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง
- 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย
- 7) การออกแบบแสง
- 8) การออกแบบพื้นที่แสดง

1.2.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ในการวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้ค้นพบแนวทางในการสร้างสรรค์งาน ซึ่งอาจจะพัฒนาไปเป็นแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานในอนาคต โดยมีประเด็นคำถามดังนี้

1) สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลอตบุตร

- 2) การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่ง
- 3) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏศิลป์
- 4) การใช้รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย
- 5) การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์
- 6) การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน
- 7) การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดง

นาฏศิลป์

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

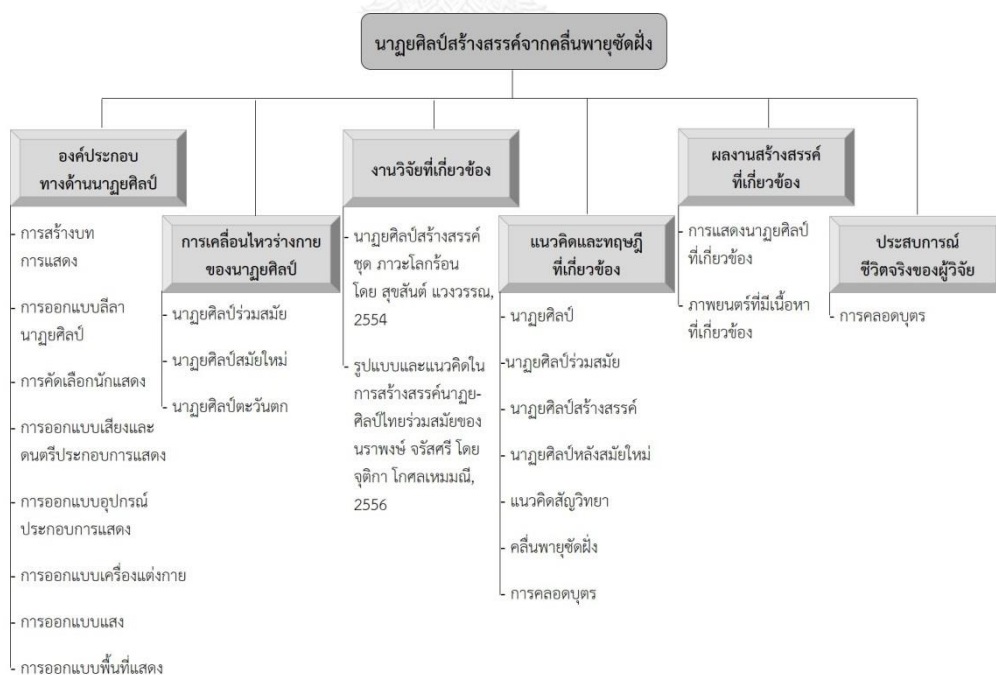
การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการสร้างสรรค์การแสดงเพื่อสร้างรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ในรูปแบบใหม่จากคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านประสบการณ์การคลอบคลุมของมนุษย์ ดังนั้นจึงมีวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ ดังนี้

1.3.1 เพื่อหารูปแบบและการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

1.3.2 เพื่อหาแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ภายใต้เรื่องราวของนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

1.4 กรอบแนวคิดงานวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดของงานวิจัยในเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” โดยได้วิเคราะห์เหตุการณ์จากภัยทางธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง ผลงานทางนาฏศิลป์ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา รวมทั้งนำเหตุการณ์ที่สำคัญในชีวิตจริงของผู้วิจัย คือ ประสบการณ์การคลอบคลุม มาถ่ายทอดเป็นการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอบคลุม ผู้วิจัยต้องการผสมผสานและสะท้อนความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งและความเจ็บปวดในการคลอบคลุม นำมาเป็นกรอบแนวคิดในการสร้างสรรค์งานให้มีการเชื่อมโยงและสอดคล้องกับงานวิจัย ดังแสดงในรูป ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์

ที่มา: ผู้วิจัย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ มีขอบเขตของการวิจัยโดยถ่ายทอดผลงานการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร ในรูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยต้องการหารูปแบบและหาแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ทั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลงานการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร โดยศึกษาผลงานทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์อย่างมีอิสระ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่งในรูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์

1.7 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือในการทำวิจัย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างงาน ดังนี้

1.7.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร

ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ ตำรา วารสาร หนังสือพิมพ์ บทความวิชาการต่าง ๆ และวิทยานิพนธ์ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง ทั้งนี้เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์มีปรากฏอยู่น้อยมาก ผู้วิจัยจึงได้หาข้อมูลเพิ่มเติมด้วยวิธีอื่นที่สามารถทดแทนกันได้ เช่น การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ศิลปินผู้สร้างงานนาฏศิลป์ และการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม เป็นต้น

1.7.2 การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ผู้วิจัยจำเป็นต้องขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความเกี่ยวข้องกับงานวิจัยทางด้านนาฏศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติและผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุติศาสตร์-นริเวชวิทยา ด้วยการสัมภาษณ์ในเชิงลึกแบบเดี่ยว ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์

1.7.3 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเครื่องมือสื่อสารสนเทศ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง และการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อศึกษาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานการแสดง ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว เพื่อ

นำมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาผลงานให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.7.4 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม

จากการรวบรวมและสำรวจข้อมูลภาคสนามนั้น ได้มาจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ชม โดยการสังเกตการณ์และสัมภาษณ์จากผู้เข้าร่วมรับชมการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากนิสิต คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานที่แสดง ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้วิจัยใช้การสำรวจข้อมูลการศึกษาด้วยการลงพื้นที่เข้าร่วมกิจกรรมและสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมจากกิจกรรมการแสดงนาฏยศิลป์ร่วมสมัย ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏยศิลป์ของ ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี จัดโดยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต บิยู เธียเตอร์ (BU Theatre) ณ โรงละคร แบล็ค บ็อกซ์ เธียเตอร์ (Black Box Theatre) ในวันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2556 เรื่อง ซาโลเม นางผู้เต้นระบำเพื่อของหัว (Salome Dancing for the head) ในวันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2556 เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้หน้าเวทนา Ballerina: The pathetic creature) ในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 เรื่อง เบื้องหน้าเบื้องหลัง การเต้นระบำ (Dance Laboratory: front and back) และในวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2557 เรื่อง อ้างว้าง (Loneliness) จัดโดยหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) อีกทั้งในวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2557 ละครเพลง พระมหาชนก เดอะฟีโนมินอล โลฟ โทว์ (MAHAJANAKA the Phenomenon Live Show) ณ เวทีกลางทะเลสาบ สวนเบญจกิติ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เป็นการแสดงละครเพลงกลางน้ำที่เกิดจากความร่วมมือครั้งสำคัญของหลายหน่วยงาน ทั้งของภาครัฐ ประกอบไปด้วยสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับกรุงเทพมหานครและภาคเอกชน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมารวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์ เพื่อนำผลสรุปมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานวิจัยให้มีคุณภาพต่อไป

1.7.5 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน

ผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์มาตรฐานศิลปินจากการวิจัย เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานศิลปินต้นแบบแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวในการคัดเลือกศิลปินต้นแบบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและพัฒนางานวิจัยเชิงสร้างสรรค์อย่างมีระบบ เพื่อเป็นการคัดสรรศิลปินผู้เป็นต้นแบบทางนาฏยศิลป์ โดยมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปิน ได้แก่ จิตวิญญาณ ทัศนียภาพ ประสพการณ์ ปรัชญา ความสามารถหลากหลาย เป็นผู้นำและผู้บุกเบิก ความสามารถในการสร้างสรรค์ และความสามารถในการถ่ายทอด (วิชชุดา วุฑาทิตย์, สัมภาษณ์: 7 มีนาคม 2557) โดยผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์มาตรฐานศิลปินดังกล่าว เพื่อใช้เป็นกรอบในการทำงานวิจัย ในงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งเป็นแนวทางในการวิจัยในครั้งนี้

1.7.6 ประสพการณ์ของผู้วิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยมีประสพการณ์ในการตั้งครุฑตลอดจนได้คลอบคลุม ผู้วิจัยจึงต้องการนำเสนอประสพการณ์จากชีวิตจริงของการคลอบคลุมมาบูรณาการและสร้างงาน โดยถ่ายทอดผลงาน

การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร และนำเสนอในรูปแบบของผลงานการแสดงทางด้านนาฏศิลป์

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 การสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร

1.8.2 สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

1.9 การรายงานผลการวิจัย

การนำเสนอผลงานการวิจัย เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” แบ่งออกเป็น 5 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา คำถามในการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย กรอบแนวคิดงานวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ การรายงานผลการวิจัย และสรุปบท

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย อารัมภบท นิยามศัพท์เฉพาะ นาฏศิลป์และคลื่นพายุซัดฝั่ง การคลอตบุตร นาฏศิลป์สร้างสรรค์ สื่อการแสดงที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย และสรุปบท

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย อารัมภบท รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัย แบบสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ตารางกำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปบท

บทที่ 4 กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ประกอบด้วย อารัมภบท การวิเคราะห์ข้อมูล การอภิปรายผล และสรุปบท

บทที่ 5 บทสรุป ประกอบด้วย อารัมภบท ผลที่ได้จากการวิจัย ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ สรุปผลแบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์ และข้อเสนอแนะ

1.10 สรุปบท

ในบทที่ 1 ที่ผ่านมาผู้วิจัยได้นำเสนอบทนำ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา คำถามในการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย กรอบแนวคิดงานวิจัย ขอบเขตของการวิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ การรายงานผลการวิจัย และสรุปบท สำหรับบทที่ 2 ผู้วิจัยจะนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย อาร์มภพ นิยามศัพท์เฉพาะ นาฏยศิลป์และคลื่นพายุซัดฝั่ง การคลอดบุตร นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ สื่อการแสดงที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย และสรุปบท ดังจะกล่าวอย่างละเอียดในบทถัดไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 อารัมภบท

สำหรับในบทที่ 2 ผู้วิจัยจะนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย นิยามศัพท์เฉพาะ นาฏยศิลป์และคลื่นพายุซัดฝั่ง การคลอตบุตร นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ สื่อการแสดงที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย และสรุปบท โดยทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการเกิด ผลกระทบ และความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่ง รวมถึงรวบรวมลักษณะอาการและความรู้สึกเจ็บปวดในระหว่างการตั้งครรภ์และคลอดบุตรจากประสบการณ์ส่วนตัว โดยได้ทำการออกแบบรูปแบบการถ่ายทอดเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งในรูปแบบของการคลอตบุตรผ่านศิลปะทางด้านนาฏยศิลป์ เพื่อให้การแสดงมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

2.2 นิยามศัพท์เฉพาะ

2.2.1 นาฏยศิลป์ (Dance) หมายถึง การทำการฟ้อนรำให้วิจิตรพิศดาร คำว่าฟ้อนรำจะใช้กับวัฒนธรรมไทย โดยมีความหมายเดียวกันกับการเต้นระบำซึ่งจะใช้ในวัฒนธรรมอื่นทั่วไปทำหน้าที่ในการเล่าเรื่องราวโดยตรงและสามารถอธิบายหรือพรรณนาโดยใช้ลีลาท่าทางเป็นการแสดงลีลาที่ถ่ายทอดมาจากอารมณ์ความรู้สึกภายใน (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 1)

2.2.2 นาฏยศิลป์ร่วมสมัย (Contemporary dance) นราพงษ์ จรัสศรี กล่าวว่า เป็นการทำลายล้างคลาสสิกโดยนำศิลปะอย่างอื่นเข้ามาผสมด้วยฉีกแนวไปจากคลาสสิกเดิมพยายามออกนอกกรอบ ไม่มีขอบเขต และมีความเป็นอิสระ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 10 มิถุนายน 2557)

2.2.3 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ (Creative dance) หมายถึง รูปแบบหรือลักษณะของงานนาฏยศิลป์ที่ได้ผ่านกระบวนการจัดเตรียมข้อมูล วางแผนและออกแบบให้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการ โดยมุ่งประโยชน์ไปที่การพัฒนาของผู้ร่วมกิจกรรมเป็นหลัก (รวีวรรณ วรรณวิไชย, 2554: 10)

2.2.4 คลื่นพายุซัดฝั่ง (Storm surge) หมายถึง พายุหมุนเขตร้อนที่มีความเร็วลมรอบศูนย์กลาง 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมงขึ้นไป ก่อให้เกิดการหนุนหรือน้ำ หรือการกระแทกเข้ามาให้มีการเกิดการยกตัวสูงของน้ำทะเล โดยรวมแล้วเป็นลักษณะที่เกิดจากพายุหมุนเขตร้อนมีลมที่พัดแรงมากและการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเลใกล้ชายฝั่ง (วัฒนา กันบัว, สัมภาษณ์: 16 มิถุนายน 2557)

2.2.5 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง (The Dance Creation from Storm Surge) หมายถึง ชุดการแสดงที่ผ่านการสร้างสรรค์การแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ที่ใช้เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดและนำเสนอของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยนำเสนอการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร

2.2.6 การคลอตบุตร (Childbirth) หมายถึง เป็นกระบวนการทางธรรมชาติ ที่มดลูกบีบตัวในระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้ทารกที่อยู่ในครรภ์ออกมาจากโพรงมดลูกมาเจริญเติบโตภายนอก ร่างกาย โดยการคลอตปกติ เกิดขึ้นเมื่ออายุครรภ์ครบกำหนด (เถาว์ลัย ถาวรารมร, สัมภาษณ์: 28 สิงหาคม 2557)

2.3 นาฏยศิลป์และคลื่นพายุซัดฝั่ง

ทะเล เป็นแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติที่ได้รับความนิยมทั่วไปทั้งในหมู่คนไทยและชาวต่างชาติ แต่น้อยคนนักที่ตระหนักถึงอันตรายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความสวยงามของทะเล ซึ่งคลื่นพายุซัดฝั่งเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างหนึ่งโดยที่มนุษย์ไม่อาจต่อรองได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการชี้แนะให้มนุษย์ได้คำนึงถึงอันตรายของสิ่งต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความงดงาม ดังเช่นเหรียญที่มีสองด้าน โดยนำเสนอผ่านการแสดงนาฏยศิลป์เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและง่ายต่อการทำความเข้าใจของผู้ชม

2.3.1 นาฏยศิลป์

นาฏยศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่ใช้ร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดเรื่องราวเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารชนิดหนึ่ง

นอกจากนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ยังกล่าวถึงที่มาของนาฏยศิลป์ว่า

นาฏยศิลป์ มาจากคำที่ประกอบกันระหว่างคำว่า “นาฏย-“ ซึ่งเกี่ยวกับการฟ้อนรำ และ “ศิลปะ-“ “ศิลป์” หรือ “ศิลปะ” หมายถึง ฝีมือ หรือ การทำให้วิจิตรพิสดาร เมื่อรวมคำว่านาฏยศิลป์แล้ว จะหมายถึงการทำการฟ้อนรำให้วิจิตรพิสดาร คำว่า “ฟ้อน” หมายถึง รำ หรือ กราย เช่น ฟ้อนแพนในนาฏยศิลป์ไทย ส่วนคำว่า “รำ” หมายถึง แสดงท่าเคลื่อนไหว โดยมีลีลาและแบบท่าเข้ากับจังหวะเพลงร้องหรือเพลงดนตรี เมื่อรวมคำเข้าด้วยกันแล้วจะมีความหมายเดียวกันกับต้นระบำที่ใช้ในวัฒนธรรมอื่นทั่วไป ในขณะที่ฟ้อนรำจะใช้กับวัฒนธรรมไทยในโลกใบนี้ (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 1)

สมิธ (Smith) ได้อธิบายความหมายของนาฏยศิลป์ไว้ว่า

นาฏยศิลป์เป็นศาสตร์ที่มีแนวคิดอย่างกว้างขวาง มีหลายรูปแบบเพื่อให้ให้นาฏยศิลป์ดำเนินการไปด้วยเหตุและผลต่าง ๆ กัน รวมถึงในบริบทที่แตกต่างกันอีกด้วย การสัมผัสถึงนาฏยศิลป์อย่างลึกซึ้งซึ่งมักจะต้องใช้ระยะเวลาคลุกคลีอย่างยาวนาน แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างนาฏยศิลป์กับมนุษย์คือการศึกษา นาฏยศิลป์เป็นศิลปะที่ทอดตัวและดิ่งข้ามจากรูปแบบหนึ่งไปเป็นอีกรูปแบบหนึ่งอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น ตามระดับของบริบททางนาฏยศิลป์ที่มีผลต่อสังคมนั้น ๆ เช่น จากนาฏยศิลป์ที่ปรากฏในโรงละคร นาฏยศิลป์ที่ปรากฏในชุมชน และนาฏยศิลป์ที่ปรากฏตัวอันมาจากการกำหนดรูปแบบทางวัฒนธรรมที่เฉพาะเจาะจง (Smith-Autard, 2010: 2-3)

นอกจากนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ยังกล่าวถึงความหมายของนาฏยศิลป์ว่า

นาฏยศิลป์ ซึ่งเกิดจากจินตนาการ ประสบการณ์ และความคิดสร้างสรรค์ของผู้สร้างงานหรือศิลปิน ก่อให้เกิดงานนาฏยศิลป์หลากหลายรูปแบบซึ่งเกิดจากตัวของผู้ออกแบบทำแต่นาฏยศิลป์มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องของความหมายมาโดยตลอด นาฏยศิลป์ในที่นี้รวมไปถึงด้านองค์ประกอบของการแสดงนาฏยศิลป์ที่มุ่งเน้นไปเฉพาะด้านลีลาเป็นหลัก (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 10 มิถุนายน 2557)

นาฏยศิลป์ถือเป็นงานศิลปะประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นอยู่กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม เป็นศาสตร์ศิลปะแห่งการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยการแสดงการเคลื่อนไหวร่างกายมีรูปแบบเฉพาะขึ้นอยู่กับผู้ออกแบบทำแต่น (Choreographer) ที่ออกแบบ รวบรวม สะสมทำแต่น แล้วนำมาประกอบกันเป็นชุดการแสดง งานศิลปะประเภทนาฏยศิลป์มีหลายแบบขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน เช่น บทการแสดง ลักษณะการเคลื่อนไหวร่างกาย รูปแบบการแสดง เป็นต้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีทักษะเฉพาะทางและมีความสนใจในการแสดงบัลเลต์ (Ballet) และนาฏยศิลป์ร่วมสมัย ซึ่งเป็นรูปแบบการเต้นที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน โดยบัลเลต์และนาฏยศิลป์ร่วมสมัยมีความเหมือนและแตกต่างกันดังนี้

2.3.1.1 บัลเลต์ บัลเลต์เป็นการเต้นที่มีระเบียบแบบแผน ใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนยาวนาน มีเทคนิคเฉพาะตัวซึ่งถูกใช้ในการต่อยอดสำหรับการเต้นรูปแบบอื่น อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างบุคลิกภาพ โดยเทคนิคพื้นฐานของการเต้นบัลเลต์ต้องยึดหลังตรงและเคลื่อนไหวที่เบาอย่างสง่างาม ในปัจจุบันนักแสดงบัลเลต์สวมใส่ชุดที่มีน้ำหนักเบาและรองเท้าบัลเลต์เป็นแบบส้นแบน (Flat ballet slippers) เพื่อความสะดวกในการเคลื่อนไหวร่างกาย นักแสดงจึงมีความคล่องตัวในการกระโดดและการหมุน การแสดงบัลเลต์ที่ได้รับความนิยม เช่น การแสดงสวอนเลค (Swan lake) นัทแครกเกอร์ (Nutcracker) จีเซลล์ (Giselle) เป็นต้น

2.3.1.2 นาฏยศิลป์ร่วมสมัย เป็นรูปแบบของการเต้นที่ไม่มีระเบียบแบบแผน ให้อิสระทางด้านความคิด ทำให้นักแสดงค้นพบการเคลื่อนไหวของตนเองจากการฝึกฝนทักษะ จนเกิดเป็นการเต้นที่เป็นธรรมชาติและมีความผ่อนคลาย การเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น การหดตัว ปล่อยตัว ต้องอาศัยทักษะพื้นฐานของการเต้นบัลเลต์ โดยนำเสนอแนวคิดและมุมมองผ่านอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่เคลื่อนไหวประสานกันอย่างกลมกลืน

บัลเลต์และนาฏยศิลป์ร่วมสมัยมีความคล้ายคลึงกันที่ว่า การเต้นดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคพื้นฐานของการเคลื่อนไหวร่างกาย แต่บัลเลต์จะเป็นการเต้นที่มีแบบแผนและมีกฎระเบียบของท่าเต้น นาฏยศิลป์ร่วมสมัยจะให้อิสระทางความคิดและการเคลื่อนไหวร่างกาย รวมถึงการถ่ายทอดอารมณ์ จึงทำให้ผู้ชมสามารถเข้าใจในเรื่องราวและเข้าถึงจิตวิญญาณที่นักแสดงต้องการนำเสนอได้ง่ายกว่าการเต้นบัลเลต์ ในงานวิจัยนี้ได้ให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนางานให้มีแนวคิดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กล่าวไว้ว่า

วาสนา สง่าเมือง ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

งานสร้างสรรค์อีกรูปแบบหนึ่งที่มีอิสระมากกว่า ซึ่งผู้สร้างสรรค์สามารถนำความสามารถของตนเองออกมาถ่ายทอดให้กับนักแสดง มาสู่ผู้ชมโดยไม่มีขีดจำกัด แต่มันมีหลักวิชาการของมัน เรื่องของเทคนิคประกอบด้วยเป็นใจความหลัก (วาสนา สง่าเมือง, สัมภาษณ์: 20 มิถุนายน 2557)

ศุภวรรณ เบกา เปเรช ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

การผสมผสานระหว่างศาสตร์ 2 ศาสตร์เข้าด้วยกันจะเป็นนาฏยศิลป์ไทยกับนาฏยศิลป์สากลหรือจะเป็นการเต้นสมัยใหม่มารวมกับนาฏยศิลป์เพื่อให้เกิดการรังสรรค์ ทำออกมาอีกแบบ การผสมผสานการรังสรรค์ทำให้เกิดรูปแบบการแสดงออกมาในรูปแบบของร่วมสมัย ลีลาการเคลื่อนไหว ลีลาของแขน ลำตัวต้องสอดคล้องกัน เพื่อให้เกิดลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม มีลีลาการเลียนแบบธรรมชาติและใช้สิ่งที่อยู่ข้างตัวมาสร้างความคิด พัฒนาความคิดของคนดูและต้องคิดต่อยอดในสิ่งที่ทำ (ศุภวรรณ เบกา เปเรช, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

นิพนธ์ วรรณมรินทร์ ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

การตีความ ละคร การแสดงออก ต้องใช้ลมหายใจสั้นและยาวเพื่อแสดงความโกรธ ความรัก หรือความหลง และนักแสดงควรมีเทคนิคที่ดีของการเต้นบัลเลต์และ

การเต้นแจ๊ส ซึ่งทั้งสองนี้เป็นทักษะพื้นฐานทางการเต้น (นิพนธ์ วรรณมหินทร์, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยได้รวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญไว้ว่า นาฏศิลป์ร่วมสมัยเป็นการเต้นที่มีลีลาการเคลื่อนไหวแบบธรรมชาติ การเคลื่อนไหวร่างกายมีความสอดคล้องกับลมหายใจอย่างกลมกลืน สามารถถ่ายทอดอารมณ์สู่ผู้ชมได้อย่างไม่มีขีดจำกัด แต่ทั้งนี้ นักแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยจำเป็นต้องมีเทคนิคการเต้นบัลเลต์เป็นองค์ประกอบหลัก

สมพร พูราจ ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า

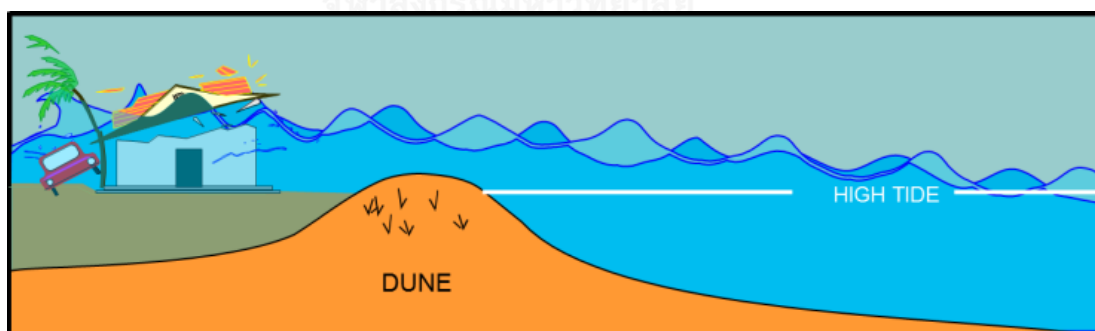
นักแสดงส่วนใหญ่ทราบดีว่าการเคลื่อนไหวที่ดีคือหัวใจของการแสดง แต่อาจยังไม่ตระหนักถึงลักษณะการเคลื่อนไหวที่ดี การเคลื่อนไหวในแบบที่เหมาะสม นักแสดงจำนวนไม่น้อยที่ผ่านการฝึกฝนทางร่างกายมาหลายด้าน เช่น การเรียนบัลเลต์ การเต้นแจ๊ส (Jazz dance) การฝึกทำสมาธิ วิชาเหล่านี้ทำให้เรารู้จักเคลื่อนไหวและเป็นการออกกำลังกาย เมื่อเวลาที่นักแสดงต้องการแสดงออกถึงพฤติกรรมของตัวละคร (สมพร พูราจ, 2554: 37) ในการแสดงนักแสดงจะมีโอกาสและสามารถนำเอาประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นได้ในชีวิต สามารถนำค่านิยมต่าง ๆ มาแสดงให้คนดูหรือนำมาสะท้อนให้คนเข้าใจได้ นักแสดงมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน คือเป็นตัวละครหรือเป็นตัวกลางที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดความคิด เรื่องราว อารมณ์ และความรู้สึก ของสิ่งที่ผู้เขียนบทและผู้กำกับตั้งไว้ไปสู่ผู้ชม ดังนั้น นักแสดงและผู้กำกับจึงจำเป็นต้องรู้หลักวิธีที่จะถ่ายทอดและสะท้อนเรื่องราวออกมาให้ผู้ชมเห็นได้โดยอาศัยร่างกายและจิตใจของนักแสดง (สมพร พูราจ, 2554: 38) อีกทั้งนักแสดงต้องมีความรู้ทั้งทางด้านทฤษฎีและเทคนิคในการใช้ร่างกาย การเคลื่อนไหว จังหวะ และน้ำหนัก ของการใช้ท่าทางและการเคลื่อนไหว ไม่ได้เป็นเพียงพฤติกรรมหรือการแสดงออกที่มีการสร้างขึ้นอย่างตั้งใจ มนุษย์แต่ละคนมีความเคลื่อนไหวตามแบบฉบับของตนเอง ตามความถนัด หากสามารถอ่านภาษาของร่างกายได้อย่างทะลุปรุโปร่ง จะทำให้เข้าใจความหมาย ความรู้สึก ความต้องการของตัวบุคคล เพราะภาษาของร่างกายเป็นภาษาแรกของการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติที่สุด (สมพร พูราจ, 2554: 40) การเคลื่อนไหวทุกอย่างที่ดูเป็นธรรมชาติเหล่านี้มีแบบแผนและเหตุผล ไม่เฉพาะแต่ในการเคลื่อนไหวที่สวยงามและกลมกลืนเท่านั้น ยังรวมถึงทั้งการเคลื่อนไหวที่รุนแรง รวดเร็วและแข็งแกร่งอีกด้วย โดยนักแสดงสามารถทำให้คนดูเกิดจินตนาการ ความรู้สึก เกิดปฏิกิริยามองเห็นภาพตามที่นักแสดงเห็นในความคิด สามารถทำให้คนดูเห็นเหมือนกับว่ามีตัวละครหรือนักแสดงอื่น ๆ อยู่บนเวที ในขณะที่มีนักแสดงเพียงคนเดียวอยู่บนเวที (สมพร พูราจ, 2554: 76-77)

ในการแสดง นักแสดงสามารถแสดงตามบทบาทที่ได้รับของตัวละครนั้น ๆ โดยสามารถทำให้ตัวเองกลายเป็นสัตว์ สิ่งของ ต้นไม้ หุ่นยนต์ เครื่องใช้ ของใช้ หรือสลับกลับไปกลับมา หรือนักแสดงอาจทำหลายสิ่งในเวลาเดียวกัน โดยแสดงให้คนดูจินตนาการเห็นการเปลี่ยนแปลง การเคลื่อนไหวของกาลเวลา ฤดูกาล วัย โดยที่คนดูไม่สับสนงงงวย เช่น ใช้การเคลื่อนไหวแบบเร็วและช้า หรือหยุดนิ่ง การเปลี่ยนระดับของร่างกาย การเปลี่ยนสมดุล เป็นต้น

2.3.2 คลื่นพายุซัดฝั่ง

คลื่นพายุซัดฝั่ง เป็นปรากฏการณ์เพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเลแบบผิดปกติใกล้ชายฝั่งซึ่งสัมพันธ์กับระบบความกดอากาศต่ำของอากาศ และลมพัดแรง โดยมักเกิดขึ้นในภาวะที่มีการเคลื่อนตัวขึ้นฝั่งของพายุหมุนเขตร้อน ในประเทศไทยเคยมีปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นแล้วหลายครั้ง แต่ยังเป็นที่น่าสังเกตว่าเหตุใดยังคงมีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าว

คลื่นพายุซัดฝั่งหรือการเพิ่มสูงขึ้นของระดับน้ำจากปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลงปกติ คือการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเลใกล้ชายฝั่ง ซึ่งสัมพันธ์กับระบบความกดอากาศต่ำของอากาศ โดยเฉพาะการเกิดพายุหมุนเขตร้อน คลื่นพายุซัดฝั่งมีสาเหตุหลักมาจากลมที่พัดแรงมาก มีความเร็วลมรอบศูนย์กลางอย่างน้อย 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ก่อให้เกิดการดันผิวน้ำน้ำทะเล ทำให้น้ำทะเลยกตัวสูงขึ้นมากกว่าระดับน้ำทะเลปกติ บางที่จะเรียกคลื่นพายุซัดฝั่งว่าเป็นโดมน้ำยกตัวสูงเนื่องจากพายุหมุนเขตร้อน เพราะปรากฏการณ์ดังกล่าวถูกอ้างถึงว่าเป็นสาเหตุให้ระดับน้ำทะเลสูงขึ้นผิดปกติ ซึ่งสอดคล้องกับการเกิดพายุหมุนเขตร้อนที่มีกำลังแรง สามารถคำนวณความสูงของคลื่นพายุซัดฝั่งหรือความสูงของโดมน้ำได้โดยหาการหาผลต่างจากระดับการเปลี่ยนแปลงจากคลื่นพายุซัดฝั่งลบด้วยระดับน้ำทะเลปกติที่ขึ้นและลงจากปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลง (วัฒนา กันบัว, 2551: 1)

ภาพที่ 2.1 ปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลงของคลื่นพายุซัดฝั่ง (Tide with Storm surge)

ที่มา : (วัฒนา กันบัว, 2551: 1)

คลื่นพายุซัดฝั่งทำให้เกิดความเสียหายเฉพาะที่และเมื่อเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวในช่วงเวลาที่เกิดระดับน้ำขึ้นสูงสุด การทำนายระดับน้ำจากผลของคลื่นพายุซัดฝั่งจะเป็นเรื่องยาก เพราะต้องอาศัยการพยากรณ์อากาศโดยเฉพาะตำแหน่งของการเคลื่อนที่ของพายุหมุนเขตร้อนอย่างแม่นยำภายในไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า กลไกในการก่อให้เกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดคลื่นพายุซัดฝั่งมี 5

ปัจจัย ได้แก่ ความกดอากาศบริเวณศูนย์กลางของพายุต้องต่ำมาก (น้อยกว่า 900 เฮกโตปาสกาล) ขนาดของพายุหมุนเขตร้อน ความเร็วของการเคลื่อนตัวของพายุ เส้นทางเดินของพายุ และความเร็วลมที่พัดวนในตัวพายุหมุนเขตร้อน (อย่างน้อย 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง) ผลของความกดอากาศของพายุหมุนเขตร้อนจะเป็นสาเหตุให้ระดับน้ำในทะเลเพิ่มสูงขึ้นในพื้นที่ของบริเวณความกดอากาศต่ำ และระดับน้ำทะเลจะถูกกดต่ำลงในย่านของบริเวณความกดอากาศสูง โดม่น้ำหรือระดับน้ำที่สูงขึ้นจะเป็นตัวขัดขวางความกดอากาศต่ำ ลมผิวพื้นที่พัดแรงตลอดเวลาเป็นสาเหตุให้เกิดกระแสที่ผิวพื้นไหลตั้งฉากกับทิศลม โดยผลกระทบที่เรียกว่าเอกแมนสไปรอล (Ekman spiral) ส่วนความเค้นลม (Wind stresses) เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า วินด์เซตอัพ (Wind set-up) ซึ่งเป็นการเหนี่ยวนำให้ระดับน้ำทะเลเพิ่มสูงขึ้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลที่กระแสอากาศไหลลง (วัฒนา กันบัว, 2551: 1-2, 14)

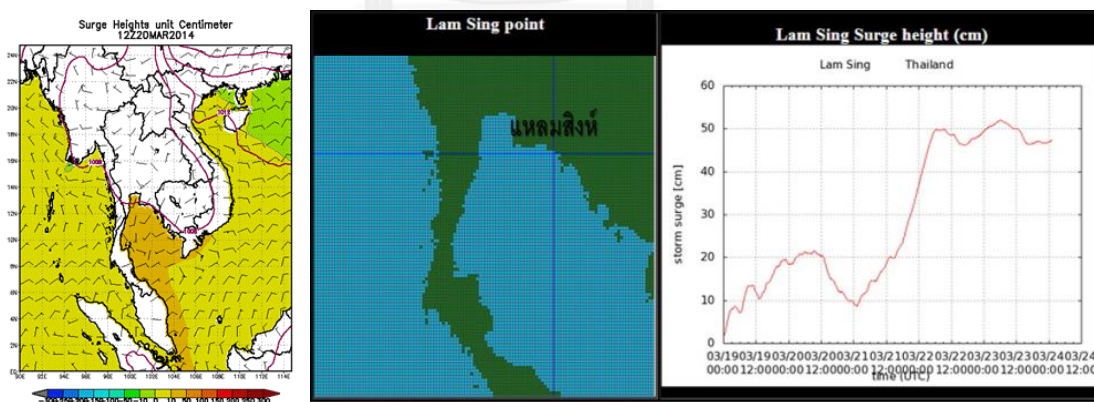
ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งจะก่อตัวจากลมที่พัดแรง และมีการก่อตัวของระดับน้ำทะเล ทำให้เกิดพายุหมุนเขตร้อนเกิดขึ้นเป็นโดม่น้ำ จึงเป็นเหตุให้น้ำขึ้นพัดพาลมและน้ำทะเลเข้าสู่ชายฝั่ง

ผลกระทบทางตรงของพลังงานคลื่นซึ่งมีหน้าน้ำได้รับพลังงานจากลม คือ พลังงานจากลมพายุจะกระตุ้นให้เกิดคลื่นขนาดใหญ่ในทิศทางการเคลื่อนที่ของพายุหมุนเขตร้อน คลื่นเป็นพลังงานรูปหนึ่งซึ่งมีน้ำเป็นตัวกลาง เมื่อพลังงานเคลื่อนที่เข้าหาฝั่งจะมีการส่งผ่านพลังงานจากคลื่นลูกหนึ่งไปยังคลื่นอีกลูกหนึ่งเข้าหาบริเวณชายฝั่งทะเล โดยส่วนใหญ่คลื่นที่เคลื่อนตัวเข้าหาฝั่งจะเป็นคลื่นใต้น้ำ (Swell) ซึ่งวางตัวขนานกับชายฝั่ง เมื่อคลื่นเคลื่อนตัวเข้าบริเวณชายฝั่งทะเลจะมีการแตกตัวจนกลายเป็นกระแสน้ำและไหลเข้าไปในบริเวณชายฝั่ง พื้นที่แตกตัวของคลื่น (Surf zone) ขึ้นอยู่กับความชันของบริเวณชายฝั่งทะเล ผลกระทบจากการเกิดฝนตกหนักเป็นตัวการสำคัญอีกตัวหนึ่ง โดยเฉพาะบริเวณปากแม่น้ำ เมื่อเกิดฝนตกหนักทำให้ระดับน้ำจากทะเลอาจเพิ่มระดับสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและไหลบ่าเข้าไปยังแม่น้ำซึ่งมีน้ำไหลลงทะเลแต่มีปริมาณน้อยกว่ามวลน้ำจากทะเล และดันเอาน้ำทะเลเข้าไปในบริเวณปากแม่น้ำได้ กรณีพื้นที่ชายฝั่งทะเลเป็นบริเวณน้ำลึก ถ้าเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในบริเวณดังกล่าว น้ำทะเลจะสามารถกระจายตัวออกไปได้ ระดับน้ำสูงหรือโดม่น้ำก็จะสูงขึ้นอย่างช้า ๆ แต่ในทางกลับกัน ถ้าเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในบริเวณชายฝั่งที่เป็นบริเวณน้ำตื้น น้ำทะเลไม่สามารถกระจายตัวออกไปทางไหนได้ ดังนั้น ระดับน้ำที่สูงขึ้นหรือโดม่น้ำนี้จะยกตัวสูงขึ้น อีกทั้งพื้นที่ซึ่งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลปานกลางเล็กน้อยจะเป็นพื้นที่เสี่ยงจากการเข้าโจมตีของคลื่นพายุซัดฝั่งในแนวนอน (Inundation) (วัฒนา กันบัว, 2551: 3-5)

มรสุมจากลมและคลื่นน้ำทะเลที่มีการยกตัวสูง ก่อให้เกิดเป็นคลื่นน้ำยักษ์ที่มีขนาดใหญ่ส่งผลให้เกิดฝนตกหนัก ทำให้ระดับน้ำทะเลเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วซึ่งเป็นผลจากการรวมตัวของน้ำและลมจากนั้นได้เข้าโจมตีชายฝั่งด้วยความเร็วและรุนแรง จากเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาตินี้ ได้มีการติดตั้งสถานีวัดระดับน้ำที่สามารถส่งข้อมูลของระดับน้ำทะเลและการเพิ่มสูงขึ้นของระดับน้ำทะเลที่

ตรวจวัดได้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต เพื่อนำข้อมูลไปทำนายระดับน้ำที่อาจเกิดขึ้นรวมทั้งสามารถรายงานผลได้อย่างทันเวลา

การตรวจวัดการยกตัวของระดับน้ำสามารถถูกตรวจวัดได้จากสถานีตรวจวัดระดับน้ำ ซึ่งจะได้อัตราที่แตกต่างจากการทำนายระดับน้ำและการตรวจวัดการเพิ่มสูงขึ้นของระดับน้ำทะเล ข้อมูลเหล่านี้สามารถรายงานให้เห็นข้อมูลแบบทันเวลา (Real time) จากสถานีวัดระดับน้ำที่ทันสมัย ซึ่งสามารถส่งผ่านข้อมูลระดับน้ำทะเลที่ตรวจวัดได้ขึ้นแสดงบนเว็บเพจ (Web page) ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งในปีพ.ศ. 2548 ศูนย์เฮอริเคนแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา กับทีมของหน่วยงานธรณีวิทยาของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้สร้างและติดตั้งเครื่องมือวัดความกดอากาศตามแนวชายฝั่งทะเลที่มีโอกาสที่พายุหมุนเขตร้อนจะเคลื่อนตัวเข้ามาในพื้นที่ เครื่องมือเหล่านี้ถูกติดตั้งอยู่ใต้น้ำทะเลและสามารถวัดระดับน้ำได้อย่างแม่นยำ โดยวัดจากคราบน้ำที่หลงเหลือหลังจากระดับน้ำหรือโดมน้ำจากพายุหมุนเขตร้อนมีการลดระดับลง รวมไปถึงมีการถ่ายรูปและเขียนบรรยายลักษณะต่าง ๆ ที่เคยเกิดน้ำท่วมขึ้นสูง การวัดระดับความสูงของคลื่นพายุซัดฝั่งได้มีการนิยามคำศัพท์ออกมาได้แก่ สตอร์มไทด์ (Storm tide) คือ ตำแหน่งของระดับน้ำสูงสุดบนพื้นดิน ถูกอ้างอิงกับหมุดแผนที่ (Reference coordinate system) โดยทฤษฎีและการกำหนดค่าในแบบจำลองคลื่นพายุซัดฝั่งประกอบไปด้วยสมการทางคณิตศาสตร์และข้อมูลนำเข้าซึ่งต้องป้อนเข้าไป พื้นฐานของแบบจำลองคลื่นพายุซัดฝั่งจะถูกสร้างมาจากสมการน้ำตื้นสองมิติ (Based on two-dimensional shallow water equations) ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้คอมพิวเตอร์ที่ความเร็วมากนัก ชุดสมการของแบบจำลองคลื่นพายุซัดฝั่งประกอบไปด้วยสมการการเคลื่อนที่ (Equations of motion) และสมการความต่อเนื่อง (Continuity equation) (วัฒนา กันบัว, 2551: 6, 9)

ภาพที่ 2.2 แบบจำลองคลื่นพายุซัดฝั่ง (Storm Surge Model)

ที่มา : (วัฒนา กันบัว, 2551: 9)

อันตรายจากคลื่นพายุซัดฝั่ง คลื่นพายุซัดฝั่งเป็นเหตุการณ์สำคัญที่สุดต่อชีวิตมนุษย์ ซึ่งประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ของการเสียชีวิตระหว่างเกิดพายุหมุนเขตร้อนเคลื่อนตัวขึ้นฝั่ง (Landfall) อีก 10 เปอร์เซ็นต์เกิดจากลมผิวพื้นที่มีกำลังแรงมากของพายุหมุนเขตร้อนและสภาพทางภูมิศาสตร์ของพื้นที่ชายฝั่งทะเล ระดับผิวน้ำทะเลที่สูงขึ้นถึง 2 เมตร คลื่นพายุซัดฝั่งสามารถแทรกตัวลึกขึ้นไปบน

แผ่นดินที่ลุ่มต่ำได้ไกลถึง 3 กิโลเมตร ทำให้เกิดน้ำทะเลท่วมในพื้นที่เป็นเวลานาน และสามารถทำลายบ้านเรือนที่ไม่แข็งแรง รวมถึงกวาดเอาเรือหรือรถเข้าไปในแผ่นดินหรือกวาดกลับลงสู่ทะเล การท่วมขังของน้ำในพื้นที่ลุ่มต่ำและซึมลงไปใต้น้ำใต้ดินอาจคงอยู่ได้เป็นอาทิตย์ (วัฒนา กันบัว, 2551: 15) พื้นที่ของประเทศไทยที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการได้รับผลกระทบจากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยตรง คือ บริเวณภาคใต้โดยเฉพาะภาคใต้ฝั่งตะวันออก วิธีลดความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งสามารถทำได้โดยการร่วมกันปลูกป่าตามแนวฝั่งทะเล ซึ่งสามารถป้องกันไม่ให้ชายหาดถูกกัดเซาะได้ คลื่นพายุซัดฝั่งเป็นพายุที่เกิดขึ้นพร้อมกับพายุหมุนเขตร้อน พายุส่วนใหญ่จะอ่อนกำลังลงกลายเป็นพายุดีเปรสชันเมื่อเกิดฝนตกจะมีพายุเพียงไม่กี่ลูกที่ทวีความรุนแรงกลายเป็นพายุโซนร้อน พายุแฮเรียต พายุเกย์ และพายุลินดา ที่ทำให้เกิดวาตภัยและคลื่นพายุซัดฝั่ง (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 54-69)

ปรากฏการณ์ภัยธรรมชาติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถป้องกันได้ แต่มนุษย์สามารถลดความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นและเตรียมการรับมือเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินได้ โดยการช่วยกันดูแลและรักษาธรรมชาติทั้งป่าไม้ แหล่งน้ำ และสัตว์ป่า ให้อยู่ในความสมดุล ไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติอย่างขาดจิตสำนึก รวมถึงใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการแจ้งเตือนหรือทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าที่สามารถเกิดขึ้น เพื่อเป็นการลดความเสียหาย ถึงแม้ประเทศทั่วโลกจะเคยเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งมาก่อน แต่ยังคงพบความสูญเสียจำนวนมากอยู่ ตัวอย่างการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในประเทศไทยและต่างประเทศมีดังนี้

2.3.2.1 การเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในประเทศไทย

พายุหมุนเขตร้อนที่มีกำลังแรงขนาดพายุโซนร้อนได้เคยเคลื่อนเข้าสู่ประเทศไทยมาแล้ว 8 ครั้ง จากจำนวนพายุหมุนเขตร้อนที่เคยพัดเข้าสู่ประเทศไทยจำนวน 143 ลูก ในคาบ 40 ปี (ตั้งแต่พ.ศ. 2494-2533) ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความรุนแรงของพายุบางลูกไม่มีการบันทึกรายละเอียดของความเสียหายเอาไว้ ซึ่งสถานการณ์ที่มีความรุนแรงและสร้างความเสียหายให้กับคนไทยเป็นอย่างยิ่งเกิดจากพายุโซนร้อนแฮเรียตและพายุไต้ฝุ่นเกย์ (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 85)

ตัวอย่างคลื่นพายุซัดฝั่งในประเทศไทย

พ.ศ. 2505 แหลมตะลุมพุก อำเภopakพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พังพินาศจากพายุโซนร้อนแฮเรียต พายุโซนร้อนแฮเรียตพัดเข้าสู่จังหวัดนครศรีธรรมราช และเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2505 มีผู้เสียชีวิต 870 คน สูญหาย 160 คน บาดเจ็บสาหัส 422 คน ไร้ที่อยู่อาศัย 16,170 คน ทรัพย์สินสูญเสียชีวิตประมาณ 960 ล้านบาท (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 85)

พ.ศ. 2532 อำเภอกำแพงและอำเภอบะพิตู จังหวัดชุมพร มหาภิบัตินพายุไต้ฝุ่นเกย์พัดกระหน่ำสร้างความสูญเสียชีวิตมหาศาล พายุไต้ฝุ่นเกย์พัดเข้าสู่จังหวัดชุมพร และเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในวันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2532 มีผู้เสียชีวิต 602 คน บาดเจ็บสาหัส 5,495 คน บ้านเรือนเสียหาย 61,258 หลัง ทรัพย์สินสูญเสียชีวิตประมาณ 11,740 ล้านบาท (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 85)

พ.ศ. 2540 จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และจังหวัดชุมพร พายุไต้ฝุ่นลินดา พายุวิปโยคที่พัดซำรอยเดิมของพายุไต้ฝุ่นเกย์ และเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในวันที่ 2-4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 ทำให้เกิดความเสียหายบริเวณกว้างจากวาตภัย อุทกภัย และคลื่นพายุซัดฝั่ง มีผู้เสียชีวิต 9 คน สูญหาย 2 คน บาดเจ็บ 20 คน บ้านเรือนเสียหาย 9,248 หลัง ทรัพย์สินสูญเสียชีวิตประมาณ 213 ล้านบาท (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 85)

2.3.2.2 การเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งในต่างประเทศ

ตัวอย่างคลื่นพายุซัดฝั่งในต่างประเทศมีดังนี้

พ.ศ. 2551 สามเหลี่ยมปากแม่น้ำอิระวดีและนครย่างกุ้ง ประเทศพม่า พายุไซโคลนนาร์กิส (Nargis) เคลื่อนตัวเข้าสู่พื้นที่แถบสามเหลี่ยมปากแม่น้ำอิระวดีและนครย่างกุ้งในวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ. 2551 ด้วยความเร็วลม 190 กิโลเมตรต่อชั่วโมง มีผู้เสียชีวิตสูงกว่า 34,000 คน ผู้สูญหายประมาณ 20,000 คน อาคารที่พังอาศัยมากกว่า 20,000 หลังถูกทำลาย รวมถึงไฟฟ้า ประปา และโทรศัพท์ไม่สามารถใช้งานได้ (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 92)

พ.ศ. 2552 รัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) ประเทศสหรัฐอเมริกา พายุนอร์ดา (Nor'lda) เป็นพายุที่ลดความรุนแรงจากพายุเฮอริเคน (Hurricane) และเข้าสู่ฝั่งทางด้านตะวันออกของประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2552 ก่อให้เกิดคลื่นสูงประมาณ 7-8 ฟุต เคลื่อนเข้าปะทะชายฝั่ง น้ำท่วมปานกลางถึงรุนแรง (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 92)

พ.ศ. 2554 รัฐนอร์ท แคโรไลนา (North Carolina) ประเทศสหรัฐอเมริกา พายุเฮอริเคนอิรีเน (Irene) เคลื่อนตัวเข้าสู่แหลมลูคเอาท์ (Lookout) รัฐนอร์ท แคโรไลนา ในช่วงปลายเดือนสิงหาคม วัดความสูงของคลื่นพายุซัดฝั่งที่เพเมิลลิโค ซาวด์ (Pamlico Sound) รัฐนอร์ท แคโรไลนา ได้ 8-11 ฟุต และ 4-6 ฟุต ที่ชายฝั่งตอนเหนือของรัฐนิวเจอร์ซีย์ แต่ในบริเวณที่เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงที่สุด คือ ที่อ่าวเชซาพีก (Chesapeake) วัดความสูงของคลื่นได้ 3-6 ฟุต มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 41 ราย พายุเฮอริเคนอิรีเนก่อให้เกิดความเสียหายมูลค่ามากกว่า 7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 92)

พ.ศ. 2554 รัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) และตอนใต้ของรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) ประเทศสหรัฐอเมริกา พายุลี (Lee) เคลื่อนตัวเข้าสู่ชายฝั่งตอนใต้ของรัฐหลุยเซียนา ในช่วงต้นเดือนกันยายน พ.ศ. 2554 เกิดคลื่นสูง 4-6 ฟุต ที่ชายฝั่งของรัฐมิสซิสซิปปี และตอนใต้ของรัฐหลุยเซียนา มีผู้เสียชีวิต 3 คน น้ำท่วมบ้านเรือนมากกว่า 150 หลังคา และสร้างความเสียหายมากกว่า 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 92)

พ.ศ. 2554 เมืองคิวาลินา (Kivalina) รัฐอลาสกา (Alaska) ประเทศสหรัฐอเมริกา พายุเบอร์ริง ซี ซูเปอร์สตอร์ม (Bering Sea Superstorm) เป็นพายุที่เข้าสู่รัฐอลาสกาในช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2554 เป็นพายุที่มีความรุนแรงที่สุดในรอบหลายสิบปี มีศูนย์กลางอัตราความเร็วลม

ที่ 100 ไมล์ต่อชั่วโมง (mph) และเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งขนาด 5.5 ฟุต มีผู้สูญหาย 1 คน แต่ไม่มีผู้เสียชีวิต เนื่องจากประชาชนได้รับการเตือนภัยล่วงหน้าและมีการฝึกซ้อมแผนการฉุกเฉินอยู่แล้ว จากสถานการณ์ดังกล่าวทำให้ชายฝั่งถูกทำลายอย่างหนัก บ้านเรือนเสียหาย ไม่มีไฟฟ้าใช้ และถนนถูกตัดขาด (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 92)

พ.ศ. 2557 เกาะลูซอน (Luzon) ประเทศฟิลิปปินส์ พายุรามสูร (Rammasan) หรือชื่อท้องถิ่นว่าพายุโซนร้อนเกลندا (Glenda) เคลื่อนตัวผ่านทางใต้ของเกาะลูซอน ในวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2557 มีความเร็วลม 125 ไมล์ต่อชั่วโมง และทำให้มีฝนตกหนัก ทำให้มีผู้เสียชีวิตหรือสูญหายรวม 7,300 คน ซึ่งผู้เสียชีวิตจากพายุรามสูร จำนวน 20 คน มีสาเหตุการเสียชีวิตจากการตกจากต้นไม้และกระแสไฟฟ้า จากนั้นพายุได้เคลื่อนตัวเข้าสู่กรุงมะนิลา มีศูนย์กลางความเร็วลมลดลงเหลือ 60 ไมล์ต่อชั่วโมง ทำให้ประชาชนมากกว่า 400,000 คน ไร้ที่อยู่อาศัย (สมิทธ ธรรมสโรช, 2534: 92)

คลื่นพายุซัดฝั่งที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศและในต่างประเทศนั้น เกิดขึ้นจากพายุแต่ละชนิดที่ก่อให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นทั่วโลก พายุแต่ละลูกมีอิทธิพลที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับความรุนแรงและปัจจัยที่ทำให้เกิดพายุลูกนั้น ๆ แม้พายุจะเป็นภัยธรรมชาติที่คนไทยรู้จักกันดี แต่การที่พายุมีความรุนแรงจนเกิดมีวาตภัยหรือคลื่นพายุซัดฝั่ง ปรากฏการณ์หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพายุได้ถูกหยิบยกมาพูดถึงบ่อยครั้ง เพราะพลังของมวลน้ำพร้อมที่จะสามารถทำลายบ้านเรือนหรือสามารถทำลายทุกอย่างที่อยู่ในทางเดินของพายุซึ่งสร้างความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของผู้คนนับแสน

ลักษณะรูปแบบของการออกแบบการแสดงของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบการแสดงอ้างอิงเทคนิคนาฏศิลป์ร่วมสมัยและบัลเลต์ประกอบกัน และในส่วนของนักแสดง ได้มีการคัดเลือกนักแสดงที่มีพื้นฐานทางด้านบัลเลต์ เพื่อความสะดวกในการสื่อสารระหว่างผู้วิจัยและนักแสดง อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างความสวยงามของการแสดง

การแสดงนี้ประยุกต์โดยใช้การเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัยและลีลาในรูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน (Everyday movement) เข้าด้วยกัน โดยเป็นการเคลื่อนไหวที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของผู้วิจัย โดยผู้วิจัยได้อ้างอิงประสบการณ์ส่วนตัวบางส่วนของผู้วิจัยประกอบลงในการแสดง ซึ่งจะกล่าวถึงในลำดับถัดไป ผ่านการเคลื่อนไหวโดยใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทั้งในส่วนของศีรษะ แขน ขา และลำตัว ออกท่าทางในรูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เช่น การเดิน วิ่ง กระโดด เป็นต้น โดยมีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องด้วยท่วงท่าที่เป็นอิสระ

จากข้อมูลการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่ามีความเสียหายซึ่งเป็นผลกระทบจากการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งขึ้นเป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นถึงความประมาทและการขาดความรู้ของประชาชน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเกิดแรงบันดาลใจในการถ่ายทอดข้อมูล

ออกมาเป็นเรื่องราวผ่านการแสดง เพื่อให้ประชาชนได้ตระหนักถึงความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งเป็นภัยธรรมชาติใกล้ตัวที่คนมองข้ามให้มากยิ่งขึ้น โดยการออกแบบการแสดงนี้ได้มีการบูรณาการศาสตร์สองศาสตร์เข้าด้วยกัน คือ ศิลปะทางด้านนาฏศิลป์และวิทยาศาสตร์ ปรัชญาการณทางวิทยาศาสตร์ที่ผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้ คือ คลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอตบุตร โดยนำข้อมูลของทั้งสองประเด็นมาเทียบเคียงให้มีความสัมพันธ์กันและนำเสนอผ่านศิลปะทางด้านนาฏศิลป์นำเสนอในรูปแบบการแสดง ดังนั้นส่วนของปรัชญาการณคลื่นพายุซัดฝั่ง ผู้วิจัยจะนำเสนอเรื่องราวและมุมมองของความรุนแรงที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งเป็นประเด็นสำคัญ โดยสะท้อนผ่านการแสดงนาฏศิลป์ ภายใต้มุมมองของความรุนแรง ความเจ็บปวด และความทุกข์ทรมาน จากการคลอตบุตร ซึ่งจะกล่าวในลำดับต่อไป

2.4 การคลอตบุตร

การคลอตบุตรถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบการแสดงในงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อสะท้อนให้ผู้ชมตระหนักถึงอันตรายที่มาพร้อมกับความสวยงามของสิ่งใกล้ตัว โดยนำเสนอเทียบเคียงความรุนแรงระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอตบุตร มุ่งหวังให้เกิดความชัดเจนและมีความเป็นเอกลักษณ์ในการสร้างงาน

สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมมีวิธีการออกลูกที่แตกต่างกันเพื่อความอยู่รอดของสายพันธุ์ เฉกเช่นเดียวกับมนุษย์ ซึ่งในสมัยก่อนหรือแม้แต่ปัจจุบันในท้องถื่นทุกันดารที่ยังห่างไกลความเจริญ การเดินทางไม่สะดวก ทั้งยังขาดแคลนแพทย์และพยาบาล คุณแม่ส่วนใหญ่นิยมคลอดที่บ้านโดยมีหมอดำแย ซึ่งมีประสบการณ์หรือผ่านการอบรมมาแล้วช่วยเหลือทำคลอดให้ หากคลอดไม่ได้หรือมีภาวะแทรกซ้อน เช่น ตกเลือด จึงจะเดินทางพาไปยังโรงพยาบาลในตัวเมือง ซึ่งในต่างประเทศมีบ้างที่คุณแม่เลือกคลอดที่บ้าน การคลอดที่บ้านทำให้คุณแม่ได้อยู่ใกล้ชิดกับคนในครอบครัวและมีความคุ้นเคยกับสถานที่เพราะเป็นบ้านของตนเองทำให้ไม่รู้สึกเครียดเวลาคลอด และระบบการดูแลทางการแพทย์ในต่างประเทศนั้นจะมีคุณหมอและพยาบาลมาดูแลที่บ้านเพื่อคุณแม่และลูกจะได้ปลอดภัยที่สุด แต่สำหรับประเทศไทย การคลอดที่โรงพยาบาลเป็นทางเลือกของการคลอดที่ปลอดภัยที่สุด โดยเฉพาะคุณแม่ที่ตั้งครรภ์ผิดปกติ เช่น ครรภ์แฝด ทารกอยู่ในท่าก้น หรือคุณแม่ที่มีโรคประจำตัว โรคหัวใจ โรคเบาหวาน หรือเคยคลอดลูกแต่เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุ เคยแท้งหรือทำแท้ง การคลอดในโรงพยาบาลจึงได้รับความนิยมว่าปลอดภัยและสะดวกมากที่สุด เนื่องจากโรงพยาบาลแต่ละแห่งจะมีกฎระเบียบเพื่อมุ่งหวังความปลอดภัยในชีวิตเป็นหลัก

นักปรัชญาการคลอดมีแนวคิดว่าการคลอดเป็นเรื่องปัจเจกบุคคล คุณแม่จึงควรจะเป็นผู้วางแผนตัดสินใจและเลือกคลอดด้วยตนเองอยู่ในบรรยากาศที่คุ้นเคย อบอุ่น มีคนใกล้ชิดดูแล (สายฝน และวิชัย ขวาลไพบูลย์, 2555: 66) นอกจากนี้นักวิชาการ แกรนต์เลย์ ดิก-รีด (Grantley Dick-Read) ค.ศ. 1890-1959 และเฟรดเดอริก ลีบอยเยอร์ (Frederick Leboyer) ค.ศ. 1918 ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการคลอตบุตรไว้ว่า

คุณแม่ควรเตรียมตัวเตรียมใจระหว่างตั้งครรภ์ให้พร้อม คือ เตรียมร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรง และเตรียมใจเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดด้วยการฝึกลมหายใจ ควบคุมการหายใจ และการผ่อนคลายเต็มที่ขณะคลอด และห้องคลอดไม่ควรมีเสียง อึกทึกครึกโครมหรือเสียงเคลื่อนไหวใด ๆ ควรเป็นห้องที่มีแสงนวลสลัวเย็นตา นักวิชาการยังเชื่อว่าสัมผัสแรกเนื้อแนบเนื้อจากการโอบกอดของแม่กับทารก ในทันทีหลังคลอดจะช่วยให้ลูกรู้สึกอบอุ่น มั่นคง และปลอดภัย และหากทารกได้อาบน้ำอุ่นทันทีหลังคลอดจะช่วยให้รู้สึกเหมือนยังอยู่ในน้ำคร่ำภายในโพรงมดลูกของคุณแม่ซึ่งจะช่วยให้ทารกปรับตัวได้ดีขึ้น (อ้างถึงใน สายฝน และวิชัย ขวาลไพบูลย์, 2555: 66-67)

การคลอดบุตรแบ่งออกได้เป็น 2 วิธีการ ซึ่งมีความแตกต่างในเรื่องของความปลอดภัยและการฟื้นตัวของคุณแม่ คือ การคลอดตามธรรมชาติและการผ่าตัดคลอด ดังรายละเอียดดังนี้

2.4.1 การคลอดตามธรรมชาติ

การคลอดตามธรรมชาติเหมาะกับคุณแม่ที่ไม่มีปัญหาด้านสุขภาพและไม่มีโรคแทรกซ้อนบุตรในครรภ์อยู่ในท่าปกติ คือ เอาศีรษะลง การคลอดแบบนี้ทำให้ร่างกายของคุณแม่ฟื้นตัวเร็วและเลือดเสียที่อยู่ในร่างกายซึ่งเป็นผลพวงจากการตั้งครรภ์จะถูกขับออกมาหมด

สายฝน และวิชัย ขวาลไพบูลย์ ได้กล่าวไว้ว่า

ความเจ็บปวดจากอาการคลอดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงตั้งครรภ์ทุกคน ระยะแรกของการคลอด มดลูกยังบีบตัวเพียงเล็กน้อย คุณแม่มักจะยังไม่ค่อยรู้สึกเจ็บในระยะนี้ เมื่อปากมดลูกเริ่มเปิดประมาณ 3-4 เซนติเมตร อาการปวดจึงเริ่มรุนแรงขึ้น และเมื่อมดลูกหดตัวแรง อาการปวดจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับจนกระทั่งถึงจุดหนึ่งร่างกายจะหลั่งสารเอ็นดอร์ฟินออกมา ซึ่งจะช่วยระงับความเจ็บปวดให้ทุเลาลง โดยปกติอาการเจ็บครรภ์จริง ๆ จะเป็นเวลาไม่เกิน 4-6 ชั่วโมงเท่านั้น ในขณะที่คุณแม่เจ็บครรภ์นั้นก็มีวิธีระงับความเจ็บปวดมากมายหลายวิธี เช่น การฝึกผ่อนคลายใจให้เป็นจังหวะ การนอนแช่น้ำอุ่น ถ้าไม่ได้ผลก็สามารถฉีดยาระงับปวดเข้ากล้ามเนื้อหรือหลอดเลือดดำ หรือฉีดยาเข้าไขสันหลัง ทารกที่คลอดทางช่องคลอดจะผ่านกระบวนการธรรมชาติ ซึ่งช่วยรีดน้ำคร่ำที่อยู่ในปอดออกมาจนหมด ทำให้ปอดขยายตัวได้ดีกว่าทารกที่ผ่าตัดทำคลอดที่มักจะมีน้ำคร่ำตกค้างอยู่ภายในปอดจำนวนหนึ่ง อาจทำให้ทารกหายใจได้ไม่เต็มที่ (สายฝน และวิชัย ขวาลไพบูลย์, 2555: 53-54)

การคลอดด้วยวิธีธรรมชาตินั้นต้องใช้ระยะเวลาในการเจ็บท้องคลอดอย่างน้อย 4 ชั่วโมงรวมทั้งต้องรอให้ปากมดลูกเปิดให้มากที่สุดโดยประมาณ 10 เซนติเมตร อีกทั้งทารกในครรภ์ต้องอยู่ในท่าที่เอาศีรษะลงที่เชิงกรานก่อนที่จะคลอดออกมา ในระหว่างนั้นคุณแม่จะประสบความเจ็บปวด และ

ความทุกข์ทรมานเสมือนมีคนมาตัดกระดูกให้แยกออกจากกัน ในระหว่างที่ทารกจะออกมาทางช่องคลอด หากเป็นวิธีการคลอดแบบธรรมชาติจะส่งผลกระทบต่อชีวิตของคุณแม่และทารกมากกว่าการคลอดแบบผ่าตัดคลอด เพราะมีทั้งโอกาสรอดและเสียชีวิตจากการคลอดแบบธรรมชาติได้เท่า ๆ กัน การคลอดบุตรด้วยวิธีนี้ ร่างกายของคุณแม่จะช้ำบวมและเลือดเสียออกมาเองโดยธรรมชาติ ซึ่งเป็นข้อดีของการคลอดแบบธรรมชาติ อีกทั้งร่างกายฟื้นตัวเร็ว มดลูกเข้าอู่เร็ว และน้ำนมของคุณแม่จะมาเร็วเช่นกัน

2.4.2 การผ่าตัดคลอด

การผ่าตัดคลอดเป็นเทคโนโลยีที่ถูกใช้เพื่อลดโอกาสในการเกิดอันตรายกับคุณแม่และทารก โดยมีการควบคุมและตรวจวัดความดันเลือดของคุณแม่ ชีพจรทั้งของทารกในครรภ์และคุณแม่ ตลอดเวลาด้วยคุณหมอมและผู้เชี่ยวชาญตลอดระยะเวลาการคลอด

ผู้วิจัยมีประสบการณ์ตรงต่อการคลอดบุตร ซึ่งได้ทำการศึกษาข้อมูลข้อดีและข้อเสียของวิธีการคลอดบุตรทั้งสองแบบมาเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาการตั้งครรภ์และเห็นด้วยกับข้อมูลที่สายฝน และวิชัย ขวาลไพบุลย์ ได้กล่าวไว้ว่า

คุณแม่ที่คลอดบุตรด้วยวิธีผ่าตัดคลอดจะประสบความยากลำบากในการฟื้นตัวและการให้นมบุตรหลังการคลอด เนื่องจากมีการเจ็บปวดจากแผลผ่าตัดคลอดทำให้เคลื่อนไหวร่างกายเป็นไปด้วยความยากลำบาก ในบางครั้งไม่สามารถอุ้มบุตรได้ทันทีหลังจากการคลอด อีกทั้งบางคนมีอาการอ่อนเพลียจากการเสียเลือดในปริมาณที่มากกว่าการคลอดตามปกติ ทำให้ไม่สามารถเลี้ยงลูกด้วยนมแม่ได้สำเร็จ บางคนอาจมีอาการปวดท้องน้อยเรื้อรัง เพราะมีพังผืดเกิดขึ้นหลังการผ่าตัดคลอด (สายฝน และวิชัย ขวาลไพบุลย์, 2555: 55)

การผ่าตัดคลอดเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับคุณแม่ที่มีร่างกายอยู่ในสภาวะที่ไม่สมบูรณ์สามารถตัดสินใจเลือกดำเนินการได้ เช่น คุณแม่ที่มีอายุมากกว่า 35 ปี ขึ้นไป มีรกเกาะต่ำ ทารกอยู่ในท่านอนขวางหรือศีรษะอยู่ด้านบน สายสะดือพันคอทารก เป็นต้น การผ่าตัดคลอดจำเป็นต้องดมยาสลบหรือบล็อกหลัง รวมถึงมีการฉีดยาชา ซึ่งจะส่งผลให้ร่างกายไม่มีความรู้สึกเมื่อหมอลงมือกรีดมดบนหน้าท้อง กระบวนการผ่าตัดคลอดใช้เวลาทั้งสิ้นอย่างน้อย 1 ชั่วโมง การคลอดบุตรด้วยวิธีผ่าตัดคลอดนี้ คุณแม่จะไม่สามารถลุกขึ้นลงและเดินได้อย่างปกติในช่วงระยะแรกของการคลอดบุตร การคลอดวิธีนี้จำเป็นต้องอาศัยแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญและชำนาญเฉพาะทาง เพื่อความปลอดภัยของคุณแม่และทารก ข้อดีของการผ่าตัดคลอด คือ สามารถกำหนดวันและเวลาในการคลอดเองได้ เป็นการช่วยชีวิตทารกเมื่ออยู่ในสถานการณ์หรือสภาวะที่ผิดปกติ

สายฝน และวิชัย ขวาลไพบุลย์ ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้อีกว่า

หากคุณแม่ได้มีการผ่าตัดคลอดแล้ว ในการตั้งครรภ์และคลอดบุตรครั้งต่อไปต้องทำการผ่าตัดคลอดเช่นกัน ดังนั้นถึงแม้ว่าวิธีการคลอดบุตรรูปแบบนี้จะสามารถกำหนดวันคลอดบุตรได้เองตามความเชื่อทางโหราศาสตร์และมีความปลอดภัยสูงกว่าการคลอดตามธรรมชาติ แต่องค์การอนามัยโลกยังคงกำหนดอัตรามาตรฐานให้การทำคลอดทางหน้าท้องไว้ว่า ไม่ควรเกิน 15 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งในขณะที่ผลสำรวจอัตราการผ่าตัดทำคลอดในปี พ.ศ. 2544 พบว่าในสหรัฐอเมริกา มี 22 เปอร์เซ็นต์ อังกฤษ 19 เปอร์เซ็นต์ สกอตแลนด์และเวลส์ประมาณ 18 เปอร์เซ็นต์ และในทวีปยุโรปบางประเทศมีเพียง 9 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น อย่างไรก็ตามวิทยาลัยสูตินรีแพทย์ของอเมริกาได้พยายามหาทางลดอัตราการผ่าตัดทำคลอดให้อยู่ในระดับ 15 เปอร์เซ็นต์ตามที่กรมอนามัยโลกกำหนด โดยหากคุณแม่ที่เคยผ่าตัดคลอดโดยไม่ได้เกิดจากความผิดปกติใด ๆ เช่น สัตส่วนของทารกไม่ได้ขนาดกับอุ้งเชิงกราน ทารกท่าก้นรกเกาะต่ำ หรือครรภ์เป็นพิษ แพทย์จะพยายามให้คุณแม่กลับมาคลอดเองทางช่องคลอดตามธรรมชาติและเริ่มประสบความสำเร็จมากขึ้นเรื่อย ๆ (สายฝน และวิชัย ขวาลไพบุลย์, 2555: 52-53)

การผ่าตัดคลอดจะทำให้คุณแม่ประสบปัญหาความยุ่งยากตามมาในภายหลังมากกว่าการคลอดตามธรรมชาติ คือ ทางด้านร่างกายจะมีการเจ็บแผลผ่าคลอด ทำให้การเคลื่อนไหวร่างกายไม่คล่องแคล่วเหมือนกับการคลอดแบบธรรมชาติ ทั้งนี้ สายฝน และวิชัย ขวาลไพบุลย์ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการคลอดบุตรไว้ว่า

ในประเทศไทยยังคงนิยมการคลอดบุตรด้วยวิธีผ่าตัดคลอดเพิ่มขึ้นเรื่อย ซึ่งในโรงพยาบาลบางแห่งมีอัตราการผ่าตัดคลอดสูงถึง 70-80 เปอร์เซ็นต์ เนื่องจากทัศนคติที่ผิด เช่น ค่านิยมตามแบบอย่างผู้มีชื่อเสียงในสังคม ความกลัวเจ็บกลัวช่องคลอดหย่อนยาน เป็นต้น สูตินรีแพทย์เองเริ่มมีความเบี่ยงเบนไปในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากการผ่าตัดคลอดสามารถกำหนดเวลาได้ ใช้เวลาน้อย และได้คำตอบแทนมากกว่า (สายฝน และวิชัย ขวาลไพบุลย์, 2555: 53)

ในที่นี้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยเลือกนำเสนอการคลอดด้วยวิธีการคลอดตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดจากประสบการณ์ชีวิตจริงของผู้วิจัยโดยตรง โดยถ่ายทอดเรื่องราวเชิงเปรียบเทียบความสวยงามและความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งให้ออกมาในรูปแบบของการตั้งครรภ์และคลอดบุตร โดยความสวยงามของคลื่นพายุซัดฝั่งได้ถูกเปรียบเสมือนความรู้สึกกระหว่างผู้ชายและผู้หญิง ความรู้สึกยินดีเมื่อตั้งครรภ์ และความปิติเมื่อได้เห็นหน้าบุตรหลังจากคลอดบุตรแล้ว ส่วนความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งเปรียบเสมือนความปวดร้าวและทุกข์ทรมานของคุณแม่ขณะตั้งครรภ์ตลอดจนการคลอดบุตร ที่มีลักษณะอากัปกริยาท่าทาง

การอาเจียน การวิงเวียนศีรษะ การคลื่นไส้ อาการปวดร้าวที่หน้าขา ปวดเชิงกราน ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างยากลำบากขณะตั้งครรภ์ รวมถึงการปวดมดลูกเมื่อถึงกำหนดคลอด ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ได้ถูกถ่ายทอดผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายเพื่อบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้ชมได้เข้าถึงตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย

2.5 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์

2.5.1 ความคิดสร้างสรรค์ทางนาฏยศิลป์

คำว่า “สร้างสรรค์” เป็นกระบวนการนึกคิด จินตนาการ เพื่อฝัน ให้ปรากฏขึ้นเพื่อสะท้อนมุมมองตามแนวคิดของผู้สร้างงาน เดรฟดาล (Drevdahl) ได้สรุปแนวคิดและความเชื่อเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า

ความคิดสร้างสรรค์ เป็นความสามารถของบุคคลในการคิดสร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ โดยอาจจะเกิดจากการเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ที่ได้จากประสบการณ์เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ และนำเสนอในรูปของผลผลิตทางศิลปะวรรณคดี วิทยาศาสตร์ หรือเป็นเพียงกระบวนการหรือวิธีการเท่านั้นก็ได้ (อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2548: 45)

ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถเฉพาะตัว เพราะเกิดจากมุมมอง แรงบันดาลใจ ความคิดของแต่ละบุคคล โดยนำสิ่งเร้าหรือประสบการณ์ที่ผู้สร้างงานได้ประสบมาสร้างสรรค์ผลงานให้มีความแปลกใหม่ ทันสมัย หรือล้ำอนาคตได้

เมดนิค (Mednick) ได้กล่าวถึงความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า

ความคิดสร้างสรรค์เป็นรูปของกระบวนการคิดแบบโยงสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์จะเป็นผู้ที่สามารถคิดโยงสัมพันธ์ ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองต่าง ๆ นานาที่แปลกใหม่ได้มากกว่า และมีประสิทธิภาพกว่าผู้ที่คิดในทิศทางเดียว ด้วยเหตุนี้ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นผู้ที่สามารถคิดหาและค้นพบความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ระหว่างสิ่งต่าง ๆ มีความสามารถในการแก้ปัญหาและผลิตผลงานใหม่ ๆ ที่ไม่ซ้ำแบบใคร (อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2548: 46)

จตุติกา โภศลเหมมณี ได้อธิบายแนวความคิดการใช้ทฤษฎีทางศิลปะไว้โดยสังเขป 3 ประการ (จตุติกา โภศลเหมมณี, 2556: 77-86) ดังนี้

แนวความคิดในการใช้ทฤษฎีทางศิลปะ แนวความคิดนี้โดยทั่วไปจะใช้อธิบายงานวิจิตรศิลป์ แต่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการอธิบายนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ได้เช่นเดียวกัน เนื้อหาสำคัญ ได้แก่

ส่วนประกอบมูลฐานของศิลปะ เช่น การแบ่งปันงานจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการออกแบบทางด้านนาฏศิลป์ นอกจากนี้ยังพิจารณาถึงหลักการทางศิลปะที่ว่าด้วยความสมดุล หลักของบริเวณว่าง จังหวะ ขนาดหรือสัดส่วน ความแตกต่าง ความกลมกลืน ความเป็นเอกภาพ โดยสิ่งเหล่านี้เป็นหลักการที่ปรากฏในงานนาฏศิลป์

แนวความคิดพหุวัฒนธรรม แนวความคิดพหุวัฒนธรรมเป็นความหลากหลายของวัฒนธรรมที่เกิดจากการเคลื่อนย้ายหรือถ่ายทอดทางวัฒนธรรมระหว่างกัน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งของสังคมที่ส่งผลต่อการสร้างสรรค์ศิลปวิทยาการต่าง ๆ ทั้งในด้านผลงาน วัตถุ และศิลป์ รวมถึงพิจารณาในด้านอุดมคติทางความคิด การเรียกร้องสิทธิ การอนุรักษ์ ความแตกต่างทางอาหาร อาชีพ ธรรมเนียมในด้านต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งจากลักษณะทั้งหมดสามารถสะท้อนออกมาในงานนาฏศิลป์

แนวความคิดหลังสมัยใหม่ แนวความคิดหลังสมัยใหม่ (Postmodern) เป็นการต่อต้านลัทธิสมัยใหม่ (Modernism) แนวความคิดหลังความทันสมัย พบว่า แนวความคิดหลังสมัยใหม่นี้ได้แพร่กระจายไปยังศิลปะแขนงอื่น ๆ แม้กระทั่งงานนาฏศิลป์ ศิลปะในยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่มีความเกี่ยวข้องกับแนวความคิดทางศิลปะใหม่ ๆ จนกระทั่งเกิดศิลปะแนวเรียบง่าย (Minimalism) ซึ่งเหลือไว้เพียงโครงสร้างและสัญลักษณ์ที่มีกรอบที่ชัดเจนและองค์ประกอบที่เล็กและแคบลง

นอกจากนี้ สุขสันติ แวงวรรณ ได้กล่าวถึงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ไว้ว่า

การแสดงที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อการสื่อความจากผู้สร้างงานผ่านนักแสดงไปยังผู้ชม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ชมตระหนักถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในบริบททางสังคม วัฒนธรรมนั้น ๆ ซึ่งอาจจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม สิ่งแวดล้อม การเมือง รวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในด้านอื่น ๆ ด้วย (สุขสันติ แวงวรรณ, 2554: 30)

จากแนวคิดที่ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงไว้ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถของบุคคลในการคิดสร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ อาจสร้างงานโดยเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ที่ได้จากประสบการณ์เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ประกอบกับใช้จินตนาการ เพื่อสร้างความตระหนักต่อผู้ชมถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม สิ่งแวดล้อม หรือการเมือง ทำให้ผลงานที่ออกมาเป็นผลงานที่มีรูปแบบใหม่ ไม่ซ้ำใคร มีความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ต่อยอดออกมาเป็นนาฏศิลป์สร้างสรรค์

ทฤษฎีโครงสร้างทางสติปัญญาของกิลฟอร์ด ได้อธิบายความคิดสร้างสรรค์ว่า “เป็นความสามารถทางสมองที่คิดได้กว้างไกลหลายทิศทาง ซึ่งประกอบด้วย ความคิดริเริ่ม (Originality) ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) ความยืดหยุ่นในการคิด (Flexibility) ความละเอียดลออ (Elaboration)” (อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรรุ่งโรจน์, 2548: 40-43) และทฤษฎีของวัลลัส ได้กล่าวถึงความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่า

การจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้นั้นจะต้องใช้สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้ ขั้นที่ 1 การเตรียมตัว (Preparation) และรวบรวมข้อมูล ขั้นที่ 2 การครุ่นคิด (Incubation) เสมือนระยะฟักไข่ ซึ่งอาจจะฟักเป็นตัวหรือไม่ก็ได้ ขั้นที่ 3 การเกิดประกายแนวคิด (Illumination or insight) เป็นระยะที่คิดคำตอบออกทันที โดยอาจจะอยู่ในสภาพที่ดูเหมือนว่าไม่ได้คิด ซึ่งอาจเรียกว่าความคิดแวบ และขั้นที่ 4 การพิสูจน์ (Verification) และการทดสอบแนวคิดในการทดลองซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้ได้ผลเป็นข้อสรุปและกฎเกณฑ์ที่แน่นอน ทั้งนี้ ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถของบุคคลในการคิดสร้างสรรค์สิ่งแปลกใหม่ อาจนำการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ (Creative research) ผสมผสานกับการวิจัยเชิงธรรมชาติ (Naturalistic research) และผู้วิจัยไม่มีอิทธิพลต่อการวิจัยนั้น (อ้างถึงใน ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2548: 61-77)

ทั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงมุมมองเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานและการวิจัยไว้ว่า

การทำงานวิจัยสร้างสรรค์หรือการสร้างงานนาฏศิลป์ คล้ายกับการปั้นรูป เพราะศิลปินจะต้องวางโครงให้เห็นภาพรวมของสัดส่วนต่าง ๆ แล้วจึงลงรายละเอียดให้มีความเหมาะสม ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับความชำนาญของแต่ละคนเช่นเดียวกัน (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 17 มิถุนายน 2557)

ในงานวิจัยนี้ได้ให้ความสำคัญกับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนางานให้มีแนวคิดสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วาสนา สง่าเมือง ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับนาฏศิลป์สร้างสรรค์ไว้ว่า

การแสดงออกทางร่างกายโดยใช้ร่างกายเป็นสื่อโดยนำนาฏศิลป์ ลีลา ท่ารำ ท่าเต้น มาถ่ายทอดให้กับผู้ชมได้รับรู้ จะมีองค์ประกอบรวมของการตีบท การแสดงดนตรี แต่อาจจะต้องครอบงำประกอบเพื่อที่จะได้ให้มีอรรถรสเต็มรูปแบบ แล้วแต่ว่าจะสร้างสรรค์ต่อยอดจากงานเดิมของผู้อื่นก็ได้ที่ผู้อื่นทำไม่ครอบงำประกอบแล้วเรามาสร้างสรรค์ให้เป็นแนวใหม่ (วาสนา สง่าเมือง, สัมภาษณ์: 20 มิถุนายน 2557)

นอกจากนี้ยังมีทัศนคติที่สอดคล้องกับศุภวรรณ เบกา เปเรซ ที่กล่าวไว้ว่า

งานทุกงานสร้างสรรค์ทั้งนั้น งานอะไรก็แล้วแต่ที่ผู้ออกแบบทำได้ใช้ความคิดออกมาด้วยตัวเองผสมผสานกับศาสตร์ด้านการเต้นอะไรก็แล้วแต่ และเป็นผลงานของตัวเองโดยที่ไม่ลอกเลียนแบบ ถือว่าเป็นงานสร้างสรรค์ทั้งหมด เมื่อเราใช้จิตหรือประสบการณ์ของตัวเอง เราสร้างสรรค์ผลงานนั้นออกมาจากความรู้สึกที่เราอยากให้มีเป็นขอเรียกทุกอย่างว่างานสร้างสรรค์ การสร้างสรรค์ต้องผ่านกระบวนการคิด

แก้ไข และปรับปรุง จนสุดท้ายให้ออกมาเป็นการแสดงที่เราพอใจในที่สุด
(ศุภวรรณ เบกา เปเรซ, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความคิดเห็นในการนิยามคำว่านาฏศิลป์สร้างสรรค์ คล้อยตามกันในทิศทางเดียวกัน คือ การสร้างสรรค์งานแสดงต้องอาศัยทักษะเฉพาะตัวของผู้วิจัยมา ประกอบกันเพื่อสร้างงานที่เป็นเอกลักษณ์ อาจเป็นการต่อยอดจากงานของผู้อื่นในรูปแบบของตัวเอง หรือเป็นงานที่คิดขึ้นมาใหม่ ซึ่งงานชิ้นใหม่ที่เกิดขึ้นเปรียบเสมือนการปั้นรูปที่ต้องอาศัยความชำนาญ เฉพาะตัวของผู้สร้างงาน องค์ประกอบของการสร้างงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ มีดังนี้

2.5.1.1 ศิลปะการแสดง (Performing arts)

ศิลปะการแสดงเป็นศิลปะที่ถ่ายทอดผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยไม่ยึดติดความเป็นตัวของตัวเองและสวมบทบาทของตัวละครที่ได้รับ ปัจจัยสำคัญในการเคลื่อนไหวร่างกาย คือ ทักษะการออกแบบท่าเต้น (Choreography) การแต่งกาย แสง ดนตรี หรือองค์ประกอบอื่น ๆ ของการแสดงต้องมีความสัมพันธ์กัน ในส่วนของเครื่องแต่งกายควรเลือกเสื้อผ้าที่สวมใส่สบาย เสริมบุคลิก และความคล่องตัวของนักแสดงให้มีความสง่างาม มีการแสดงสัญลักษณ์ของบทบาทของตัวละคร นั้น ๆ ในการออกแบบการแสดงมีทั้งที่ใช้ดนตรีเป็นองค์ประกอบหรือแสดงกับความเงียบ ดนตรีที่ใช้ อาจไม่มีรูปแบบตายตัว หรือบางครั้งอาจเป็นเพียงเสียงประกอบการแสดงเฉพาะเหตุการณ์หนึ่ง ๆ เท่านั้น ทำให้นาฏศิลป์สร้างสรรค์สามารถแสดงร่วมกับดนตรีทุกรูปแบบ

ตรีดาว อภัยวงศ์ ได้กล่าวถึงการแสดงไว้ว่า

นักแสดงกับคนบ้านนั้นคล้ายกัน มีเพียงเส้นบาง ๆ ที่แบ่งนักแสดงออกจาก คนบ้าน
เส้นบาง ๆ ที่ว่านั้น คือ สติหรือจิตสำนึกที่บริบูรณ์ครบถ้วน ดังนั้น นักแสดงกับ
คนบ้านเป็นพวกที่ใช้จินตนาการ (ตรีดาว อภัยวงศ์, 2550: 87)

นักแสดงที่ดีต้องมีทักษะ ประสบการณ์ ความรับผิดชอบ และมีความสามารถ รวมทั้งต้องมีพรสวรรค์และพรแสวง เพื่อที่จะพัฒนาและต่อยอดฝีมือให้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนต้องพัฒนาทักษะทางด้านความคิดสร้างสรรค์ โดยการเสพศิลป์ที่หลากหลายรูปแบบ โดยไม่ปิดกั้นความคิด เพื่อนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับยุคสมัยนั้น ๆ ได้อย่างกลมกลืน โดยการแสดงจะมีการแสดงความรู้สึกภายในผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกาย ดังที่ สดใส พันธุ์โกมล ได้อธิบายความหมายของการแสดงออกว่า “การแสดง คือ การพยายามไขว่เป็นการนำความรู้ข้างในแสดงออกมาให้ประจักษ์ภายนอกให้เกิดความรู้ร่วมระหว่างผู้แสดงกับผู้แสดง และผู้แสดงกับผู้ชม” (สดใส พันธุ์โกมล, 2537: 19)

ตรีดาว อภัยวงศ์ ได้กล่าวถึงความหมายของการแสดงไว้อีกว่า

ไม่ว่าจะมีผู้พยายามให้คำนิยามกับความหมายของคำว่า “การแสดง” มากมายเพียงใด การตัดสินใจว่านักแสดงคนไหนแสดงได้ดีนั้นก็เป็นเรื่องที่ไม่สรุปกันได้ชัดเจน เนื่องจากการแสดง เป็นสิ่งที่เปี่ยมนามธรรมเกินกว่าที่จะมีสูตรตายตัวที่พิสูจน์ให้เห็นได้ว่าการแสดงของนักแสดงคนไหนยอดเยี่ยมหรือดีเลิศเพราะการแสดงมีเรื่องของความรู้สึกส่วนตัว ทักษะคิด รสนิยม และอารมณ์ ของผู้ชมในขณะที่ชมการแสดงเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นการจะตัดสินว่าการแสดงของใครยอดเยี่ยมนั้นคงต้องใช้เกณฑ์การตัดสินใจว่าใครสามารถถ่ายทอดศิลปะการแสดงออกมาได้ดีเยี่ยมจนกว่าสามารถโน้มน้าวให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมได้สำเร็จ (ตรีดาว อภัยวงศ์, 2550: 91)

ผู้วิจัยเห็นว่า นักออกแบบท่าเต้นที่ดีควรมีความรู้ด้านดนตรีเบื้องต้น ซึ่งศิลปะการแสดงนั้นถือได้ว่าเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของนักออกแบบท่าเต้นหรือศิลปิน และนักแสดง ร่วมกัน โดยออกมาจากความรู้สึกผสมผสานกับจินตนาการ ดังนั้น ศิลปะการแสดงจึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือสื่อสารชนิดหนึ่งที่ผู้ชมเป็นผู้รับสื่อกลางในการนำเสนอมุมมอง เนื้อหาสาระสำคัญของอารมณ์ ความรู้สึก ที่สามารถสื่อสารให้ผู้ชมได้รับรู้และเข้าใจได้โดยง่าย ซึ่งเป็นการสื่อสารระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

2.5.1.2 แนวความคิดหลังสมัยใหม่

แนวความคิดหลังสมัยใหม่ เป็นความเชื่อเชิงเหตุผลแบบวิทยาศาสตร์ที่เคยมีอิทธิพลมากและเชื่อในเรื่องความก้าวหน้าและความจริง โดย สุภางค์ จันทวานิช ได้กล่าวไว้ว่า “ในภาวะสมัยใหม่ซึ่งเป็นสภาวะที่มีลักษณะเฉพาะทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง ที่แตกต่างกันไป นักคิดได้หันมาสนใจเรื่องวัฒนธรรม อุดมการณ์ จิตใต้สำนึก และการใช้สัญลักษณ์ เส้นแบ่งระหว่างศิลปะชั้นสูงและศิลปะชั้นต่ำจึงถูกทำลาย” (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 267)

สุภางค์ จันทวานิช ได้แสดงทัศนคติของยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่ว่า

ยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่เป็นยุคของการผลิตนวัตกรรมทางความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และระบบสื่อสาร ยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่เน้นเทคโนโลยีการสื่อสารเป็นยุคของพื้นที่ไซเบอร์ (Cyberspace) ในแง่สังคมวัฒนธรรม มีชนชั้นใหม่ที่มีลักษณะแตกต่างหลากหลาย ซึ่งคนเหล่านี้ส่วนหนึ่งทำหน้าที่ผลิตสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมให้สังคมบริโภค ได้แก่ นักข่าว คนทำโฆษณา ศิลปิน และนักวิชาการ ในสังคม แนวความคิดหลังสมัยใหม่การแบ่งชนชั้นทางสังคมจะไม่มีที่ชัดเจน ไม่มีขอบเขตแน่นอน มีการแบ่งชนชั้นตามพฤติกรรมการบริโภค แต่วัตถุประสงค์แห่งการบริโภคของแนวความคิดหลังสมัยใหม่ไม่ใช่สินค้าโดยตรงอย่างแต่ก่อน หากเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ที่เกิดจากตัวสินค้าอีกทอดหนึ่ง รวมถึงจินตนาการที่ผู้บริโภคจะมีจากการ

บริโศภภาพหรือสัญญาจากตัวสินค้านั้น ผู้บริโภคจึงไม่มีขอบเขตทางชนชั้น สิ่งที่ถูกบริโภคโดยผู้บริโภคที่ต่างกันไม่จำเป็นต้องมีความหมายเหมือนกัน ในแง่การเปลี่ยนแปลงทางสังคม เป็นการปรับเปลี่ยนด้วยกระบวนการต่อรองเฉพาะเรื่องในแต่ละบริบท จึงไม่มีกฎหรือทฤษฎีสากลที่ใช้อธิบายการเปลี่ยนแปลงได้ทุกเรื่อง ส่วนในแง่การเมือง ยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่สนใจศึกษาเรื่องอำนาจ นักคิดเสนอว่าไม่มีอำนาจเบ็ดเสร็จในสังคม ความสัมพันธ์ในโครงสร้างหลักไม่ใช่ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ และความสัมพันธ์เชิงอำนาจไม่มีลักษณะตายตัวตามสถานภาพของบุคคล ความสัมพันธ์นี้เกิดขึ้นตามความแตกต่างระหว่างบทบาทของบุคคลในแต่ละบริบททางสังคม จะเห็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจได้ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ซึ่งเป็นอำนาจที่แผ่ซ่านอยู่ในทุกพื้นที่ อำนาจมีลักษณะเป็นเครือข่าย ดำรงอยู่ในการผลิตจากวาทกรรมในสังคม จึงควรวิเคราะห์พิจารณากระบวนการทำงานของอำนาจและการต่อต้านมากกว่าตัวอำนาจเอง (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 270-271)

แนวความคิดหลังสมัยใหม่เป็นยุคที่เน้นเทคโนโลยีในการถ่ายทอด สื่อสาร นำเสนอเรื่องราวสู่ผู้บริโภค เพื่อให้การแสดงนั้นมีความน่าสนใจ โดยสื่อในลักษณะของสัญลักษณ์ที่ไม่มีกฎเกณฑ์ ขอบเขต สามารถปรับเปลี่ยนตามยุคสมัยของสังคม และมีการสร้างนวัตกรรมให้เกิดขึ้นใหม่จากเดิม ดังที่สุภางค์ จันทวานิช ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับความคิดหลักของทฤษฎีแนวความคิดหลังสมัยใหม่ไว้ว่า “การตีความและการรื้อสร้าง (Hermeneutics and deconstruction) เน้นการตีความและการเข้าใจความหมายของพฤติกรรมและปรากฏการณ์สังคมมากกว่าการเป็นสาเหตุและตัวพฤติกรรม โดยใช้วิธีการตีความ (Hermeneutics) และรื้อสร้าง (Deconstruction) แบบของเดริดา” (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 271)

นอกจากนั้น สุภางค์ จันทวานิช ยังได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการตีความและการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของชนชั้นไว้ว่า

การตีความ คือ การพยายามทำความเข้าใจวิธีที่มนุษย์หาความหมายและถอดรหัสวัฒนธรรมของตน การรื้อสร้าง คือ การแยกย่อยสาระให้เป็นส่วน ๆ ที่เล็กลงไปเพื่อแสดงให้เห็นมิติต่าง ๆ ของอำนาจและอุดมการณ์ และวาทกรรม (Discourse) เน้นเรื่องของวาทกรรม การโต้ตอบกัน (Dialogical) และความมีหลายเสียง (Polyvocal) ความหลากหลายและความเป็นแบบเดียวกัน (Diversity and uniformity) เชื่อในเรื่องความหลากหลาย (Diversity) มากกว่าความเป็นแบบเดียวกัน (Uniformity) ทฤษฎีแนวความคิดหลังสมัยใหม่ปฏิเสธ Grand theory และความสามารถในการอ้างอิงไปยังคนทั้งหมด (Generalization) ความเกี่ยวข้องแบบสัมพัทธ์ (Relativism) มีความเกี่ยวข้องแบบสัมพัทธ์มากกว่าแบบสมบูรณ์ (Absolute) เชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวข้องกันและมีอิทธิพลต่อกัน เพราะฉะนั้น การทำความเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์จึงต้องเข้าใจภายในบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงแบบสัมพันธ์กับบริบท การใช้สัญลักษณ์ (Sign) สังคม แนวความคิดหลังสมัยใหม่เป็นสังคมแห่งการบริโภคและสิ่งที่คนในสังคมนี้บริโภค เป็นการบริโภคสัญลักษณ์ ซึ่งโบริยาร์ด (Baudrillard) เป็นนักคิดแนวความคิดหลังสมัยใหม่ที่น่าแนวคิดของบาร์ตส์ (Barthes) มาขยายความต่อในเรื่องการบริโภคสัญลักษณ์จนเกิดสถานะล้ำจริง ส่วนการเปลี่ยนองค์ประกอบของชนชั้น (Class decomposition) ประเภทของชนชั้นได้ถูกกำหนดโดยแบบแผนการบริโภคมากกว่าการผลิตในทุนนิยมระยะหลังที่ภาวะที่ผลผลิตถูกทำให้เป็นสินค้าอย่างรุนแรง (Hypercommodification of products) ผลผลิตไม่ได้ถูกบริโภคตามคุณค่าแต่ถูกบริโภคตามความหมายหรือสัญลักษณ์ ชนชั้นจึงแปรผันไปตามความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกันในการบริโภค ความหมายเหล่านี้ในยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่มีการสร้างอัตลักษณ์แบบพหุและข้ามสาย (Cross cutting) คนเป็นสมาชิกของชุมชนในจินตนาการหลายชุมชนในเวลาเดียวกัน ประเภทของชนชั้นจึงเลื่อนไหลไม่มีเส้นแบ่งที่ชัดเจน ทำให้สังคมแนวความคิดหลังสมัยใหม่เป็นสังคมที่ชนชั้นสลายตัวหรือยุบตัวเป็นสังคมที่ไม่ใช่สังคมแบบชนชั้น เพราะอัตลักษณ์อุดมการณ์ และการจัดระเบียบตามชนชั้นจางหายไป วัฒนธรรมชนชั้นจึงหายไปด้วย (สุภางค์ จันทวานิช, 2555: 271-273)

ผลงานศิลปะสมัยใหม่ไม่จำเป็นต้องมีความสวยเพียงด้านเดียว มันจะมีสภาพเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพซึ่งจะกระตุ้นอารมณ์ สร้างความรู้สึกสะเทือนใจ และอาจมีผลต่อความรู้สึกนึกคิดหรือจินตนาการส่วนตัว ความงามของศิลปะสมัยใหม่ อาจจะเป็นความงามที่ผสมอยู่กับความหยาบ ความรุนแรง ความเรียบง่าย ความประณีต หรือรูปแบบที่แสดงความคิด

วิรุณ ตั้งเจริญ ยังได้กล่าวไว้ถึงศิลปะสมัยใหม่ว่า

ศิลปะสมัยใหม่ยอมขัดเขินถ้าเราไม่สามารถสลัดพันธะอย่างเก่าได้ ซึ่งอาจจะคล้ายกับความกระหายที่จะเป็นคนอย่างใหม่ แต่ไม่อาจสลัดพันธะศักดิ์นาในตนเองไม่ว่าจะเป็นเรื่องราว ฝีมือ เทคนิค ความงาม เมื่อสลัดได้แล้วก็ต้องแสวงหาว่าอะไรคือเป้าหมายที่เรากำลังแสวงหา ไม่มีศิลปินคนใดทำงานไปอย่างเลื่อนลอยแล้วได้ชื่อว่า “สร้างสรรค์” ไม่มีศิลปินคนใดที่ลากเส้นไปอย่างไร้เป้าหมายแล้วมีผลงานที่ได้ชื่อว่า “เลอเลิศ” หรือไม่มีจินตกรวิคนใดที่ปล่อยให้ตัวอักษรพาไปแล้วได้ชื่อว่า “ยอดเยี่ยม” เขาจะต้องเป็นนายมัน (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2540: 66)

นาฏศิลป์สร้างสรรค์เกิดขึ้นจากความคิด ความต้องการของมนุษย์ในการพัฒนาและประดิษฐ์ผลงานชิ้นใหม่ ๆ ทำให้เกิดการพัฒนาด้านความคิดให้เจริญงอกงามทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์สามารถเกิดได้จากการฝึกฝน การทดลอง และการปฏิบัติจนเกิดประสบการณ์ในการสร้างสรรค์งาน ในที่นี้จึงเกิดการผลิผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

2.5.1.3 การเคลื่อนไหวร่างกาย

การเคลื่อนไหวร่างกายเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการแสดง ในการเคลื่อนไหวและการกระทำเป็นสิ่งที่คู่กันจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ในการแสดงภาพที่เกิดขึ้นบนเวที มีทั้งการเคลื่อนไหวและหยุดนิ่งของนักแสดง การเคลื่อนไหวนับเป็นภาษากายภาษาหนึ่งที่สามารถสื่อสารโดยไม่ต้องใช้คำพูด ดังนั้นในการเคลื่อนไหวที่พอเหมาะหรือพอดีจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ อย่างเช่นตัวละครที่มีความกระวนกระวายใจ ก็ไม่จำเป็นต้องเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ในบางครั้งการหยุดนิ่งเป็นการแสดงให้ผู้ชมได้เห็นภาพที่ชัดเจนขึ้น ในที่นี้ สทาศัย พงศ์หิรัญ ได้กล่าวถึงการเคลื่อนไหวร่างกายว่า

การเคลื่อนไหวร่างกายโดยใช้หลักการเคลื่อนไหวที่ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ เช่น การพลิ้วไหวของน้ำ แรงลม นอกจากนั้นใช้หลักการทางด้านทัศนศิลป์ ความโค้ง ความตรง ทแยง ก็สามารถนำมาใช้ได้ ซึ่งลักษณะทางทัศนศิลป์ก็เห็นได้ในภาพศิลปะที่เกี่ยวกับทะเล เช่น ความโค้ง แสดงถึงคลื่น เส้นตรงแสดงถึงชายฝั่ง (สทาศัย พงศ์หิรัญ, สัมภาษณ์: 19 ธันวาคม 2557)

นอกจากนั้น สไตน์เบค (Steinbeck) ได้กล่าวถึงการเคลื่อนไหวร่างกายอีกว่า

การนั่ง การยืน การมอง การหมุนตัว เหล่านี้ล้วนแต่เป็นการเคลื่อนไหว ร่างกายบนเวทีทั้งสิ้น นักแสดงอาชีพมักต้องมีสิ่งนี้ติดตัวและแสดงอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้นักแสดงต้องมั่นใจในทิศทางที่ตนเองจะเคลื่อนที่ไป โดยเคลื่อนไหวตามลักษณะหรือบุคลิกมาจากตัวละครตัวนั้น (Steinbeck, 1969: 45-46)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเคลื่อนไหวร่างกายต้องเป็นไปตามธรรมชาติ อาจมีการเลียนแบบการเคลื่อนไหวของธรรมชาติ ประกอบกับอาศัยความสามารถในการเคลื่อนที่ที่ว่องไวต่าง ๆ ของร่างกายมนุษย์ได้อย่างสมดุล และยังคงคำนึงถึงลักษณะหรือบุคลิกของตัวละครในเรื่องราว

2.5.1.4 แนวคิดสัญวิทยา

แนวคิดสัญวิทยามีความสำคัญในการออกแบบการแสดง เนื่องจากเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านท่าทางหรืออุปกรณ์ที่มีการแสดงสัญลักษณ์หรือเป็นเอกลักษณ์ของเรื่องราวในขณะนั้น ทำให้ง่ายต่อความเข้าใจของผู้ชม ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร ได้ให้ความหมายของแนวคิดสัญวิทยา กล่าวว่

สัญวิทยา (Semiology) พัฒนามาจากคำในภาษากรีก Semeion ที่แปลว่า Sign ในทรรศนะของนักทฤษฎีทางด้านสัญวิทยา สัญญะ คือ สิ่งที่ทำให้เกิดความหมายโดยการเทียบเคียงให้เห็นถึงความแตกต่างไปจากสิ่งอื่นและคนในสังคมยอมรับหรือ

เข้าใจ ในวันนี้สัญญาณจึงไม่จำเป็นต้องเป็นเครื่องหมายในภาษาแต่เพียงอย่างเดียว ภาพยนตร์ถือว่าเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง เนื่องจากในภาพยนตร์มีทั้งภาพ แสง เสียง เพลง การกระทำ การแสดง และเนื้อเรื่องที่สามารถสร้างความหมายได้ทั้งสิ้น (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2555: 17)

วรพล พรหมมิถุนทร ได้แสดงทัศนคติถึงการสื่อสารไว้ว่า

การสื่อสารเป็นกิจกรรมทางสังคม มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำของบุคคล มากกว่าหนึ่งฝ่าย บุคคลแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสื่อสารอาจมีจำนวน มากกว่าหนึ่งราย โดยกิจกรรมดังกล่าวมีลักษณะเป็นกระบวนการเนื่องจากมีพลวัตร ของการกระทำต่อเนื่องในระหว่างการส่งและรับข่าวสาร กระบวนการเผยแพร่และส่ง ข่าวสารอาจมีลักษณะเป็นการสื่อสารทางเดียว (One-way communication) ซึ่งมี เงื่อนไขข้อจำกัดให้ผู้รับข่าวสารไม่สามารถแสดงปฏิกิริยาตอบโต้หรือส่งผลสะท้อน ย้อนกลับ (Feedback) โดยตรงและทันทีทันใดต่อผู้ส่งข่าวสาร เช่น การสื่อสารทาง หนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การสื่อสารจำนวนมากในสังคมมี ลักษณะเป็นการสื่อสารสองทาง (Two-way communication) ซึ่งมีสภาพการณ์ เปิดโอกาสให้ผู้ส่งและผู้รับข่าวสารสามารถแสดงการตอบโต้หรือส่งปฏิกิริยาสะท้อน ย้อนกลับซึ่งกันและกันได้ในขณะที่ดำเนินการสื่อสาร เช่น การสื่อสารทางโทรศัพท์ หรือการสนทนากันตามสถานการณ์ทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยกิจกรรมการสื่อสาร ทั้ง 2 แบบข้างต้นจะดำเนินไปได้ในทางปฏิบัติ ต่อเมื่อผู้ร่วมในกระบวนการสื่อสาร ได้ใช้ “วิธีการ” ที่เหมาะสมในการส่งและรับข่าวสาร กล่าวอีกนัยหนึ่ง กระบวนการ สื่อสารดำเนินไปได้ในทางปฏิบัติต่อเมื่อมี “สื่อข่าวสาร” (Media) ที่สามารถใช้ ประโยชน์ได้ในขณะดำเนินการสื่อสาร ซึ่งคนส่วนใหญ่ในปัจจุบันมักจะนึก ถึงเครื่องมือทางเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ในการสื่อสารมวลชนที่ตนคุ้นเคย แต่ มนุษย์ยังมีสื่อข่าวสารประเภทอื่นที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในทางปฏิบัติทั้งในอดีตและ ปัจจุบัน ได้แก่ ตัวมนุษย์แต่ละคนที่มีความสามารถในการปฏิสังสรรค์ร่วมกับบุคคล อื่นในสังคม “สื่อมนุษย์” (Human media) เป็นสื่อข่าวสารชนิดสำคัญที่สุดในสังคม อดีต ดังนั้นการสื่อสารในสังคมมนุษย์จึงถือเป็นการสื่อสารเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic communication) (วรพล พรหมมิถุนทร, 2534: 13-15)

การสื่อสารในยุคปัจจุบันมีการเคลื่อนไหวในสังคมอย่างรวดเร็ว อาทิเช่น ทางด้านเทคโนโลยี และการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสาร สัญลักษณ์จึงเป็นตัวกลางส่งสารที่มีความรวดเร็วในการตอบโต้กันระหว่างบุคคลกับบุคคล หรืออาจจะรวมถึงการสื่อสารที่เป็น ผู้ให้ข้อมูลฝ่ายเดียวได้เช่นกัน

นอกจากนั้น วรพล พรหมมิถุน ยังได้กล่าวไว้เพิ่มเติมอีกว่า

กระบวนการสื่อสารสามารถแยกแยะองค์ประกอบพื้นฐานของการสื่อสารเป็น 2 ส่วนที่สำคัญ ได้แก่ องค์ประกอบที่เป็นบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการปฏิสังสรรค์ และองค์ประกอบที่เป็นผลผลิตเชิงวัฒนธรรมซึ่งถูกนำมาใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร ความหมายร่วมกัน โดยองค์ประกอบที่เป็นบุคคลในกระบวนการสื่อสารสามารถแยกออกได้เป็น 2 ฝ่ายที่สำคัญ ได้แก่ ฝ่ายผู้ส่งสาร (Transmitter) และฝ่ายผู้รับสาร (Receiver) ส่วนองค์ประกอบที่เป็นผลผลิตเชิงวัฒนธรรมสามารถแยกออกได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่ ข่าวสาร (Message) และเทคนิควิธีสื่อสาร (Communication technique) (วรพล พรหมมิถุน, 2534: 17)

สังคมในปัจจุบันมีการสื่อสารหลากหลายรูปแบบในขั้นตอนการส่งข้อมูล ข่าวสาร ล้วนมีวิธีการและเทคนิคในการสื่อสารที่บอกเล่าเรื่องราว ให้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย ทั้งนี้ ต้องขึ้นอยู่กับผู้ส่งสาร ผู้รับสาร และข่าวสาร ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการนำเสนอ

วรพล พรหมมิถุน ได้ให้คำนิยามของ ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร และข่าวสาร ไว้ว่า

ผู้ส่งสาร อาจเป็นปัจเจกบุคคลรายเดี่ยวหรือกลุ่มบุคคลที่ร่วมกันดำเนินกระบวนการสื่อสาร อาจมีการจัดตั้งองค์กรทางสังคมอย่างใดอย่างหนึ่งรองรับการกระทำของตน บุคคลจำนวนมากได้อาศัยทักษะพื้นฐานของตนในการบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ต่อเนื่องกันไป ซึ่งการเผยแพร่ข่าวสารไปยังบุคคลจำนวนมากในอดีตมีทั้งที่เป็น การสื่อสารข้ามสังคมและการสื่อสารข้ามกาลเวลาจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนรุ่นต่อไป โดยใช้ประโยชน์จากคำบอกเล่าที่มีลักษณะเป็นนิทานหรือตำนานพื้นบ้าน กวีและบทเพลง เป็นต้น (วรพล พรหมมิถุน, 2534: 18) ส่วน ผู้รับสาร จำเป็นต้องมีทักษะความสามารถในการตีความหมายของข่าวสารสัญลักษณ์ที่ได้รับเนื่องจากความสอดคล้องต้องกันระหว่างความหมายของข่าวสารที่ผู้ส่งสารกำหนดขึ้นกับผลของการตีความหมายโดยผู้รับสารเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการสื่อสาร (วรพล พรหมมิถุน, 2534: 18) และ ข่าวสาร คือ สัญลักษณ์ที่มีรูปแบบใด ๆ ที่บุคคลในสังคมต่าง ๆ ออกแบบหรือสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายร่วมกัน โดยมนุษย์สามารถใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ในกิจกรรมการสื่อสารได้ เนื่องจากตนเองมีความสามารถในการตีความหมายหรือกำหนดความหมายต่าง ๆ ให้กับสิ่งที่ตนเองเกี่ยวข้องด้วยในชีวิตทางสังคม อย่างไรก็ตามความสามารถในการตีความหมายของมนุษย์จำเป็นต้องกระทำบนพื้นฐานของการรับรู้ (Perception) ด้วยสัมผัสต่าง ๆ เช่น การมองดู การฟัง การรับรส การสัมผัส การรับกลิ่น เป็นต้น (วรพล พรหมมิถุน, 2534: 19)

วรพล พรหมิกบุตร ยังได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการสื่อสารแบบมีความหมายไว้ว่า

นอกเหนือไปจากภาษาภาพและภาษาเขียนแล้ว สัญลักษณ์ประเภทภาพยังอาจมีลักษณะอื่นที่สามารถสื่อสารความหมายได้ เช่น การแสดงกิริยาอาการและสีหน้าท่าทางต่าง ๆ (ภาษาท่าทาง) งานศิลปกรรมด้านต่าง ๆ เช่น ภาพวาด (จิตรกรรมฝาผนังในวัดไทยที่แสดงเรื่องราวต่าง ๆ ในวรรณกรรมทางศาสนา) ภาพปั้น (รูปปั้นในวัดไทยบางแห่งถูกใช้สาธิตเทคนิคกายภาพบำบัดแผนโบราณ) ภาพถ่าย ภาพที่เคลื่อนไหว (เช่น ภาพยนตร์และโทรทัศน์) ล้วนเป็นตัวอย่างที่หลากหลายของข่าวสารสัญลักษณ์ประเภทภาพที่มนุษย์นำมาในการสื่อสาร (วรพล พรหมิกบุตร, 2534: 26)

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่า ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร ข่าวสาร และเทคนิคในการสื่อสาร เป็นปัจจัยสำคัญในการถ่ายทอดเรื่องราวที่ต้องการสื่อสารออกไป ผู้ส่งสารต้องมีทักษะความสามารถในการสร้างและเผยแพร่ข่าวสารที่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ ผู้รับสารต้องมีทักษะในการตีความหมายของข่าวสารและสัญลักษณ์ที่ได้รับ รวมถึงข่าวสารต้องเป็นรูปแบบของสัญลักษณ์ที่เป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติ มนุษย์สามารถใช้สัมผัสของตนในการรับรู้ได้ โดยการสื่อสารอาจมีการใช้กิริยาอาการประกอบซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน เป็นการสื่อสารพร้อมกันทั้งภาพและเสียง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่าเรื่องราว หรือในบางครั้งยังมีการใช้อุปกรณ์ เครื่องแต่งกาย เทคโนโลยีที่ทันสมัย สร้างบรรยากาศในการนำเสนอ ผู้วิจัยได้เลือกใช้อุปกรณ์ เครื่องแต่งกาย แสง สี เสียง ประกอบการแสดง เพื่อพัฒนางานให้มีแนวคิด มีความสอดคล้อง และเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.5.2 นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในต่างประเทศ

เป็นที่สังเกตได้ว่ารูปแบบของนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในต่างประเทศจะมีความแตกต่างจากนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทย เนื่องจากศิลปินส่วนใหญ่ในต่างประเทศจะมีการแสดงออกทางมุมมอง ความคิด จินตนาการ อย่างเปิดกว้าง ไม่ติดอยู่ในกรอบระเบียบของขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม ก่อให้เกิดการพัฒนางานใหม่ ๆ ขึ้นมาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง

นอกจากนั้นนราพงษ์ จรัสศรี ยังได้กล่าวไว้ในหนังสือประวัตินาฏยศิลป์ตะวันตกถึงนาฏยศิลป์ร่วมสมัยว่า “นาฏยศิลป์ร่วมสมัยจัดเป็นรูปแบบหนึ่งของนาฏยศิลป์สมัยใหม่ซึ่งเริ่มเข้ามาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 ได้รับการพัฒนาต่อมาจนเกิดเป็นนาฏยศิลป์รูปแบบใหม่ขึ้นมาโดยพยายามจัดขนบธรรมเนียมของบัลเลต์ที่ล้าสมัยออกไปให้เกิดเป็นนิวแดนซ์ (New dance)” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 5-6)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่านาฏยศิลป์ร่วมสมัยเป็นนาฏยศิลป์ที่ได้มีการพัฒนาต่อยอดจากบัลเลต์ โดยมีการเคลื่อนไหวที่เป็นอิสระมากกว่า ลักษณะของนาฏยศิลป์ร่วมสมัย

ก่อให้เกิดนิเวศน์ในรูปแบบใหม่ ๆ อย่างหลากหลาย โดยศิลปินที่จะกล่าวนามต่อจากนี้ล้วนเป็นผู้มีความสำคัญในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์

โรเบิร์ต (Robert) ได้กล่าวถึง ลอย ฟูลเลอร์ (Loie Fuller) ไว้ว่า

ลอย ฟูลเลอร์ (Loie Fuller) (ค.ศ. 1862-1928) ได้รับการขนานนามว่าเป็นนักแสดงนักปราชญ์ที่ได้พัฒนารูปแบบการเต้นของตนเองออกมาอย่างชัดเจนโดยอาศัยอุปกรณ์และเทคนิคพิเศษที่สามารถจัดหาได้ในสมัยนั้นและนำมาใช้ประกอบในการแสดง เช่น ผ้าและแสง มีการพัฒนาการของการใช้ผ้าบางเป็นอุปกรณ์ที่เคลื่อนไหวไปกับการเต้นรำ การแสดงของฟูลเลอร์ในประเทศเยอรมนีได้รับความนิยมมากในทันทีที่ได้แสดงออกสู่สายตาประชาชน มีบุคคลสำคัญที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคมในสมัยนั้น เช่น ศิลปินภาพเขียนและรูปปั้นให้ความนิยมชมชอบตลอดอาชีพของฟูลเลอร์ไม่มีเทคนิคการเต้นที่ชัดเจนแน่นอน และไม่มีการเปิดโรงเรียนสอนการแสดง การแสดงของฟูลเลอร์ถือว่าได้ให้ความรู้ทางด้านเทคนิคเวที (Stage craft) ฟูลเลอร์แสดงโดยการใช้สีที่มีการผสมผสานสีเอง ใช้เทคนิคของแสงที่ถือว่าทันสมัยในขณะนั้น (Robert, 1988: 60)

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึง ฮันยา โฮล์ม (Hanya Holm) ไว้อีกว่า

ฮันยา โฮล์ม (Hanya Holm) (ค.ศ. 1898) โฮล์มใช้ความสามารถพิเศษที่มีอยู่ทางด้านเทคนิคการใช้อุปกรณ์แสงและเวที ประกอบกับพรสวรรค์ในการปรุงแต่งทำให้งานออกมาดูน่าสนใจและน่าตื่นตาดังยิ่ง โดยโฮล์มได้พัฒนาการออกแบบโดยเน้นหนักที่องค์ประกอบขั้นพื้นฐานของการเคลื่อนไหว แทนที่จะมุ่งประเด็นไปที่เทคนิคการเต้นโดยเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งโดยลำพัง (Robert, 1988: 73)

จะเห็นได้ว่าทั้ง ลอย ฟูลเลอร์ และ ฮันยา โฮล์ม ได้เลือกสร้างงานโดยใช้ทักษะด้านเทคนิคการออกแบบแสง สี และเวที ประกอบการแสดง อีกทั้งยังมีการเลือกใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่สื่อถึงเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ เพื่อความชัดเจนและโน้มน้าวให้ผู้ชมคล้อยตาม

โรเบิร์ต ได้แสดงทัศนคติต่อ อิสตอรา ดันแคน (Isadora Duncan) ไว้ว่า

อิสตอรา ดันแคน (Isadora Duncan) (ค.ศ. 1878-1927) ผู้เป็นเจ้าของทัศนคติจิตวิญญาณแห่งความอิสระหรือฟรีสปิริต (Free spirit) ใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ที่ทุกคนให้การยอมรับมาจนตราบเท่าทุกวันนี้ ถึงแม้ในชีวิตจริง ดันแคนจะเป็นผู้หญิงที่ยึดถือในอิสรภาพของผู้มีจิตใจอ่อนไหว คลั่งไคล้ และทุ่มเทชีวิตให้กับความรักและศิลปะ ชีวิตเพียงพร้อมไปด้วยความน่าสนใจ

เพราะมีภาพพจน์ที่ดูเหมือนเป็นผู้หญิงเสเพล ขี้เหล้า เมายา ที่หมกมุ่นอยู่ใน อบายมุขที่สังคมยังรับได้ยากในขณะนั้น แต่สิ่งที่สำคัญ คือ การแสดงของตันแคน เป็นลักษณะการแสดงกับเวทีที่เปล่าเปลี่ยว มีแค่ฉากสีน้ำเงินปิดด้านหลังบริเวณที่ แสดง ออกแบบเครื่องแต่งกายการแสดงอย่างง่ายคล้ายชุดกรีกโบราณ (Greek tunics or robes) เต้นด้วยเท้าเปล่า ซึ่งผู้ชมในสมัยนั้นต่างไม่เคยเห็นมาก่อน การเต้นมีความแข็งแกร่ง เป็นการแสดงลีลาท่าทางของคนธรรมดาทั่วไปซึ่งจะไม่มี เทคนิคของการเตะขาสูง กระโดดสูงหรือแม้กระทั่งการหมุนตัว (Robert, 1988: 60)

และได้กล่าวถึงผลงานของ มาธา เกรแฮม (Matha Graham) ไว้ว่า

มาธา เกรแฮม (Matha Graham) (ค.ศ. 1894-1991) ผู้ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อ การพัฒนาการของนาฏยศิลป์สมัยใหม่ งานส่วนใหญ่ของเกรแฮมจะแสดงออกถึง ความรู้สึกทุกข์ทรมานจากภายใน ซึ่งสะท้อนออกมาให้เห็นใน การแสดง ความสุข ความสนุกและมีชีวิตชีวา ความเกลียดชัง ความรัก ความริษยา ความคลั่งไคล้ และ ความรู้สึกที่ปิดบังอีกต่อไปไม่ได้แล้ว อันเนื่องมาจากความรักหรือความเกลียด ส่วน เทคนิคการเต้น เกรแฮมได้มีการคิดค้นขึ้นใหม่และเก็บสะสมไปพร้อมกันกับ การสร้างสรรค์ผลงานการแสดง โดยจะเน้นการหายใจซึ่งถือเป็นการปฏิบัติขั้น พื้นฐานของการเคลื่อนไหวของการเต้นทั้งหมด อีกทั้งยังมีลีลาที่กระตุกหรือสะดุ้ง ทำให้คนดูรู้สึกถึงลีลาที่แปลกไปจากการดูบัลเลต์ที่มีแต่ความราบรื่น นิ่ง สง่างาม เหมือนไม่ได้ออกกำลัง (Robert, 1988: 66)

การแสดงของ อีสตอรา ดันแคน และ มาธา เกรแฮม เลียนแบบการเคลื่อนไหวใน ชีวิตประจำวันของมนุษย์ และสะท้อนความรู้สึกที่ซ่อนเร้นภายในจิตใจออกมาโดยตรง นำเสนอลีลา ผ่านท่าทาง การหายใจ ตามความรู้สึกของบทบาทตัวละครที่ได้รับ

โรเบิร์ต แสดงทัศนคติต่อลักษณะการทำงานคู่กันของ ดอริส ฮัมเฟรย์ (Doris Humphrey) และ ชาร์ลส์ ไวต์มัน ไว้ว่า

ดอริส ฮัมเฟรย์ (Doris Humphrey) (ค.ศ. 1895-1958) และ ชาร์ลส์ ไวต์มัน เป็น ผู้พัฒนาเทคนิคการเต้นที่มีแบบฉบับที่ชัดเจนในเรื่องของการล้มลงสู่พื้น การพุงตัว ลุกขึ้น (Fall & Recovery) การหยุดนิ่ง (Motionless) และกฎของแรงโน้มถ่วงของ โลก (Law of gravity) ฮัมเฟรย์และไวต์มันสามารถประกบคู่กันได้อย่างสมดุลทั้งใน ด้านของคู่เต้นและการออกแบบท่าเต้น ทั้งนี้เพราะความน่าขบขันของไวต์มันช่วยส่ง บทให้ฮัมเฟรย์ดูภูมิฐานยิ่งขึ้นและความขบขันของไวต์มันก็ยิ่งช่วยส่งผลให้การแสดง แบบจริงจังดูผ่อนคลายความเครียดลงไปด้วย โดยไวต์มันมีชื่อเสียงอันเนื่องมาจาก

พรสวรรค์ทางละครใบ้แต่แฝงไว้ด้วยความจริงจัง ส่งผลให้การแสดงมีความลึกซึ้ง ซ่อนอยู่ภายใต้ความบันเทิง (Robert, 1988: 73)

เครน (Craine) ได้กล่าวถึงการเต้นที่ สตีฟ แพกซ์ตัน (Steve Paxton) คิดค้นขึ้นไว้ว่า

สตีฟ แพกซ์ตัน (Steve Paxton) (ค.ศ. 1939) เป็นผู้ที่คิดค้นคอนแทคอิมโพรไวเซชัน (Contact improvisation) จึงได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาแห่งคอนแทคอิมโพรไวเซชัน ซึ่งเป็นการเต้นรำแนวใหม่ที่ใช้น้ำหนักของร่างกายให้มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติของแรงโน้มถ่วงของโลก นักแสดงต่างผลัดกันส่งแรงและรับแรงกับคู่ของตน ทั้งนี้ ต้องขึ้นอยู่กับกฎแรงโน้มถ่วงของโลกและความสามารถในการเคลื่อนไหวของแต่ละบุคคล (Craine, 2000: 364)

การแสดงของ ดอริส ฮัมเพรีย์ ชาร์ลส์ ไวด์มัน และสตีฟ แพกซ์ตัน จะเน้นการประสานทักษะการเต้นของนักแสดงร่วมกับกฎแรงโน้มถ่วงโลก ให้มีความเป็นธรรมชาติและมีความลึกซึ้ง

เครน กล่าวถึงผลงานอันเป็นเอกลักษณ์ของ พอล เทย์เลอร์ (Paul Taylor) ไว้ว่า

พอล เทย์เลอร์ (Paul Taylor) (ค.ศ. 1930) การเต้นรำในแบบของพอล เทย์เลอร์ นั้นยังมีความเป็นบัลเลต์อยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งแยกประเภทของเทคนิคการเต้นออกไปอย่างไรก็ตาม รูปแบบงานของเทย์เลอร์ยังมีลักษณะเฉพาะ ซึ่งโดดเด่นไปจากศิลปินคนอื่น งานของเทย์เลอร์เต็มไปด้วยพลังแห่งการเต้นรำ (Energetic) ลีลาที่สง่างาม การเต้นด้วยอารมณ์แห่งดนตรี (Musicality) และมีกลเม็ดในการออกแบบท่าที่ตลกอย่างแยบยล (Witty) งานชิ้นแรกหลังจากเทย์เลอร์ได้หยุดงานเต้น เป็นงานที่สนุกสนานด้วยลีลาท่าเต้นที่ใช้ความเร็วสูง เร่งเร้าด้วยเพลงของบาค (Bach) ถือเป็นงานชิ้นเอกของนาฏยศิลป์ร่วมสมัย ลีลาท่าเต้นจะประกอบไปด้วยการวิ่ง กระโดด เต้น หรือคลาน ซึ่งเทย์เลอร์ได้นำเอาท่าธรรมดาสามัญของมนุษย์มาใช้สร้างสรรค์ จนดูสง่างามชวนติดตาม (Craine, 2000: 377)

โรเบิร์ต แสดงทัศนคติต่อการสร้างสรรค์ผลงานของ ลอรา ดีน (Laura Dean) ไว้ว่า

ลอรา ดีน (Laura Dean) (ค.ศ. 1945) สร้างสรรค์ผลงานที่มีลีลาแบบธรรมชาติ ท่าเต้นที่ดูธรรมดาสามัญ แบบเรียบง่ายซ้ำไปซ้ำมา (Repetitive movement) สร้างและเปลี่ยนรูปแบบ (Pattern) การเต้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป นอกจากนี้ ดีนยังใช้เทคนิคการหมุนตัวอยู่กับที่ ทั้งในพื้นที่แคบและหมุนวนเป็นวงในที่กว้างใหญ่

นับเป็นการหมิ่นที่มีเทคนิคที่ต่างออกไปจากการหมิ่นที่มีแบบแผนที่เคร่งครัด เช่น ทำหมิ่นในบัลเลต์ (Robert, 1988: 204)

พอล เทย์เลอร์ และ ลอรา ดีน ออกแบบการแสดงโดยอ้างอิงบนพื้นฐานของบัลเลต์ แต่มีการประยุกต์ทักษะดังกล่าวให้เข้ากับเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ ไม่ยึดติดกับเทคนิคใดเทคนิคหนึ่งมากเกินไป ซึ่งเป็นการเพิ่มอิสระทางด้านความคิด

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ ผสมผสานเทคนิค และดึงจุดเด่นของของศิลปินข้างต้น ออกมา นำเสนอผ่านผลงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยการใช้การเคลื่อนไหวของร่างกายเลียนแบบการเคลื่อนไหวของธรรมชาติ มีการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านทางสีหน้า ท่าทาง และลมหายใจของนักแสดง อีกทั้งยังใช้เทคนิคแสง สี เสียง เวที และอุปกรณ์ ประกอบการถ่ายทอดเรื่องราว

2.5.3 นาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทย

คำว่า นาฏศิลป์ สื่อถึงศิลปะแขนงหนึ่งที่แสดงความเป็นชาติที่มีความเจริญรุ่งเรืองและมีความงดงามเป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง ส่วนคำว่า สร้างสรรค์ สื่อถึงการแสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก และจินตนาการ ดังนั้น นาฏศิลป์สร้างสรรค์ จึงถือได้ว่าเป็นศิลปะการแสดงชนิดหนึ่ง ที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจสื่อสารผ่านการเคลื่อนไหวทางร่างกาย ซึ่งในปัจจุบันนี้มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ในประเทศไทยอย่างแพร่หลายและผลิตผู้สร้างสรรคงานนาฏศิลป์ออกมาเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ผู้วิจัยสนใจและยกตัวอย่างผู้สร้างสรรคงานนาฏศิลป์ที่สำคัญในประเทศไทยที่มีการพัฒนาทางด้านนาฏศิลป์มาอย่างยาวนาน คือ ศาสตราจารย์ ดร. นราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยและเป็นผู้จุดประกายให้เกิดมุมมองใหม่ ๆ ในการนำเสนอทางทางด้านนาฏศิลป์ในรูปแบบร่วมสมัย อีกทั้งยังสร้างผลงานทางนาฏศิลป์ร่วมสมัยในระดับชาติและนานาชาติ รวมถึงผลงานเป็นที่โดดเด่นและเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้ที่สนใจ ศิลปิน และนักออกแบบท่าเต้นไปเป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์ผลงานอย่างมีคุณภาพและเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบใหม่ ๆ ในอนาคตได้

ทั้งนี้ ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ได้ทำการแสดงเดี่ยวนาฏศิลป์ร่วมสมัย ณ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต ปิยะ เอ็มเตอร์ คอมพานี (Bu Theatre Company) ณ โรงละครแบล็ค บ็อกซ์ เอ็มเตอร์ (Black Box Theatre) ในงานเดอะ เรพเพอทอรี (The Repertoire 2013) ระหว่างวันที่ 24 ตุลาคม - 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556 ที่มีบทบาทและมีความสำคัญต่อวงการนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยในปัจจุบัน ประกอบด้วยการแสดง ดังนี้

ภาพที่ 2.3 โปสเตอร์การแสดงชุด ครีเอทีฟ เอียเตอร์ ฟอ์ เฟส
(Creative Theatre for Peace) ของนราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : ปิ๋ว เอียเตอร์ (Bu Theatre)

ซาโลเม่ นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว

(Salome Dancing for the head) (17-19 ตุลาคม พ.ศ. 2556)

ซาโลเม่ ได้รับแรงบันดาลใจจากเกิลต์ในคัมภีร์ไบเบิล สู่งานการแสดง แดนซ์ เอียเตอร์ (Dance Theatre) ที่ใช้ลีลาท่าทาง สัญลักษณ์ และละคร สื่อถึงเรื่องราวของหญิงสาวที่เต้นระบำจนทำให้พ่อเลี้ยงพอใจพร้อมที่จะยกทรัพย์สมบัติอันมีค่า และดินแดนครึ่งหนึ่งที่ปกครองให้เป็นรางวัล แต่เธอกลับต่อรองเรียกร้องขอเอาเพียงสิ่งเดียว คือ ศีรษะของนักบุญ จอห์น เดอะ แบพทิสต์

ภาพที่ 2.4 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง ซาโลเม นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว
(Salome Dancing for the head) ของนราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : ปิ๋ว เอียเตอร์ (Bu Theatre)

จากภาพที่ 2.4 การแสดงชุดนี้ บรรยากาศจะอยู่ในความเงียบ ไม่ใช่เสียงดนตรี มีลีลาการเต้นที่สวยงาม ผู้ชมได้ยินแต่เสียงการเคลื่อนไหวทางร่างกายของนักแสดง และนักแสดงสามารถสะกดสายตาผู้ชมอยู่กับนักแสดงเพียงคนเดียวตลอดระยะเวลา 1 ชั่วโมง การแสดงลักษณะนี้นักแสดงต้องมีทักษะความสามารถทางด้านขั้นสูงถึงจะได้รับการยอมรับเช่นนี้

นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา

(Ballerina: The pathetic creature) (24-26 ตุลาคม พ.ศ. 2556)

นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา จากการไม่ยอมรับให้ปรากฏตัวตนเวทีสาธิตระบำสตรีนักแสดงบัลเลต์เริ่มแย่งพื้นที่นักแสดงชายจนได้ครองความนิยมสูงสุดในยุคโรมานติกและก็สืบทอดความแรงต่อมาจนถึงปัจจุบันทั้ง ๆ ที่ฝ่ายชายเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จมาโดยตลอด ทำให้สตรีนักแสดงบัลเลต์ เสมือนถูกสถาปให้เป็น 'สัตว์โลกผู้นำสงสาร' ที่ต้องประสบกับทุกขลาภตลอดเส้นทางแห่งความสำเร็จจากผู้สร้างเธอมา ถูกถ่ายทอดเป็นการแสดง แดนซ์ เธียเตอร์ (Dance Theatre) ที่ใช้ลีลาท่าทาง สัญลักษณ์ และละคร ถ่ายทอดถึงเรื่องราวของนักแสดงระบำบัลเลต์ผู้นำเวทนาอย่างสาสม

ภาพที่ 2.5 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้น่าเวทนา
(Ballerina: The pathetic creature) ของนราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : ปิ๋ว เชียเตอร์ (Bu Theatre)

จากภาพที่ 2.5 การแสดงชุดนี้ถ่ายทอดเรื่องราวโดยการใช้เครื่องแต่งกายที่เป็นสัญลักษณ์ในการบอกเล่าเรื่องราวผ่านตัวละคร พร้อมทั้งมีดนตรีประกอบการแสดงเพื่อสื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึก และบรรยากาศ ในการบอกเรื่องราวได้อย่างชัดเจนของความฝันของนักแสดงบัลเลต์

เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ

(Dance Laboratory: front and back in Dance) (31 ตุลาคม-2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556)

เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ ความน่าสนใจของภาพเบื้องหลังการซ้อมก่อนการแสดงจริงต่อหน้าผู้ชม ได้ถูกนำมาเป็นเนื้อหาในการแสดง แดนซ์ เชียเตอร์ (Dance Theatre) ที่ใช้ลีลาท่าทาง เทคนิคการเต้นรำที่หลากหลาย สื่อถึงเรื่องราวของนักแสดงระบำที่วุ่นวายอยู่กับการซ้อมท่ามกลางความคิดคำนึงถึงภาพของการแสดงในอดีตที่ยังคงจดจำได้

ภาพที่ 2.6 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ
(Dance Laboratory : front and back in Dance) ของนราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : ปิ๋ว เชียเตอร์ (Bu Theatre)

จากภาพที่ 2.6 การแสดงชุดนี้นำเสนอให้เห็นถึงบรรยากาศเบื้องหน้าและเบื้องหลังของการเต้นระบำที่ถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการแสดงผ่านการเคลื่อนไหวทางร่างกายที่ใช้ลีลาท่าทางประกอบการใช้เทคนิคการเต้นที่หลากหลาย

นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี ยังมีการแสดงเดี่ยวนาฏศิลป์ร่วมสมัย หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) ในงาน If... ระหว่างวันที่ 1-2 ตุลาคม พ.ศ. 2557 ที่มีบทบาทและมีความสำคัญต่อวงการนาฏศิลป์สร้างสรรค์ในประเทศไทยในปัจจุบัน มีการแสดงดังนี้

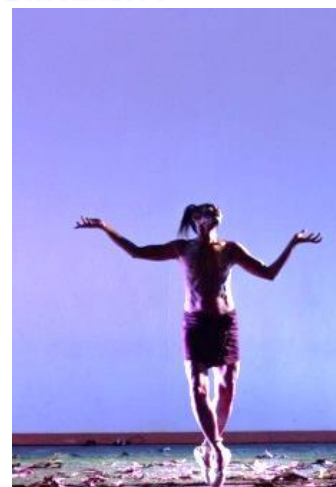
ภาพที่ 2.7 โปสเตอร์การแสดงในงาน If... ของนราพงษ์ จรัสศรี
 ที่มา : ปิยะ เอียเตอร์ (Bu Theatre)

อ้างว้าง

(Loneliness) (1-2 ตุลาคม พ.ศ. 2557)

ความรู้สึกที่อ้างว้าง โดดเดี่ยวถูกถ่ายทอดออกมาเป็นการแสดงนาฏยศิลป์แบบแนวความคิด หลังสมัยใหม่ ที่ใช้การออกแบบโดยคำนึงถึงพื้นที่ สีสากลเคลื่อนไหวแบบเรียบง่าย ภายใต้อิทธิพลของการฝึกฝนในแบบฉบับของละคร นาฏยศิลป์ไทย บัลเลต์ นาฏยศิลป์สมัยใหม่ และอื่น ๆ ผู้ชมสามารถใช้ภาพที่เห็นในการแสดง สร้างจินตนาการอย่างมีอิสรภาพควบคู่ไปกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้ชมแต่ละท่าน

ภาพที่ 2.8 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง อังว้าง (Loneliness) ของนราพงษ์ จรัสศรี
 ที่มา : ปิ๊ ยู เธียเตอร์ (Bu Theatre)

จากภาพที่ 2.8 การแสดงชุดนี้นำเสนอเรื่องราวการถ่ายทอดที่รู้สึกถึงความเหงา โดดเดี่ยว อ่างว้าง มีการใช้เทคนิคอุปกรณ์ประกอบการแสดง อย่างเช่น สุนัข ลูกบอล รถเข็น ไม้พ่าย ผ้า เป็นต้น ซึ่งมีความหลากหลายในรูปแบบของการแสดง

จากข้อมูลข้างต้นผลงานการแสดงต่าง ๆ ของนราพงษ์ จรัสศรี ท่านได้เป็นผู้แสดงในการถ่ายทอดลีลา เรื่องราว อารมณ์ และความรู้สึก ในที่นี้นำเสนอให้ผู้ชมได้รับรู้ถึงเรื่องราว อารมณ์ และความรู้สึกที่นักแสดงหรือผู้สร้างงานต้องการจะนำเสนอ

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นมีความสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ของผู้วิจัย เพราะเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ต่อยอดทางความคิดในการสร้างสรรค์งานเพื่อให้ความสัมพันธ์กับแนวคิดและวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ในที่นี้ถือว่านาฏศิลป์เป็นศิลปะการแสดงศาสตร์หนึ่งที่ใช้การสื่อสาร การถ่ายทอด การแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยการใช้อวัยวะในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับจังหวะและท่วงทำนอง

การออกแบบการแสดงที่ดี ผู้ออกแบบการแสดงต้องมีทักษะหลาย ๆ ด้านควบคู่กัน เช่น ศิลปะการออกแบบท่าเต้น ศิลปะการใช้แสง สี เสียงประกอบการแสดง ศิลปะการถ่ายทอดอารมณ์ ศิลปะการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง ศิลปะการออกแบบเครื่องแต่งกาย เป็นต้น สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีการออกแบบท่าเต้นที่ต่อเนื่องกันอย่างอิสระเลียนแบบการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันของมนุษย์โดยให้ความสอดคล้องกับเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ ประกอบกับมีการถ่ายทอดอารมณ์ของความเจ็บปวดและความยินดี เพื่อสื่อออกมาให้ผู้ชมเข้าถึงเรื่องราวที่ต้องการถ่ายทอดให้มากที่สุด อีกทั้งยังมีการใช้แสง สี เสียงประกอบ โดยดนตรีที่ใช้จะเป็นเสียงดนตรีที่เป็นธรรมชาติ เพื่อสื่อถึงการบูรณาการเรื่องของธรรมชาติเข้าด้วยกัน ซึ่งแสดงถึงความเป็นงานวิจัยสร้างสรรค์และงานวิจัยเชิงธรรมชาติของงานวิจัยนี้

ทั้งนี้ผู้วิจัยยังคำนึงถึงการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงและการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อแสดงถึงสัญลักษณ์ในการดำเนินเรื่องราว เพื่อเป็นการพัฒนางานให้มีแนวคิด เป็นเอกลักษณ์ มีความสอดคล้อง และเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และเพื่อให้ผู้ชมและผู้วิจัยมีความเข้าใจในการดำเนินเรื่องที่ผู้วิจัยสื่อสารออกไปได้ตรงกัน

2.6 สื่อการแสดงที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง

2.6.1 สื่อการแสดงที่เกี่ยวกับงานวิจัย

ผลงานนาฏศิลป์ต่าง ๆ ที่ได้กล่าวต่อไปนี้เป็นแล้วแต่ถูกพัฒนาขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิ่งแวดล้อม จากการแสดงชุด ละครไทย พ.ศ. 2533 (Thai Drama ค.ศ. 1990) ปัจจัยที่ขาดหาย (Missing factor)" คลื่นของเสียในงานเทศกาลภาพยนตร์แห่งชาติ ล้วนเป็นผลงานที่น่าสนใจ ในเรื่องของวิธีการออกแบบนาฏศิลป์สร้างสรรค์ และวีรบุรุษผู้หลับไหลแห่งทะเลอันดามัน

(Sleeping Heroes of the Andaman) ก็เป็นอีกหนึ่งกรณีศึกษาในเรื่องของการสร้างสรรค์ผลงานที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเหตุร้ายจากภัยพิบัติ

นราพงษ์ จรัสศรี ได้จัดทำผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องสิ่งแวดล้อม ดังนี้

นาฏศิลป์สร้างสรรค์เรื่อง “ละครไทย พ.ศ. 2533” ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเหตุร้ายจากภัยพิบัติแก๊สระเบิดในปีพ.ศ. 2533 นราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรค์งาน อธิบายว่า

ละครไทย พ.ศ. 2533 ตอบสนองต่อเหตุการณ์ภัยพิบัติแก๊สระเบิด ที่เกิดขึ้นบริเวณแยกประตูน้ำกลางกรุงเทพมหานคร ผลงานชิ้นนี้ใช้ทั้งนักแสดงที่เป็นทั้งนักแสดง การเต้นรำแบบผสมผสาน การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน คำพูด และบทเพลง การเต้นรำในผลงานนี้เป็นการผสมผสานของการเต้นรำร่วมสมัยกับแนวแจ๊สเป็นหลัก ซึ่งเนื้อความส่วนใหญ่นำมาจากชีวิตจริงของคนไทยโดยตรง ทำให้ย้อนนึกถึงภาพความหวังและฝันร้ายของพวกเขาในการตอบสนองต่อเหตุการณ์สะเทือนขวัญแก๊สระเบิดในครั้งนั้น (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 17 ธันวาคม 2557)

ผลงานชิ้นนี้มีแก่นเรื่องที่ประกอบขึ้นเป็นงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์สมัยใหม่ ผลงานนี้นำเสนอการร้อยเรียงภาพตัดต่อของเหตุการณ์อันไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นจริงเรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราวมุ่งเน้นแนวคิดของคนไทยที่มักจะดำเนินชีวิตด้วยความประมาทและความตื่นเขินของสังคมร่วมสมัยที่ล้มเหลวในการแยกแยะสิ่งที่เห็นออกจากความเป็นจริง ภาพรวมของผลงานประกอบไปด้วย

ฉากงานเลี้ยง เพื่อให้เห็นถึงวิธีการหาความรื่นเริงบางวิธีของคนไทย ในสังคมที่คำว่า “สนุก”
ฉากการเต้นรำของสตรีผู้แข็งแกร่ง ด้วยการเต้นรำของนักแสดงหญิงเพียงคนเดียวร่วมกับนักแสดงชายอีกสี่คน

ฉากในสวนสาธารณะ เป็นบรรยากาศของวันพักผ่อนในสวน อย่างเช่น งานวัดตามต่างจังหวัด

ฉากปาปารัสซี่ เสียงร้องกรี๊ดกร๊าดแบบเดียวกันกับเด็กสาววัยรุ่นนยามเมื่อพบดาราวัวใจที่ตนคลั่งไคล้

ฉากสนามเด็กเล่น แสดงให้เห็นถึงโลก ของการละเล่นในวัยเด็ก การเคลื่อนไหวของไทเก๊ก ที่พวกเขาอาจเคยเห็นคนชราฝึกซ้อมกันตามสวนสาธารณะ

ฉากไนท์คลับ อารมณ์ และฉากถูกเปลี่ยน สู่แหล่งบันเทิงยามค่ำคืน

ฉากภัยพิบัติแก๊สระเบิด เป็นการเตรียมนำเข้าสู่จุดไคลแมกซ์ที่สะเทือนอารมณ์ของการแสดง เป็นฉากรองสุดท้ายที่เจ้าภาพงานเลี้ยงพบว่าเพื่อน ๆ ที่มางานตายหมดทุกคน

ฉากตื่นจากฝันร้าย เสียงดนตรีแผ่วลงฝันร้ายก็สิ้นสุด นักแสดงเดี่ยวไปล้มตัวลงนอนบนटकของเด็กหนุ่มสามคน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่าเธอได้หลุดออกจากฝันร้าย และอย่างกรายเข้าไปสู่ความสงบเงียบแห่งนิทราโดยไม่มีสิ่งใดมารบกวน เมื่อเธอตื่นขึ้น ฝันร้ายก็หายไป

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์เรื่อง “ปัจจัยที่ขาดหาย” เป็นส่วนหนึ่งของงานที่จัดขึ้นโดยหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์และเป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์สร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมในปี ค.ศ. 1992 ซึ่ง นราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรค์งาน อธิบายว่า

ปัจจัยที่ขาดหาย เป็นผลงานการเต้นรำที่เน้นให้เห็นถึงความหายนะที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเนื่องจากความเห็นแก่ตัว ละเลยเพิกเฉย และไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติของมนุษย์ การแสดงนี้ได้วาดภาพแห่งอนาคตขึ้นว่าดินแดนอันอุดมสมบูรณ์เขียวชอุ่มได้ถูกทำลายไปจากโลกของเราแล้ว จากนั้นความทุกข์ยากของมนุษย์ที่ยังคงรอดชีวิตมาได้ส่งสารอันทรงอิทธิพลเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของมนุษย์ในระบบนิเวศ และชูประเด็นจิตสำนึกทางด้านสิ่งแวดล้อม (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 17 ธันวาคม 2557)

แนวคิดนี้ ได้ถูกนำเสนอออกมาอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการผสมผสานทางด้านฉากเครื่องแต่งกาย การเคลื่อนไหว และดนตรี ผลงานของ เมอริดิธ มังค์ ท่วงทำนองที่ออกแนวหลอน และเสียงที่ไม่ชัดเจนนั้นเหมาะที่จะนำมาใช้เป็นเสียงร้องโหยหวนของสิ่งมีชีวิตที่สิ้นหวังของโลกใบนี้ที่ชีวิตทั้งหลาย และความสุกกำลังจะสิ้นสลายไป การเคลื่อนไหวที่ใช้ เป็นการผสมผสานระหว่างการเต้นเป็นกลุ่ม แบบคู่ และแบบสามคน เคลื่อนไหวไปในทางเดียวกันอย่างพร้อมเพรียง ในขณะที่นักแสดงกลุ่มเล็ก ๆ ทางด้านหน้าของพวกเขาจะแสดงอาการทรมานทรมายของสิ่งมีชีวิตที่ต่างกันไป เพื่อเอาชีวิตรอด

นาฏยศิลป์สร้างสรรค์เรื่อง “วีรบุรุษผู้หลับใหลแห่งทะเลอันดามัน” งานแสดงนวัตกรรมการเต้นรำในโรงละครโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อเป็นการไว้อาลัยแด่ผู้เสียชีวิตในภัยพิบัติสึนามิ ในปี ค.ศ. 2004 และเพื่อขอบคุณผู้มีพระคุณที่ช่วยเหลือบรรเทาทุกข์มาโดยตลอด งานแสดงไร้พรหมแดนครั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรค์งาน อธิบายว่า

เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่จะได้รับความร่วมมือจากนานาชาติ ต่างเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม การจัดงานศิลปะการแสดงในครั้งนี้ มีผู้คนจากหลากหลายพื้นฐาน มาร่วมมือกันสร้างสรรค์ผลงานละครเต้นอันน่าจดจำ งานแสดงนี้จึงมีความเป็นเอกลักษณ์โดดเด่น และเป็นการแสดงที่มีนวัตกรรมจากการผสมผสานหลากหลายรูปแบบของการเต้นรำและเทคนิคต่าง ๆ จากทุกภูมิภาคทั่วโลก (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 18 ธันวาคม 2557)

ผลงานชิ้นนี้จะผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ ของศิลปะการแสดงจากทุกภูมิภาคทั่วโลก ซึ่งรวมถึง การเต้นแนวใหม่ การละครกายวิภาค (Physical theatre) การเต้นรำนานาชาติ ดนตรียุคใหม่ ดนตรีไทย และดนตรีสากล

นาฏศิลป์สร้างสรรค์เรื่อง “คลื่นของเสียงในงานเทศกาลภาพยนตร์แห่งชาติ” แสดงในช่วงต้นและช่วงกลางของงานประกาศรางวัลสมาพันธ์ภาพยนตร์ไทย ในปี พ.ศ. 2538 นราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรคงาน ได้กล่าวว่า “การแสดงนี้ใช้ผู้แสดงหลากหลายรวมกัน ทั้งนักแสดงรាំมืออาชีพ นักเรียนมัธยมปลายที่กำลังฝึกฝนนาฏศิลป์ไทยอยู่ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ นักแสดงโลดโผน แพนดารา และเจ้าหน้าที่เทคนิคจากอุตสาหกรรมภาพยนตร์” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 18 ธันวาคม 2557) ในเรื่องการแสดง นราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรคงาน ได้อธิบายว่า

มีการใช้สัญลักษณ์ด้วยกองขยะถุงพลาสติกมากมายบนทะเลของเรา และในการแสดงชุดนี้มีกองขยะบนเวทีในช่วงต้นของการแสดง บนจอหลังเวที เป็นภาพการตัดไม้ทำลายป่า ซึ่งดำเนินการโดยการกระทำของคนที่มีความคิดสั้น และผลที่ตามมาของการกระทำที่เห็นแก่ตัวถูกนำเสนอด้วยการเคลื่อนไหวที่ซ้ำ ๆ ที่ละนิดบนเวทีด้วยดนตรียุคใหม่ซึ่งทำให้เห็นชัดถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้คนที่อยู่อย่างขาดสติ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 19 ธันวาคม 2557)

การแสดงนี้ เหมือนกับ ปัจจัยที่หาย ที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ ที่เราจะเห็นการเต้นรำที่สื่อถึงการยกประเด็นเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับนิเวศวิทยา การเคลื่อนไหวนำเสนอแนวทางมนุษย์ที่เป็นคนบ่อนทำลาย

ผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยได้ศึกษามานี้ มีวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิ่งแวดล้อม ล้วนเป็นผลงานที่น่าสนใจโดยเฉพาะในเรื่องของวิธีการออกแบบนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยจะได้นำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากเหตุร้ายจากภัยพิบัติต่อไป

2.6.2 การศึกษาการแสดงรายงานการวิจัย

นราพงษ์ จรัสศรี ได้สร้างงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เรื่อง อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกิดจากภัยพิบัติทางธรรมชาติที่มีความใกล้เคียงกับงานวิจัย ในครั้งนี้ผู้วิจัยนำการสร้างงานชิ้นนี้มาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์ มีรายละเอียดดังนี้

นาฏศิลป์สร้างสรรค์เรื่อง “อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์” (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548a: 31) คือ นาฏยประดิษฐ์หรือการออกแบบท่าเต้น ที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากกรณีอุบัติเหตุในมหาสมุทรอินเดีย ในปี พ.ศ. 2547 นราพงษ์ จรัสศรี ผู้สร้างสรรคงาน อธิบายว่า

อันตามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ ตอบสนองความมุ่งมั่นในการสร้างงานการแสดง เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้กับเหตุการณ์ธรณีวิบัติที่ก่อให้เกิดสึนามิถล่มชายฝั่งที่ติดต่อกับ มหาสมุทรอินเดีย ในวันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2547 ซึ่งหลายคนได้รับความทุกข์ยาก อย่างแสนสาหัสจากการสูญเสียญาติสนิท แต่ปรากฏการณ์ของ “พลังงานความช่วยเหลือ” ได้หลั่งไหลมาจากผู้คนหลากหลายวัฒนธรรมทั่วโลก (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548a: 32-33)

ผลงานชิ้นนี้มีความตั้งมั่นในการที่เมื่อศิลปินและนักออกแบบได้ยื่น ได้เห็น และได้สัมผัสกับ “พลังงานความช่วยเหลือ” แล้ว จะเกิดเป็นแรงบันดาลใจขึ้นมาในทันทีทันใด และจะคลี่คลายออกมา เป็นผลงานนาฏยประดิษฐ์ที่มีแนวความคิดในการสร้างสรรค์ทางศิลปะ การแสดงชุดนี้ได้แยกกำหนด แนวคิดออกเป็น 9 องค์ คือ การแสดงชุด “ชะตากรรม” “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” “ชีวิตปกติ” “ผู้มา เยือนกับชนท้องถิ่น” “ผู้ร่วมชะตากรรม” “อสุรสีนามิ” “ชีวิตคือละคร” “พลังความช่วยเหลือ” และ “อนุสรณ์แห่งความทรงจำ” ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างโครงเรื่องของการแสดง ดังนี้

การแสดงชุด “อสุรสีนามิ” ใช้นักแสดงชายจำนวน 1 คน รับบทเป็น อสุรสีนามิ โดย ถ่ายทอดผ่านเทคนิคการเคลื่อนไหวแบบด้นสด (Improvisation) นักแสดงประกอบจำนวน 40 คน รับบทบาทเป็นคลื่นยักษ์สีนามิ ใช้ลีลาการเคลื่อนไหวด้วยแขน และนักแสดงจำนวน 15 คน รับ บทบาทเป็นสัตว์น้ำที่เกยตื้นอยู่กลางเวที

เริ่มต้นการแสดงด้วยการลดลงของน้ำทะเลอย่างรวดเร็ว ถ่ายทอดด้วยการสงบนิ่งของทุกชีวิต บนเวที จากนั้นมีการเคลื่อนไหวของคลื่นยักษ์สีนามิ และการแสดงของนักแสดงนั่งเป็นวงกลมทำ พิธีกรรมกระจัก “Krajak” ประกอบกับนักแสดง 2 คน ที่เป็นเหยื่อจากมหันตภัยสีนามิ

การแสดงชุด “พลังความช่วยเหลือ” ใช้นักแสดงจำนวน 15 คน รับบทผู้ที่มาช่วยเหลือ นักแสดงจำนวน 15 คน รับบทผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือ และนักแสดงจำนวน 40 คน รับบทวิญญาณผู้ ล่างลับ

เริ่มต้นการแสดงด้วยการที่ผู้คนรอรับความช่วยเหลือ จากนั้นผู้ที่มาช่วยเหลือได้ปรากฏตัวขึ้น เพื่อมองหาผู้ที่รอรับการช่วยเหลือ และผู้ที่มาช่วยเหลือคนแรกจะเริ่มเดินตามมาด้วยคู่เดิน และจับคู่ เดินมาจนครบทุกคู่

การแสดงชุด “อนุสรณ์แห่งความทรงจำ” ใช้นักแสดงจำนวน 40 คน รับบทเป็นขบวน เทวดา นางฟ้าที่มาคารวะ นักแสดงจำนวน 40 คน รับบทขบวนผู้ที่มาคารวะ และนักแสดงนำ 3 คน รับบทเต็นรำเชื้อระหว่างกลุ่มผู้แสดง

เริ่มต้นด้วยการปรากฏตัวของขบวนเทวดา นางฟ้า 2 กลุ่ม จากนั้นนักแสดงรำ 3 คน จะออกมา ตามด้วยการเดินทางมาของขบวนผู้ที่มาคารวะ

จากผลงานการแสดงที่กล่าวมาข้างต้นนี้ มีความสอดคล้องและใกล้เคียงกับการสร้างสรรค์งานของผู้วิจัย เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างงานให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

2.6.3 สื่อการแสดงที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง

ภาพยนตร์ในประเทศไทยที่เกี่ยวกับภัยทางธรรมชาติจากคลื่นพายุซัดฝั่งที่โด่งดังและเป็นที่ยอมรับในสังคมไทย เช่น เรื่องตะลุมพุก มหาวาตภัยล้างแผ่นดิน และเรื่อง 2022 สีนามิ วันโลกสังหาร เป็นต้น ตามรายละเอียดเรื่องย่อของภาพยนตร์ดังนี้

ภาพยนตร์ เรื่อง ตะลุมพุก มหาวาตภัยล้างแผ่นดิน

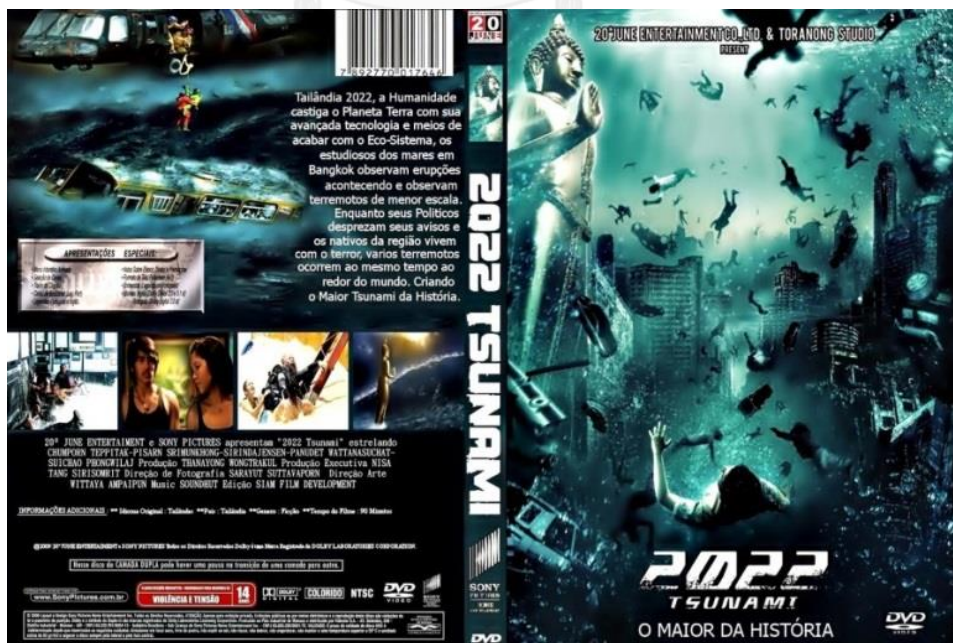
ภาพที่ 2.9 หน้าปกดิจิตอลวีดีโอดีสก์ เรื่อง ตะลุมพุก มหาวาตภัยล้างแผ่นดิน
ที่มา : หน้าปกดิจิตอลวีดีโอดีสก์ถ่ายโดยผู้วิจัย

ชื่ออื่น ๆ	ตะลุมพุก (Taloompuk)
ชื่อไทย	ตะลุมพุก มหาวาตภัยล้างแผ่นดิน
ผู้กำกับ	ปิติ จตุรภัทร์
ผู้แต่ง	คมสัน ศรีสวัสดิ์
วันเข้าฉาย	27 ธันวาคม ค.ศ. 2002
ภาษา	ไทย

จากภาพที่ 2.9 เรื่องตะลุมพุก มหาเวตภัยล้างแผ่นดิน ซึ่งมีรายละเอียดเรื่องย่อดังนี้ ในปีพุทธศักราช 2505 กุลสตรี (พรหมพร ยูวะเวส) เป็นสาวอุดมการณ์สูงที่ได้เรียนรู้ทั้งเรื่องงานและความรัก และเพื่อพิสูจน์ความเชื่อ จึงถูกส่งตัวมาประจำที่กองเรือตรวจอากาศ ที่อ่าวนครศรีธรรมราช อันตรายของพายุที่กำลังจะเกิดทำให้ กุลสตรีได้ขึ้นไปที่แหลมตะลุมพุกกับจำสมใจ (ฉัตรชัย เปล่งพานิช) ผู้ไม่เคยเชื่อเช่นกัน แต่นอกจากความสวยงาม และวิถีชีวิตบริสุทธิ์ของชาวแหลมตะลุมพุก และอันตรายของพายุที่ทั้งคู่ต้องเผชิญแล้ว การได้พบเรื่องราวของความรักบริสุทธิ์ ที่ไม่ลงตัวของ 2 หนุ่ม 1 สาว และแรงกดดันของชุมชนที่ทำให้ พร้าว (ธัญญ์ ธนากร) หนุ่มไทยเข้ามาเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปของซากินะห์ (ศศิธร พานิชนก) หญิงสาวชาวมุสลิม ทำให้ความรักของทั้งสองได้ก่อตัวขึ้น พร้อมกับความไม่พอใจของซอและ (ม.ร.ว.มงคลชาย ยุคล) ชายหนุ่มชาวมุสลิม ซึ่งเป็นคู่หมั้นของซากินะห์ จนทำให้เกิดปัญหาที่พร้าวต้องไปจากแหลมตะลุมพุก

พายุใหญ่เริ่มพัดกระหน่ำแหลมตะลุมพุกอย่างบ้าคลั่ง เหมือนนารมณ์ที่ก่อดันของซากินะห์ และพร้าว จนในที่สุดพร้าวได้ตัดสินใจกลับมาที่ตะลุมพุกอีกครั้ง เพื่อพิสูจน์รักแท้ที่มีต่อซากินะห์ ซึ่งพร้าวต้องเผชิญหน้ากับภัยอันตรายของคลื่นพายุ และความแค้นของซอและที่รุนแรงไม่แพ้พายุที่กำลังโหมกระหน่ำ พร้าวจำต้องฝ่าฟันไปได้ พายุลูกนี้มาทวงหาและตัดสินชะตาความกล้าของตัวตนของคนที่อยู่บนแหลมทั้งหมด เรื่องราวของแหลมตะลุมพุกที่ทั้งกุลสตรีและจำสมใจเผชิญ ได้เปลี่ยนชีวิตของคนทั้งคู่ตลอดไป และทำให้ทั้งคู่รู้จักคุณค่าของชีวิตที่แท้จริง ฆะตกรรมที่ทุกคนต้องมาร่วมกันครั้งนี้ มันใหญ่ รุนแรง และน่ากลัว เกินกว่าที่ทุกคนจะรอดพ้น

ภาพยนตร์ เรื่อง 2022 สึนามิ วันโลกสังหาร

ภาพที่ 2.10 หน้าปกดีวีดีวิดีโอเรื่อง 2022 สึนามิ วันโลกสังหาร

ที่มา : หน้าปกดีวีดีวิดีโอที่ถ่ายโดยผู้วิจัย

ชื่ออื่น ๆ	13-04-2022 Tsunami
ชื่อไทย	2022 สึนามิ วันโลกสังหาร
ผู้กำกับ	ทรนง ศรีเชื้อ
ผู้แต่ง	ทรนง ศรีเชื้อ
วันเข้าฉาย	28 พฤษภาคม ค.ศ. 2009
ภาษา	ไทย

จากภาพที่ 2.10 เรื่อง 2022 สึนามิ วันโลกสังหาร ซึ่งมีรายละเอียดเรื่องย่อดังนี้ ภายหลังจากเหตุธรณีพิบัติภัยครั้งยิ่งใหญ่เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 2004 (พ.ศ. 2547) ทำให้ประเทศไทยได้รับผลกระทบจากสภาวะโลกที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะเป็นปรากฏการณ์เอลนีโญ ลานินญา ทูพริกขภัย อุทกภัย แผ่นดินไหว นับครั้งไม่ถ้วนและทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ในปีค.ศ. 2022 (พ.ศ. 2565) รัฐบาลไทยภายใต้การนำของ “นายกรัฐมนตรีไตรภพ” (ภาณุเดช วัฒนสุชาติ) ได้ออกพระราชกำหนดฉุกเฉินจัดอันดับความรุนแรงของภัยพิบัติและวางแผนการเตือนภัย โดยจัดตั้ง “ศูนย์เตือนภัยภาคพื้นเอเชีย แปซิฟิก และมหาสมุทรอินเดีย” ภายใต้การดูแลของ “ด็อกเตอร์สยาม” (สุเชาว์ พงษ์วิไล) ซึ่งมีหนุ่มสาวรุ่นใหม่สามคน คือ “ภูเก็ต” (พิศาล ศรีมั่นคง) “ซินดี้” (สิรินดา เจนเช่น) และ “พีพี” (นิชาภา ประกรณ์กิจวัฒนา) ทำงานร่วมกันอย่างเข้มข้นด้วยอุดมการณ์รักธรรมชาติอันมุ่งมั่นทั้งสามคนทำงานกันอย่างสนิทสนมเสมือนคนในครอบครัวเดียวกัน

นายกรัฐมนตรีไตรภพเชื่อถือและเชื่อมั่นการคาดการณ์ภัยพิบัติของด็อกเตอร์สยามเป็นอย่างมาก แต่ด้วยลักษณะของภัยธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเกิดแผ่นดินไหว และคลื่นยักษ์สึนามินั้นไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่และที่ไหน ด้วยเหตุนี้ทำให้ด็อกเตอร์สยามคำนวณการเกิดแผ่นดินไหวที่มีผลต่อชีวิตประชาชนผิดพลาด สร้างความตระหนักให้แก่ประชาชนทั่วประเทศ เขาจึงถูกกดดันอย่างหนักจากพรรคการเมือง และเมื่อมีการเตือนภัยครั้งต่อมา ด็อกเตอร์สยามรู้ตัวดีว่าเขาคือตัวแปรสำคัญของความน่าเชื่อถือและอนาคตทางการเมืองของนายกรัฐมนตรีไตรภพ และไตรภพเองก็ต้องเลือกระหว่างลาภยศสรรเสริญกับชีวิตของประชาชนทั้งประเทศที่เขาเป็นผู้นำ แต่ไม่ว่าเขาจะเลือกสิ่งใดก็ตาม มหันตภัยพิบัติครั้งใหญ่ที่สุดก็เกิดขึ้น จากอ่าวไทยมุ่งหน้าถล่มใจกลางกรุงเทพมหานครอย่างย่อยยับ

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าภัยทางธรรมชาติทำให้พบเรื่องราวของความรักบริสุทธิ์ทำให้ทั้งคู่รู้จักคุณค่าของชีวิตที่แท้จริง มหันตภัยพิบัติมีความรุนแรง และความน่ากลัวแฝงอยู่จนทำให้เกิดความหายนะ

ภาพยนตร์ในต่างประเทศที่เกี่ยวกับภัยทางธรรมชาติจากคลื่นพายุซัดฝั่งที่โด่งดังและเป็นที่รู้จักในสังคมไทย เช่น เรื่อง มหาพายุ คลั่งสะท้านโลก (The Perfect Storm) เรื่อง วิกฤตวันสิ้นโลก (The Day After Tomorrow) เรื่อง โคตรพายุมหาวิบัติกินเมือง (Into the storm) เป็นต้น ตามรายละเอียดเรื่องย่อของภาพยนตร์ดังนี้

ภาพยนตร์ เรื่อง มหาพายุ คลั่งสะท้านโลก (The Perfect Storm)

ภาพที่ 2.11 หน้าปกดีวีดีโฮมวิดีโอ เรื่อง มหาพายุ คลั่งสะท้านโลก (The Perfect Storm)

ที่มา : หน้าปกดีวีดีโฮมวิดีโอถ่ายโดยผู้วิจัย

ชื่ออื่น ๆ	Sturm, Der, Tormenta perfecta, Tempestade
ชื่อไทย	เดอะ เพอร์เฟกส์ ส torm ม มหาพายุ คลั่งสะท้านโลก
ผู้กำกับ	วูล์ฟกัง ปีเตอร์เซน (กำกับ การแสดง)
วันเข้าฉาย	20 กรกฎาคม ค.ศ. 2000
ภาษา	อังกฤษ

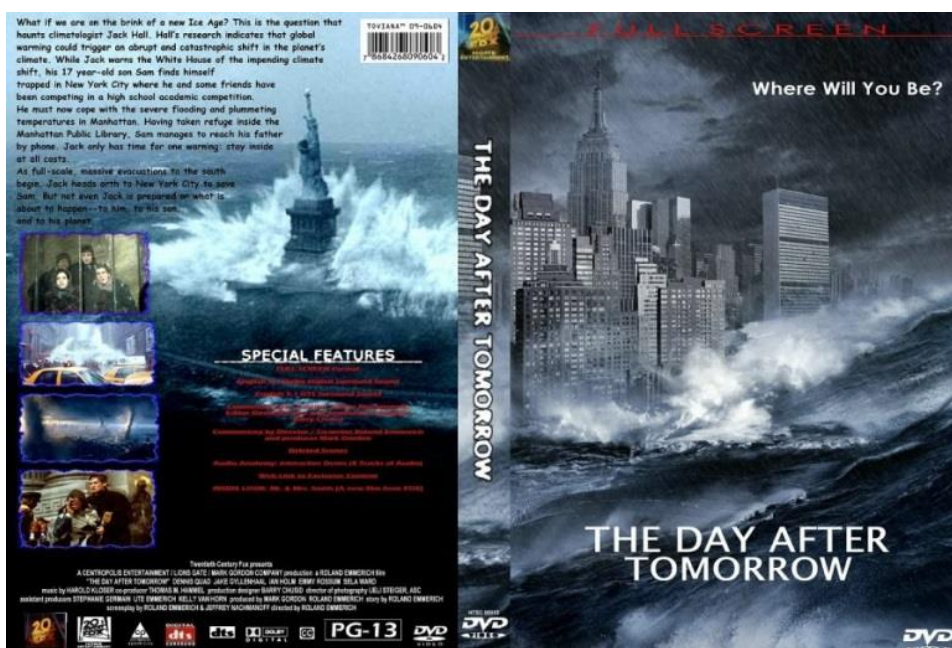
จากภาพที่ 2.11 เรื่อง มหาพายุ คลั่งสะท้านโลก ซึ่งมีรายละเอียดเรื่องย่อ ดังนี้ เสียงของลมได้บอกระดับความรุนแรงของพายุ รวมถึงเสียงกรีดร้องและเสียงคร่ำครวญ ความแรงของลมได้ดูดเอาอากาศ น้ำ ดิน และทุกสิ่งทุกอย่างเข้าไปภายในกระแส ดังที่เคยเกิดขึ้นในวันฮัลโลวีน ปีค.ศ. 1991 เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้วที่โกลเชสเตอร์ ในรัฐแมสซาชูเซต ได้รับการยกย่องให้เป็นเมืองท่าตกปลาแหล่งสำคัญแห่งหนึ่งในแอตแลนติกเหนือ ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ. 1991 โกลเชสเตอร์เป็นที่จอดของเรือตกปลาที่มีชื่อว่า แอนเดรีย เกล โดยกัปตัน บิลลี ไทน์ (คลูนีย์) นักตกปลาผู้ชำนาญ แต่ไทน์กำลังหัวเสียกับเหยื่อที่ตกได้ ช่าง ๆ กันเป็นเรือ อันนาห์ โบเดิน โดยกัปตัน ลินดา กรีนลอร์ (มาสแตรอนโดนีโอ) ซึ่งกำลังยินดีกับความสำเร็จล่าสุดของ บ็อบบี้ แชนพอร์ด (วอห์ลเบิร์ก) ที่ต้องการให้รางวัลตอบแทนกับนายความที่ฟ้องหย่าให้กับเขาและเริ่มต้นชีวิตใหม่กับแฟนสาว คริสติน่า คริส ค็อดเตอร์ (เลน) การตกปลาเป็นสิ่งเดียวที่เขารู้ว่าเป็นการใช้จ่ายในแบบที่เขาต้องการ ซึ่งตรงข้ามกับความปรารถนาของคริส เขากำลังตกลงเซ็นสัญญา กับ บิลลี สำหรับการเดินทางเที่ยวสุดท้ายของฤดูนี้ นอกจากนี้ยังมีคนอื่น ๆ อีก 4 คน ร่วมเดินทางไปด้วย ไทน์เชื่อว่าเขาสามารถเปลี่ยนโชคเคราะห์ของเขา ด้วย

การเดินทางออกไปไกลกว่าจุดหมายปลายทางปกติของเรือตกลา นิว อิงแลนด์ นั่นคือการมุ่งหน้าไปยัง เฟลมิช แค๊ป ดินแดนห่างไกล ที่ขึ้นชื่อว่าอุดมสมบูรณ์ไปด้วยปลาจำนวนมากมหาศาล แม้ว่าเขาจะเคยได้ยินเกี่ยวกับพายุที่ก่อตัวใกล้ฝั่ง ตรงข้ามกับกรีนลอร์ว ที่เน้นในเรื่องของความปลอดภัย บิลลี่คิดว่าเขาสามารถฝ่าพายุกลับไปไกลเชสเตอร์ได้ และมันเป็นโอกาสที่ยิ่งใหญ่สำหรับเขา ถ้าไม่พยายามลูกเรือของเขาต้องกลับบ้านมือเปล่าในการออกเรือเที่ยวสุดท้ายของฤดูนี้

การเติมพันชีวิตต่ออาชีพทำมาหากินเป็นเรื่องปกติสำหรับชาวประมง แต่สิ่งที่ไม่ปกติคือสภาวะอากาศที่แปรปรวน ในขณะที่แอนเดรีย เกล ออกสู่ทะเล นักพยากรณ์อากาศสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่น ท็อด กรอสส์ (คริส แม็คโดนัลด์) รายงานกับคนดูว่า มีการก่อตัวของ เฮอริเคน เกรซ พายุทางตอนใต้ที่มีกำลังแรง และกำลังมุ่งหน้าไปทางแอตแลนติก เกรซ อยู่ในวิถีปะทะกับความกดอากาศอื่นอีกสองแนว และเมื่อทั้งสามอย่างมาพบกัน จะทำให้เกิดพายุรุนแรงอย่างที่ไม่เคยคาดถึง และไม่เคยมีบันทึกในประวัติศาสตร์มาก่อน มันจะถูกเรียกว่า พายุไม่มีชื่อ หรือ พายุฮัลโลวีน เพราะการปรากฏของมันก่อให้เกิดเป็นคลื่นที่น่ากลัวที่จริงมันก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกรมอุตุนิยมวิทยาแห่งชาติประกาศเตือนไม่ทัน พวกเขาจึงไม่สามารถเตือนบรรดาเรือที่ออกทะเลได้ ลูกเรือแอนเดรีย เกล จึงไม่ได้รับคำเตือนล่วงหน้า ทางลูกเรือไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังจะเผชิญกับอะไร ในขณะที่ แอนเดรีย เกล และเรือลำอื่น ๆ รวมทั้งเรือบรรทุกขนาดยักษ์ เรือสินค้า และเรือใบเล็กขนาด 32 ฟุต พยายามหาทางกลับสู่ฝั่ง กองกำลังทางอากาศ เครื่องบินของยามชายฝั่ง เฮลิคอปเตอร์ และ ทีมเรือเร็วช่วยชีวิต กำลังมุ่งตรงมาที่พายุ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าสิ่งที่กำลังจะเผชิญเต็มไปด้วยความรุนแรงและร้ายกาจมากแค่ไหน

วูล์ฟแกง ปีเตอร์เซน กำกับและอำนวยการสร้าง ร่วมกับ พอล่า ไวน์สไตน์ และ เกล คาทซ์ ผลงานอภิศดราม่า ที่สร้างจากหนังสือขายดีของ เซบาสเตียน จังเกอร์ เป็นภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริง เรื่องราวความกล้าหาญของกลุ่มชายหญิง ที่ต้องเสี่ยงชีวิตกับการทำงานในแต่ละวัน ที่ต้องออกเรือหาปลาและเรือช่วยชีวิตท่ามกลางธรรมชาติที่ปรวนแปร ความกลัวอย่างที่สุดของกลุ่มชายหญิงเกิดขึ้นกลางทะเลในช่วงฤดูใบไม้ร่วง เมื่อต้องเผชิญกับลมสามกระแสน้ำที่พัดมารวมตัวกันเป็นพายุที่มีขนาดและความรุนแรงมากที่สุดเท่าที่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์หน้าใหม่

ภาพยนตร์ เรื่อง วิกฤติวันสิ้นโลก (The Day After Tomorrow)

ภาพที่ 2.12 หน้าปกดีวีดีของวีดีโอดีสก์ เรื่อง วิกฤติวันสิ้นโลก (The Day After Tomorrow)

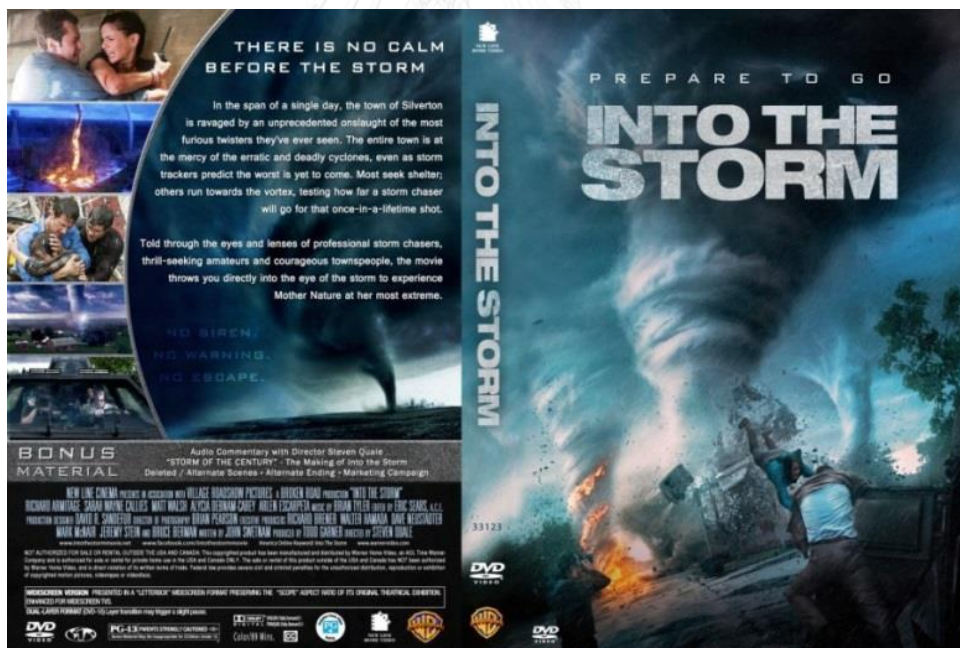
ที่มา : หน้าปกดีวีดีของวีดีโอดีสก์ถ่ายโดยผู้วิจัย

ชื่ออื่น ๆ	ทูมอร์โรว์ (Tomorrow)
ชื่อไทย	วิกฤติวันสิ้นโลก
ผู้กำกับ	โรแลนด์ เอ็มเมอร์ริค
ผู้แต่ง	โรแลนด์ เอ็มเมอร์ริค
วันเข้าฉาย	28 พฤษภาคม ค.ศ. 2004
ภาษา	อังกฤษ

จากภาพที่ 2.12 เรื่อง วิกฤติวันสิ้นโลก มีรายละเอียดเรื่องย่อ ดังนี้ แจ็ค ฮอลล์ (เดนนิส เควด) นักกาลวิทยา มีคำถามอยู่ตลอดเวลาว่า “จะเป็นอย่างไรหากโลกเรากำลังจะเข้าสู่ยุคน้ำแข็งครั้งใหม่?” ผลที่ได้จากการค้นคว้าของฮอลล์ ระบุว่า สภาวะโลกร้อนอาจเป็นชนวนหายหน้าแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของภูมิอากาศโลก แขนงน้ำแข็งที่ทำการเจาะในทวีปแอนตาร์กติกาบ่งว่ามันเคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อน และในตอนนี้ออลล์ได้ส่งคำเตือนไปยังหน่วยราชการว่า มันอาจเกิดขึ้นอีกครั้งหากไม่มีการดำเนินการโดยทันที แต่คำเตือนของฮอลล์มาถึงช้าเกินไป ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นเมื่อฮอลล์ได้เจอกับก้อนน้ำแข็งที่มีขนาดใหญ่พอ ๆ กับรัฐไวต์ไฮสแลนด์ ซึ่งแตกออกมาจากภูเขาน้ำแข็งในขั้วโลกใต้ และจากนั้นคือปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงของอากาศอย่างรุนแรง ซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไปทั่วโลก เกิดลูกเห็บขนาดใหญ่เท่าผลส้มโอตกกระหน่ำเมืองโตเกียว ลมพายุเฮอริเคนรุนแรงชนิดทำลายสถิติพัดเข้าสู่ฮาวาย หิมะตกที่เมืองนิวยอร์ก และจากนั้นพายุทอร์นาโดหลายลูกก็เข้ากวาดเมืองลอสแอนเจลิส

โทรศัพท์ที่ได้รับจาก ศาสตราจารย์แร้ฟสัน (เอียน โฮล์ม) เพื่อนร่วมงานในสก๊อตแลนด์ ยืนยันให้กับความกลัวที่ร้ายแรงที่สุดของฮอลล์ว่า สภาวะอากาศรุนแรงเหล่านี้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ทั่วโลก น้ำแข็งที่ปกคลุมบนขั้วโลกได้ละลายและทำให้น้ำไหลทะลักลงสู่มหาสมุทร และรบกวนกระแสลมซึ่งเป็นตัวสร้างสมดุลของระบบภูมิอากาศของโลก สภาวะโลกร้อนได้ผลักดันให้โลกเฉียดเข้าไปใกล้กับยุคน้ำแข็งครั้งใหม่ และมันจะเกิดขึ้นในระหว่างที่พายุหิมาลูกหนึ่งถล่มไปทั่วโลก ในขณะที่ฮอลล์เตือนทำเนียบขาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศที่กำลังคุกคามโลกนั้น แซม (เจค จิลเลนฮาล) ลูกชายวัย 17 ปี ของฮอลล์ก็ติดอยู่ในนิวยอร์ก ซิตี้ ในระหว่างที่แซมและเพื่อน ๆ ไปร่วมแข่งขันด้านวิชาการระดับมัธยม และตอนนี้แซมต้องเผชิญกับอุทกภัยร้ายแรงและอุณหภูมิที่กำลังตั้งลงอย่างรวดเร็วในแมนฮัตตัน ต่อมาเมื่อได้ถูกอพยพเข้าไปอยู่ในหอสุมดสาธารณะแห่งแมนฮัตตัน แซมจึงสามารถติดต่อกับพ่อของเขาได้ทางโทรศัพท์ ฮอลล์มีเวลาที่จะเตือนแซมเพียงข้อเดียวเท่านั้นว่า จงอยู่แต่ในอาคารไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ในขณะที่การอพยพประชากรครั้งใหญ่เพื่อมุ่งหน้าลงใต้เริ่มขึ้นนั้น ฮอลล์ก็เดินทางขึ้นเหนือสู่นิวยอร์ก ซิตี้ เพื่อช่วยแซม แต่แม้แต่ฮอลล์ก็ไม่ได้เตรียมตัวที่จะเผชิญกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเอง กับลูกชายของเขา และกับโลกของเขา

ภาพยนตร์ เรื่อง โคตรพายุมหาวีบัติกินเมือง (Into the storm)

ภาพที่ 2.13 หน้าปกดีวีดีออลวีดีโอ เรื่อง โคตรพายุมหาวีบัติกินเมือง (Into the storm)

ที่มา : หน้าปกดีวีดีออลวีดีโอถ่ายโดยผู้วิจัย

ชื่ออื่น ๆ	แบล็ค สกาย (Black Sky)
ชื่อไทย	อินทู เดอะ สตอร์ม โคตรพายุมหาวิบัติกินเมือง
ผู้กำกับ	สตีเฟน เคवल
ผู้แต่ง	จอห์น เสวิตแนม
วันเข้าฉาย	7 สิงหาคม ค.ศ. 2014
ภาษา	อังกฤษ

จากภาพที่ 2.13 เรื่อง โคตรพายุมหาวิบัติกินเมือง ซึ่งมีรายละเอียดเรื่องย่อดังนี้ ในแต่ละวันที่เมืองซิลเวอร์ตันได้รับความเสียหายจากพายุทอร์นาโดที่โหมกระหน่ำอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ทว่าทั้งเมืองตกอยู่ท่ามกลางพายุไซโคลนที่รุนแรงและมาอย่างไม่แน่นอน แม้แต่ผู้ที่สังเกตการณ์พายุก็มีการพยากรณ์ว่าสิ่งที่เลวร้ายที่สุดกำลังจะมา ผู้คนส่วนใหญ่จึงต้องหาที่หลบภัยและบางคนถูกพัดไปตามกระแสพายุ โคตรพายุมหาวิบัติกินเมืองจะถ่ายเรื่องราวในแต่ละวันที่เมืองซิลเวอร์ตันได้รับความเสียหายจากพายุทอร์นาโดที่โหมกระหน่ำอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เรื่องราวถูกถ่ายทอดผ่านสายตาและมุมมองของนักล่าพายุมีอาชีพและมีมือสมัครเล่นที่แสวงหาความตื่นเต้น และพลเมืองผู้กล้าหาญ

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า เสียงของลม เสียงกรีดร้อง เสียงคร่ำครวญสามารถบ่งบอกระดับความรุนแรงของพายุได้อย่างชัดเจน กระแสที่พัดลมมารวมตัวกันเป็นพายุที่มีขนาดและความรุนแรงน่ากลัวมากที่สุด

จากการศึกษางานวิจัย ผู้วิจัยพบว่าการแสดงหลายเรื่องที่มีความน่าสนใจและมีความใกล้เคียงกับงานวิจัยนี้ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเลียนแบบเทคนิคบางอย่างเพื่อทำมาประยุกต์ใช้กับการแสดงของผู้วิจัยเอง เช่น เทคนิคการใช้ไฟ การใช้อุปกรณ์ เทคนิคการเต้นของนักแสดง ลักษณะการแต่งกาย ของการแสดง อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ ศึกษาความรู้สึกของผู้ได้รับความเสียหายจากภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง อีกทั้งยังมีการศึกษาเทคนิคการเรียบเรียงเรื่องราวและการถ่ายทอดอารมณ์จากการแสดงที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ

2.7 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

งานวิจัย “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” เป็นงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ และมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาหลักการหรือแนวคิดจากผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อวัตถุประสงค์ของการวิจัย ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เรียบเรียงข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญกับนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งมีประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

- 2.7.1 ท่านมีแนวคิดและรูปแบบวิธีในการสร้างสรรค์งานอย่างไรเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม
- 2.7.2 ท่านมีแนวทางในการสร้างสรรค์งานอย่างไรเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม
- 2.7.3 ท่านคิดว่าในการสร้างสรรค์งานควรนำเรื่องจรรยาบรรณมาใช้ได้หรือไม่
- 2.7.4 ท่านคิดว่าควรนำประเด็นใดของคลื่นพายุซัดฝั่งมาสร้างสรรค์งานแสดง
- 2.7.5 ท่านคิดว่าจะสามารถประยุกต์รูปแบบทางด้านนาฏศิลป์ในลักษณะและรูปแบบใดที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง
- 2.7.6 ลักษณะของการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งมีลักษณะอย่างไร
- 2.7.7 ท่านอยากเห็นอะไรในการสร้างสรรค์งานแสดง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
- 2.7.8 ลักษณะและอาการของผู้คลอบุตรมีลักษณะอย่างไร

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความเกี่ยวข้องกับ “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาเรียบเรียงที่มีทัศนคติต่อการสร้างงาน ข้อมูลที่ได้ มาจากประสบการณ์ความชำนาญของแต่ละท่าน ทำให้ได้มุมมองที่เป็นประโยชน์ในการสร้างงานนาฏศิลป์ มีรายละเอียดดังนี้

นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

ในการสร้างงานไม่ให้เหมือนคนอื่น ต้องดูเพื่อที่จะหนีไม่ให้เหมือนงานที่คนอื่นเคยทำมา แต่ให้ความสำคัญในการผลิตงานมากกว่า ในการนำเสนองานอยากให้นำประสบการณ์จากชีวิตจริงของการคลอบุตรเข้ามาประยุกต์ใช้ในการแสดงเพื่อถือว่าการสร้างสรรค์งานจากประสบการณ์ชีวิตโดยตรง ให้นำมาเรียบเรียงให้มีความสัมพันธ์และมีความสอดคล้องระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอบุตร โดยศึกษาจากเรื่องอันดามัน นำมาเป็นแนวทางในการสร้างงาน (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 9 กรกฎาคม 2557)

เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

การสร้างสรรค์งานต้องอ้างอิงจากเนื้อเรื่องเป็นหลัก เพื่อที่จะถ่ายทอดในแง่มุมของอารมณ์ที่สื่อสารออกมาให้เห็นหรือต้องการทิ้งแง่คิดไว้ หลักในการออกแบบจะยึดตามความคิดโดยที่ไม่ลอกเลียนแบบ แต่ดูเพื่อเป็นแนวทาง ไม่หิบบกมาทั้งหมด เมื่อดูการแสดงแล้วเข้าใจได้ง่าย ในการแสดงเกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งจะนึกถึงความเสียหาย แต่อยากให้เห็นความสวยงามของคลื่นพายุซัดฝั่ง มันมีความสวยงามแต่แฝงด้วยความเสียหาย อาจจะใช้เรียกว่า สวยสังหาร เมื่อมันจากไปทิ้งความเสียหาย ความหายนะ พังพินาศไปหมด สามารถนำการเต้นนาฏศิลป์ร่วม

สมัยเข้ามาประยุกต์ เพราะใช้สื่อสารทั้งร่างกาย อารมณ์ รวมถึงการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ทำให้เกิดความกลมกลืน และเกิดความสั่นไหว (เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์, สัมภาษณ์: 17 มิถุนายน 2557)

วาสนา สง่าเมือง ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

การสร้างสรรค้งานควรบูรณาการงานหลาย ๆ ด้านเข้ามารวมกัน แล้วนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาประกอบ ทำให้งานดูมีสีสันมากขึ้น อาจจะทำเนื้อเรื่องเดิมแล้วมาสร้างเป็นสมัยใหม่ให้สอดคล้องกับตลาด การสร้างสรรค์เรื่องคลื่นพายุซัดฝั่ง ต้องใช้นักแสดงเป็นตัวดำเนินเรื่อง ในการทำการแสดงนั้น อยากจะเห็นการใช้มัลติมีเดียในขณะเดียวกัน นำการเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัย การเต้นบัลเลต์เข้ามาผสมผสานร่วมกันได้ (วาสนา สง่าเมือง, สัมภาษณ์: 20 มิถุนายน 2557)

ศุภวรรณ เบกา ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

แนวคิดและรูปแบบการแสดงจะขึ้นอยู่กับความคิดที่เป็นนามธรรม ผู้สร้างงานมีหน้าที่ทำให้เป็นรูปธรรม ส่วนการใช้อุปกรณ์ต้องจัดให้เป็นระบบหรือระเบียบเพื่อให้ดูสวยและยิ่งใหญ่ ผู้ออกแบบท่าเต้นต้องใช้จิตเป็นตัวทำงานให้เกิดความสนุกและนำเสนองานออกสู่สาธารณชน เมื่อคนดูแล้วมีความรู้สึกที่เข้าใจและไม่ยากเกินไป ในการแสดงเกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่ง นึกถึงความเสียหาย และอาจเห็นถึงความเห็นแก่ตัว การแย่งชิง และได้มุมสะท้อนของสังคมในปัจจุบันที่ไม่มีใครเสียสละเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นจริง ๆ ทุกคนจะเอาตัวรอดหมด ในการแสดงอยากเห็นความเสียหาย สามารถนำนาฏศิลป์สมัยใหม่ (Modern dance) และการเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัย ทั้ง 2 ศาสตร์มารวมกัน (ศุภวรรณ เบกา เปเรซ, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

นิพนธ์ วรรณมรินทร์ ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

แนวคิด และรูปแบบวิธีการในการสร้างงานนั้น ต้องตีโจทย์จากความคิดให้เกิดความหลากหลายได้หลายแนวทาง อาจจะทำเรื่องมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ เข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้งานดูมีความน่าสนใจมากขึ้นด้วย ในการแสดงเกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่ง จะนึกถึงความรุนแรง ความสวยงาม และความโกรธเกรี้ยว เป็นการถ่ายทอดการแสดงแทนเรื่องของความโกรธ ความรู้สึกที่ไม่ดี จะให้ฉากพายุเป็นฉากหลักของเรื่อง คนดูต้องจำฉากนี้ให้ได้ว่าสวยอย่างไร ตืออย่างไร มีความพร้อมเพรียงอย่างไร ถ้าแสดงถึงพายุและไม่ใช้อุปกรณ์ จะต้องใช้จำนวนคนที่เยอะและมีความหลากหลาย สามารถนำการเต้นรูปแบบบร็อค แจ๊ส ที่แรงและหนัก การเต้น

นาฏยศิลป์ร่วมสมัยสามารถสื่ออารมณ์ได้ง่ายและสามารถเข้าใจได้หมด
(นิพนธ์ วรรณมหินทร์, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

วัฒนา กันบัว ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

การเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งจะมีผลกระทบต่อพื้นที่บริเวณที่เป็นพื้นที่ลุ่มต่ำที่เป็น
ชายหาด บางแสน หัวหิน ภูเก็ต ประกอบด้วยบริเวณที่ชั้นที่น้ำขึ้นสูงสุดพอดี น้ำจะ
ซัดฝั่งมากขึ้น ขณะที่ลมพัดแรง ๆ จะนำมวลน้ำก้อนใหญ่เข้ามา จะกระเซ็นเข้ามาใน
พื้นที่ที่มีหมู่บ้านอยู่ ก็เกิดการโจมตีทำให้บ้านเรือนเสียหาย ความเร็วลมรอบ
ศูนย์กลางต้องมีความเร็ว 100 กิโลเมตร ขึ้นไป ระยะเวลาในการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง
จะเกิดเพียงชั่วคราว แต่ถ้าพายุขึ้นฝั่งจะใช้เวลาประมาณ 6-12 ชั่วโมง และจะมีฝน
ตกค้างประมาณ 1-2 วัน พายุที่ขึ้นฝั่งจะไม่แรงเท่าพายุที่อยู่ในทะเล เนื่องจากมีแรง
เสียดทานจากภูเขา ต้นไม้ และสิ่งแวดล้อม เมื่อพายุสงบลง จะเห็นความเสียหายเข้า
มาแทนที่ โอกาสที่จะเกิดอันตรายจากคลื่นพายุซัดฝั่งจะเกิดขึ้นเมื่อน้ำขึ้นสูงสุด
เท่านั้น สำหรับในการแสดงครั้งนี้ อยากรู้เห็นการแสดงความสามารถของชาวบ้านริม
ทะเล ไม่ว่าจะมีความคิดหรือไม่มี ตรงนี้จะทำให้สังคมและระบบการเตือนภัยประสบ
ความสำเร็จ เพราะเมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีแต่ความสูญเสีย ไม่ว่าจะทรัพย์สินหรือชีวิต
ก็ตาม ดังนั้นการที่ให้คนมาอยู่ร่วมกันไม่ว่าจะเป็นคนรวยหรือจนเป็นสิ่งที่ยากมาก
(วัฒนา กันบัว, สัมภาษณ์: 10 มิถุนายน 2557)

แถวลัย ถาวรามร ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับงานวิจัยดังกล่าวไว้ว่า

ลักษณะอาการของผู้ที่จะคลอดลูกจะมีสัญญาณเตือนก่อนอาการเจ็บเตือนจะมี
ตั้งแต่ตั้งครรภ์เดือนที่ 8 จะมีลักษณะและอาการ คือ มีมูกเลือด น้ำเดิน ท้องแข็ง
ท้องลดแม่จะปัสสาวะบ่อยและท้องต่ำลง แต่พอเดินไปนอนพักก็จะหายเริ่มก่อให้เกิด
ว่าไม่เจ็บสม่าเสมอ เป็นสัญญาณมาเตือน แต่ถ้าเจ็บถี่ขึ้นแสดงว่าจะคลอดจริงแล้ว
เมื่อไปนอนพักแล้วไม่หายแสดงว่าของจริงแล้ว และมีอาการปวดหลังและร้าวไปที่
หน้าขาไปยังก้นกบ แสดงว่าเจ็บของจริง ระยะเวลาในการเจ็บท้องคลอดโดยทั่วไป
ประมาณ 14-20 ชั่วโมง การทำคลอดใช้เวลาประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมงขบวนการ
ตั้งแต่ปากมดลูกเปิด 8-9 เซนติเมตร จนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการ
(แถวลัย ถาวรามร, สัมภาษณ์: 28 สิงหาคม 2557)

จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจากงานวิจัย เรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”
ผู้วิจัยได้แนวทางในการดำเนินงานวิจัย โดยทำการประยุกต์ประสบการณ์การคลอดบุตรจากชีวิตจริง
เป็นการสร้างสรรค์งานจากประสบการณ์ชีวิตโดยตรงอีกรูปแบบหนึ่ง ผ่านการเดินแบบนาฏยศิลป์
สมัยใหม่และนาฏยศิลป์ร่วมสมัย ซึ่งเป็นรูปแบบการเดินที่ง่ายต่อการแสดงอารมณ์ในด้านความรุนแรง

ของพายุที่เริ่มพัดโหมกระหน่ำ และรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนสลบลง เปรียบเช่นมวลลมในร่างกายของคุณ แม้ตั้งแต่ขณะเริ่มมีสัญญาณเจ็บเตือนจนกระทั่งคลอตบุตรออกมา โดยการใช้การแสดงกลุ่มแทน การเคลื่อนที่ของมวลลมที่ค่อย ๆ รุนแรงขึ้น แล้วนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยสร้างบรรยากาศ และเพิ่มความน่าสนใจในการแสดง ทั้งนี้ งานวิจัยชิ้นนี้จะยึดถือจรรยาบรรณของศิลปิน โดยสร้างสรรค์ งานที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ไม่ลอกเลียนแบบงานของศิลปินท่านอื่น จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์และสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ให้มีแนวคิดและตรงตามวัตถุประสงค์ โดยเน้นการทำ ความเข้าใจกับผู้ชมเป็นหลัก

2.8 สรุปบท

ในบทที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลทั้งในส่วนของนาฏศิลป์สร้างสรรค์ คลื่นพายุซัดฝั่ง และการ คลอตบุตร โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ศึกษางานวิจัยและการแสดงที่เกี่ยวข้อง เพื่อ เพิ่มพูนแนวคิดและยกระดับงานวิจัยให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น สำหรับบทที่ 3 ผู้วิจัยจะนำเสนอ วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย อารัมภบท รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัยแบบสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ตารางกำหนดการ สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ประเด็นในการสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปบท ดังจะ กล่าวอย่างละเอียดในบทถัดไป

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 อารัมภบท

สำหรับในบทที่ 3 เป็นการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยจะนำเสนอ วิธีดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย อารัมภบท รูปแบบงานวิจัย การออกแบบงานวิจัย แบบสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ตารางกำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ประเด็นในการสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปบท มีการลงรายละเอียดในขั้นตอนการดำเนินงาน และคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อการทำงาน เพื่อให้งานมีความสมบูรณ์

3.2 รูปแบบงานวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยทางศิลปกรรมที่มีการศึกษาค้นคว้า หาข้อมูล เพื่อการสร้างสรรค์งานทางด้านนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีรูปแบบและแนวคิดใน มีรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 การวิจัยเชิงสร้างสรรค์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ไปสู่การสร้างงานทางด้านนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวทางของการวิจัยเชิงสร้างสรรค์มาเป็นหลักในการสร้างสรรค์การแสดง ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ ได้อธิบายถึงการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ว่า “เป็นการศึกษาเพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ซึ่งเป็นการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการสร้างสรรค์และรูปแบบที่แปลกใหม่เป็นสำคัญ” (ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2548: 66) การวิจัยฉบับนี้ได้นำแนวทางการวิจัยเชิงสร้างสรรค์มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

จะเห็นได้ว่า การวิจัยเชิงสร้างสรรค์เหมาะสำหรับใช้ในงานวิจัยทางศิลปกรรม กระบวนการค้นคว้า ทดสอบ และพัฒนาในสภาพจริง ตลอดจนการประเมิน เพื่อการปรับปรุงจนได้รูปแบบการแสดงที่มีความเกี่ยวข้องกับจินตนาการ อารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวทางของการวิจัยเชิงสร้างสรรค์มาเป็นหลักในการสร้างงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

3.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

นราพงษ์ จรัสศรี กล่าวว่า “ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่ตีพิมพ์สะท้อนถึงสภาวะแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่ต้องใช้การวิเคราะห์ในเชิงลึกตามแบบฉบับของการวิจัยเชิงคุณภาพ” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 16 ธันวาคม 2557) ซึ่ง ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ ก็ได้อธิบายถึงการวิจัย

เชิงคุณภาพว่า “เป็นการศึกษาวิเคราะห์จากข้อมูลซึ่งไม่สามารถวัดเป็นปริมาณได้ โดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์ เป็นต้น” (ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2548: 39) นอกจากนี้ บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ ก็ได้อธิบายถึงการวิจัยเชิงคุณภาพว่า “อาศัยหลักการเหตุผลและความรู้ ซึ่งเป็นการบรรยายสรุปผลการวิจัยจากเรื่องต่าง ๆ มาเรียบเรียงใหม่ให้ต่อเนื่อง ซึ่งในการทำวิจัยจะต้องทำ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดปัญหาและสมมติฐานการวิจัยให้ชัดเจน” (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2554: 229)

การวิจัยฉบับนี้ได้นำแนวทางของการวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้ในการสัมภาษณ์ และการสังเกตจากการเข้าร่วมสัมมนา เพื่อนำข้อมูลมาเรียบเรียง วิเคราะห์ ให้เกิดการสร้างสรรค์งานต่อไป

3.2.3 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

นอกเหนือจากการวิจัยเชิงสร้างสรรค์และการวิจัยเชิงคุณภาพแล้ว นราพงษ์ จรัสศรี ยังได้กล่าวว่า “บางครั้งในงานศิลปะ เช่น ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ที่ต้องการสื่อสารกับผู้ชม การวิจัยเชิงปริมาณ อาจนำไปสู่ข้อมูลทางตัวเลขที่สามารถใช้ยืนยัน เพื่อเป็นกำลังเสริมที่จะทำให้การวิจัยเชิงสร้างสรรค์และการวิจัยเชิงคุณภาพ มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 16 ธันวาคม 2557) ซึ่ง บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ ก็ได้อธิบายถึงการวิจัยเชิงคุณภาพว่า “เป็นการสังเคราะห์เชิงสถิติตัวเลขโดยอาศัยวิธีวิเคราะห์ทางสถิติเข้าช่วยเพื่อหาข้อสรุปของผลการสังเคราะห์” (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2554: 229)

ผู้วิจัยได้นำการวิจัยเชิงปริมาณมาใช้ในการเก็บข้อมูลทางด้านความพึงพอใจของผู้ชม นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งในรูปแบบสอบถามภายหลังการแสดงผลงาน เพื่อให้ได้ข้อมูลครบรอบด้านในทุกมิติของการสร้างสรรค์การแสดง

3.3 การออกแบบงานวิจัยแบบสร้างสรรค์

การวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ มีความประสงค์ที่จะสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอบตุร รวมทั้งหาแนวคิดในการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์และสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ผู้วิจัยได้ออกแบบงานวิจัยซึ่งแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

3.3.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ เป็นงานวิจัยแบบสร้างสรรค์ ซึ่งต้องการศึกษาหารูปแบบและหาแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ ดังนั้นจึงมีวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ ดังนี้

3.3.1.1 เพื่อหารูปแบบและการสร้างสรรค์การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

3.3.1.2 เพื่อหาแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ภายใต้เรื่องราวของนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

3.3.2 คำถามในการวิจัย

“คำถามเป็นเสมือนทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย การตั้งคำถามที่ดีจึงนับเป็นการสร้างแนวทางให้ผู้วิจัยได้ก้าวเดินไปสู่จุดหมายปลายทางได้โดยไม่หลงทาง” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 16 ธันวาคม 2557) ในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งผู้วิจัยได้ตั้งประเด็นคำถามสำคัญตามองค์ประกอบของการสร้างสรรค์งานทางนาฏศิลป์ ซึ่งจะได้ผลงานตามลำดับดังนี้

3.3.2.1 รูปแบบของผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ในการวิจัยเรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้สร้างผลงานโดยตั้งคำถามตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ในแต่ละองค์ประกอบนั้นได้คำนึงถึงสาระสำคัญหรือนัยของรูปแบบการแสดงผลนาฏศิลป์ ดังนี้

1) การสร้างบทการแสดง

ผู้วิจัยจะได้มีการวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางการแบ่งตอนและแบ่งช่วงของการแสดงและการวางโครงเรื่องให้ดำเนินการแสดงตามแนวทางไปยังผู้ชม “บทการแสดงช่วยให้เกิดการสร้างสรรค์อย่างเช่นงานซาโลเมของ นราพงษ์ มีคนใช้กันค่อนข้างเยอะแต่ นราพงษ์ ใช้ช่วงที่สำคัญของการเต้นระบำของซาโลเมเพียงแค่หยิบยกฉากการเต้นรำมาใช้ในการดำเนินเรื่อง” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557) นับได้ว่า การออกแบบบทการแสดงจึงเป็นส่วนสำคัญในการหารูปแบบในการแสดง ดังนั้นบทการแสดงจึงเป็นส่วนสำคัญในการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์

ผู้วิจัยใช้ลีลาท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายทั่วไปในชีวิตประจำวัน นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงเทคนิคการแสดงลีลานาฏศิลป์ว่า “เทคนิคการแสดงถึงจะมีมากเพียงใด แต่ก็ควร จะเลือกใช้ให้เหมาะสมกับงานนั้น ๆ ซึ่งเป็นเรื่องดีที่ศิลปินมีความรู้อย่างกว้างขวางในนาฏศิลป์ชนิดหนึ่ง ๆ แต่เมื่อเวลาผ่านไปต้องเลือกใช้สิ่งที่จำเป็นและมีเหตุผล ซึ่งจะสอดคล้องกับแนวคิดศิลปะสมัยใหม่ นั่นคือ การใช้สิ่งต่าง ๆ ให้น้อยมากที่สุด แต่ได้ความหมายมากที่สุด” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 17 ธันวาคม 2557) ในที่นี้ผู้วิจัยจะมีการวิเคราะห์เพื่อหาลีลา การแบ่งตอนและแบ่งช่วงของการแสดงนาฏศิลป์ ลีลานั้นเป็นประเด็นที่มีความสำคัญมากที่ในการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

3) การกำหนดบทบาทนักแสดง

นักแสดงต้องมีพื้นฐานทางด้านการแสดงนาฏศิลป์ประเภทไหน เพื่อให้มีความสอดคล้อง เหมาะสมกับบทของการแสดง “นักแสดงต้องมีบุคลิกของตนเองมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในที่นี่ไม่ได้หมายถึงพรสวรรค์ แต่เป็นสิ่งที่นักแสดงสามารถสร้างขึ้นได้โดยอาศัยหลักการฝึกฝนทางร่างกาย โดยการทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนร่างกายเกิดความจำ เกิดความชำนาญ มั่นใจ และพร้อมที่จะนำออกมาใช้ได้ทุกที่ทุกเวลา” (สมพร พุราจ, 2554: 91) ดังนั้นนักแสดงเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากในการสื่อความหมายระหว่างผู้สร้างสรรค์ผลงานกับผู้ชม ฉะนั้นบทบาทนักแสดงจึงมีความสำคัญมากในการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นรูปแบบของการแสดง

4) การออกแบบเสียงดนตรีประกอบการแสดง

จะมีการใช้ดนตรีอย่างไร ประกอบการเคลื่อนไหวของนักแสดง ในทำนองเพลง ต้องมีความสัมพันธ์ มีความสอดคล้องและมีความเหมาะสมกับบทบาทในการ “เสียงดนตรีเป็นการรับรู้จากการฟัง ความซับซ้อน ความรู้สึก เมื่อฟังเสียงดนตรีแล้วอาจจะเห็นภาพอย่างอื่นเข้ามา อย่างเช่น เสียงรถไฟ เสียงเครื่องจักร อาจจะได้ความหมายอื่นมากกลายเป็นความโหดร้าย เพื่อสื่อให้เกิดความรู้สึกอารมณ์ที่ได้ยินจากตรงนั้น” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557) นับได้ว่าดนตรีเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญควบคู่ไปกับการแสดง ดังนั้นดนตรีประกอบการแสดงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญมากในการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

อุปกรณ์ประกอบการแสดงใช้เพื่อสร้างบรรยากาศให้เกิดภาพอะไร และต้องการสื่อสารหรือมีสัญลักษณ์ในลักษณะใด นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดงว่า “การใช้อุปกรณ์นั้นเพื่อสื่อให้บรรยากาศมีความชัดเจนขึ้น และการใช้อุปกรณ์ให้มีความหมายอย่างชัดเจน” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 17 ธันวาคม 2557) ในที่นี้ อุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นส่วนช่วยที่เพิ่มอารมณ์และสร้างความสมจริงในการแสดง นับเป็นประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่ได้นำมาเป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย

ผู้วิจัยจะให้ความสำคัญในเรื่องของเครื่องแต่งกายของนักแสดงอย่างไร และต้องมีความสัมพันธ์กับบทบาทของนักแสดงรวมทั้งไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดง “เครื่องแต่งกายมีบทบาทสำคัญในการแสดงและยังช่วยสร้างความเป็นตัวละครให้กับนักแสดง เครื่องแต่งกายจึงเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึก” (ฤทธิรงค์ จิวากานนท์, 2550: 143) ดังนั้นเครื่องแต่งกายจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การนำเสนอการแสดงมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ในที่นี้เครื่องแต่งกายจึงเป็นส่วนสำคัญในการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

7) การออกแบบแสง

แสงให้ความสำคัญอย่างไรในการแสดง รวมทั้งต้องมีความเหมาะสมกับสถานที่ที่ใช้สำหรับจัดกิจกรรมในการแสดง “แสงมีความสำคัญในการสร้างภาพรวมบนเวทีอย่างมาก นอกจากจะให้แสงสว่างทำให้เรามองเห็นแล้ว แสงยังสร้างจุดสนใจบนเวทีอีกด้วย รวมถึงยังให้เห็นองค์ประกอบอื่นที่ช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องราว แสงจึงทำให้ผู้ชมเห็นอะไร และเห็นอย่างไร” (ฤทธิรงค์ จิวากานนท์, 2550: 143) แสงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการเสริมสร้างความสมจริงและบรรยากาศการแสดงให้เหมาะสม ในเรื่องของแสงเป็นการนำประเด็นเรื่องแสงมาวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

8) การออกแบบพื้นที่แสดง

พื้นที่แสดงสะท้อนถึงอะไร และมีลักษณะอย่างไร เพื่อให้มีความเหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องราวที่น่าเสนอทางด้านการแสดง “ภาพรวมในการแสดงบนเวทีมีความสำคัญ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏอยู่บนเวทีจะปรากฏอย่างมีวัตถุประสงค์ ได้แสดงถึงความคิด ความรู้สึกและความหมายที่เหมาะสม แต่เมื่อมีการแสดงเกิดขึ้นบนพื้นที่ว่างนี้ได้กลายเป็นพื้นที่พิเศษเฉพาะซึ่งสร้างสรรค์สิ่งมหัศจรรย์ และความพอใจให้แก่ผู้ชม” (ฤทธิรงค์ จิวากานนท์, 2550: 139) ในที่นี้พื้นที่แสดงเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับการเคลื่อนไหวของนักแสดง ดังนั้นพื้นที่แสดงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ได้นำมาเป็นส่วนหนึ่งในการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการแสดง

3.3.2.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้ค้นพบแนวทางในการสร้างสรรค์ ซึ่งอาจจะพัฒนาไปเป็นแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานในอนาคตโดยมีประเด็นคำถามดังนี้

1) สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลออดบุตร

ใจจากการคลออดบุตร

การใช้ประสบการณ์จากชีวิตจริงที่ได้ประสบเหตุการณ์อยู่ในปัจจุบันในสถานการณ์การคลออดบุตร ในที่นี้ สทาศัย พงศ์หิรัญ ได้กล่าวว่า

การสร้างงานที่เกิดจากประสบการณ์เกิดจากแรงบัลดาลใจที่ทำให้ผู้วิจัยเกิดการสร้างสรรค์ผลงานให้เกิดอารมณ์ร่วม อย่างเช่น ละครเวทีเรื่อง คิดไม่ตกตลกแตก เทศกาลละครมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผู้สร้างงานที่ได้จากประสบการณ์ที่ได้เห็นผู้อื่นนอกหักได้พบเจอเรื่องเศร้าและผู้สร้างงานอยากให้ผู้ชมหัวเราะ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ของผู้สร้างงานประสบการณ์ของศิลปินสร้างงานที่เห็นผู้อื่นนอกหักถึงแม้จะเป็นเรื่องคอมเมดี้ก็ตามแต่เป็นเรื่องที่เกิดจากประสบการณ์ของผู้สร้างงานโดยตรง (สทาศัย พงศ์หิรัญ, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557)

ในที่นี้ผู้วิจัยจึงนำมาเชื่อมโยงกับความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งโดยนำมาถ่ายทอดและนำเสนอในรูปแบบของการแสดงนาฏยศิลป์ ในครั้งนี้จึงนำมาบูรณาการการคลอตบุตร และคลื่นพายุซัดฝั่ง การนำ 2 ประเด็นมาบูรณาการ ในที่นี้ นราพงษ์ จรัสศรี กล่าวไว้ว่า “การใช้ทักษะของการบูรณาการระหว่างประเด็นหนึ่งบูรณาการเข้ากับประเด็นอื่นที่จะนำผู้ชมไปสู่โลกใหม่ซึ่งยังมีได้มีการคิดค้นมาก่อน” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 18 พฤศจิกายน 2557) ทั้งนี้การบูรณาการผสมความรู้โดยการสร้างงานขึ้นมาจากประสบการณ์และจินตนาการที่สามารถนำพาผู้ชมไปสู่โลกทัศน์ใหม่

2) การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ในการสร้างงานนาฏยศิลป์ ‘อันตามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์’ ว่า

ส่วนหนึ่งของกรรมวิธีในการสร้างงาน คือ การศึกษา มหันภัยสึนามิ และผลที่เกิดขึ้นจากสึนามิ ซึ่งเป็นภัยที่เกิดแก่คนหมู่มาก เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและทุกสถานที่อาจเกิดอย่างฉับพลันเป็นอันตรายต่อชีวิตละเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของผู้ประสบภัย เพราะฉะนั้นในการสร้างงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ในการสร้างงานจึงต้องมีคำถามนี้เกิดขึ้น จากการศึกษางานชิ้นนี้ที่มีกระบวนการของการศึกษาในเรื่องของวิทยาศาสตร์ (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 139)

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ ได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า

พยายามวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดความเข้าใจจากภาพรวม การวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับการวิจัยเชิงธรรมชาติ (Naturalistic Research) เป็นการศึกษาจากธรรมชาติ โดยไม่มีการจัดสร้างสถานการณ์ใด ๆ โดยปล่อยให้ไปไปตามธรรมชาติ (ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์, 2548: 41)

3) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏยศิลป์

ความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏยศิลป์เป็นงานที่คิดออกมาจากมันสมองของตนเอง โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ ประสบการณ์ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏยศิลป์ “การนำเรื่องเก่ามาทำซ้ำจะทำอย่างไรเพื่อให้เกิดความแตกต่างในการคิดสร้างสรรค์ช่วยทำให้งานเก่าเปลี่ยนรูปเป็นงานชิ้นใหม่เกิดขึ้นหนีความซ้ำซาก ” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557) รวมถึงวิธีคิดที่ดีจึงนำความรู้มาพัฒนาต่อยอดทางความคิดให้มีการผลิตผลงานชิ้นใหม่ขึ้นในสังคม

4) การใช้รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย

การใช้ความหลากหลายของรูปแบบการแสดงนำมาใช้ในการวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ นราพงษ์ จรัสศรี กล่าวว่า “ความหลากหลายจะนำเรื่องบูรณาการผสมความรู้นำเข้ามาประยุกต์ใช้” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557) โดยนำมาบูรณาการให้เกิดความหลากหลายที่ให้เกิดภาพการแสดงแบบสร้างสรรค์ขึ้นตามวัตถุประสงค์การวิจัย

5) การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์

ผลงานวิจัยของ จุติกา โกศลเหมมณี ได้นำแนวคิดศิลปะมาบูรณาการร่วมกับแนวคิดทางด้านนาฏศิลป์ กล่าวคือ “การสร้างสรรคโดยใช้ทฤษฎีศิลปะและทฤษฎีทางนาฏศิลป์ ซึ่งทำให้วิธีการสร้างสรรค์การแสดงสามารถอธิบายได้ ส่งผลให้งานสร้างสรรค์มีคุณภาพ การใช้ทฤษฎีทางศิลปะนั้น ช่วยส่งเสริมให้ภาพการแสดงมีความสมดุลมีความงามอย่างมีเหตุผลและมีหลักการ” (จุติกา โกศลเหมมณี, 2556: 256) การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์ในการสร้างสรรค์งาน เป็นส่วนช่วยส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในการดำเนินเรื่องการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ การที่นำทฤษฎีมาใช้ช่วยมองให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบันแล้วนำมาสะท้อนโดยการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ขึ้นมา

6) การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน

ผลงานวิจัยของ จุติกา โกศลเหมมณี ได้นำแนวคิดการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน กล่าวคือ “การสร้างสรรคโดยการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบันโดยใช้การแสดงนาฏศิลป์ ซึ่งพบว่ามี การสะท้อนภาพของสังคมให้เกิดเป็นแนวคิด คติสอนใจ และสร้างมุมมองต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ชมงานศิลปะได้ใช้ความคิดในการตีความและเพื่อกระตุ้นเตือนสังคมให้เล็งมองสภาพความเป็นจริงผ่านการแสดง” (จุติกา โกศลเหมมณี, 2556: 256) นาฏศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่สะท้อนถึงสภาพของสังคมได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับผู้วิจัยที่จะนำประเด็นที่เกิดขึ้นในสังคมมานำเสนอผ่านการแสดงทางด้านนาฏศิลป์

7) การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพิ่มอรรถรสในการแสดงนาฏศิลป์

สัญลักษณ์เป็นส่วนช่วยในการสื่อสารการแสดง ให้มีความเข้าใจมากขึ้นเป็นตัวแทนสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอสื่อสารออกมาได้อย่างชัดเจน ผลงานวิจัยของ จุติกา โกศลเหมมณี ได้นำแนวคิดการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสาร กล่าวคือ “การสร้างสรรคเพื่อช่วยช่วยให้การสื่อสารการแสดงมีความสมบูรณ์ และมีความแปลกใหม่และยังช่วยเสริมให้ผู้ชมได้ใช้ความคิดจินตนาการร่วมไปกับการแสดงอีกด้วย” (จุติกา โกศลเหมมณี, 2556: 255) การสื่อสารในการแสดงนั้น ต้องนำเสนอให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจ และสัมผัสถึงอารมณ์ ความรู้สึก ที่ผ่านกระบวนการถ่ายทอดจากการเคลื่อนไหวร่างกายในการแสดงอย่างมีความเหมาะสม

3.3.3 ผลงานนาฏศิลป์ที่ได้จากการวิจัยเชิงสร้างสรรค์

จากการศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาผ่านกระบวนการวิจัยแบบสร้างสรรค งานวิจัยนี้ได้นำเสนอเรื่องราวทางด้านภัยธรรมชาติ นำมาเสนอเรื่องราวผ่านการสร้างสรรค์ผลงาน นาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอบุตร ทำให้ได้ผลงานดังนี้

3.3.3.1 ผลงานการสร้างสรรคผลงานทางนาฏศิลป์สร้างสรรคจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

3.3.3.2 แนวคิดในการสร้างสรรคผลงานการแสดงทางนาฏศิลป์สร้างสรรคจาก คลื่นพายุซัดฝั่ง

3.3.4 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีความเกี่ยวข้องทางด้านนาฏศิลป์ เช่น ศิลปิน ผู้บริหารจัดการ การแสดง ผู้ที่อยู่ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังของการแสดง ผู้ชมการแสดง นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการแสดง รวมถึงผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติและผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ข้อมูลที่ได้จะนำมาจากการดำเนินการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดย ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างสรรคงานทางด้านนาฏศิลป์
- 2) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง
- 3) ข้อมูลเกี่ยวกับการคลอบุตร

ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่มีความสำคัญกับงานวิจัย ดังนี้

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์

- 1) ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี อาจารย์ประจำภาควิชานาฏศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีกทั้งเป็นศิลปินนักวิชาการผู้บุกเบิกทางด้าน นาฏศิลป์สร้างสรรค
- 2) อาจารย์วาสนา สง่าเมือง อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์สากล วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม
- 3) อาจารย์ศุภวรรณ เบกา เปเรซ อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
- 4) นายนิพนธ์ วรรณมทินทร์ ประธานกรรมการบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด อีกทั้งเป็นผู้ออกแบบท่าเต้นและครูผู้สอนของบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด
- 5) นายเลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ กรรมการผู้จัดการบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด อีกทั้งเป็นผู้ออกแบบท่าเต้น ครูผู้สอนและศิลปินของบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติ

ดร.วัฒนา กั้นบัว ผู้อำนวยการศูนย์อุตุนิยมวิทยาทะเล

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา

แพทย์หญิงเถาว์ลัย ถาวรามร อาจารย์ประจำภาควิชาสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา
คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

“ความหลากหลายของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเปรียบเสมือนกระจกเงาหลายบานที่สะท้อนวัตถุได้หลายมุม ช่วยให้เห็นข้อเท็จจริงในแง่ต่าง ๆ ได้กระจ่างขึ้น ซึ่งจะทำให้ความเป็ยงเบนในการวิเคราะห์งานลดน้อยลง ความจริงก็จะปรากฏขึ้น” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 16 ธันวาคม 2557) การวิจัยเรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และการสังเกตการอย่างมีส่วนร่วม เพื่อช่วยในการเก็บและรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงในการวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เครื่องมือในการวิจัยหลายประเภท ดังนี้

3.4.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา งานวิจัย บทความวารสาร และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง ในประเด็นของการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ทั้งนี้เอกสารที่มีความเกี่ยวข้อง นาฏยศิลป์ นาฏยศิลป์ร่วมสมัย นาฏยศิลป์สร้างสรรค์ นาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ แนวคิดสัญวิทยา คลื่นพายุซัดฝั่ง การคลอตบุตร และความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง เพื่อใช้ในการประกอบการสร้างโครงเรื่องของงานวิจัย

3.4.2 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ

ศึกษาสื่อสารสนเทศอื่นที่เกี่ยวข้องกับการแสดงนาฏยศิลป์ การแสดงนาฏยศิลป์ร่วมสมัย โดยเฉพาะนาฏยศิลป์แบบสร้างสรรค์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อศึกษาข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ในการหาแนวทางในการสร้างผลงานที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัย

3.4.3 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม

ผู้วิจัยใช้การสำรวจข้อมูลโดยการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม โดยเข้าร่วมชมกิจกรรมการแสดงนาฏยศิลป์ร่วมสมัยที่มีแนวคิดเชื่อมโยงหรือเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ คือ ละครเพลงพระมหาชนก เดอะฟีโนมีนอลไลฟ์โชว์ (MAHAJANAKA the Phenomenon Live Show) วันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2557 ณ เวทีกลางทะเลสาบ สวนเบญจกิติ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เป็นการแสดงละครเพลงกลางน้ำที่เกิดจากความร่วมมือครั้งสำคัญของหลายหน่วยงาน ทั้งของภาครัฐ ประกอบไป

ด้วยสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับ กรุงเทพมหานคร และภาคเอกชน

3.4.4 การสัมมนา

ผู้วิจัยได้เข้าร่วมการสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ของ นราพงษ์ จรัสศรี จัดโดยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต ปิยะ เจียเตอร์ (BU Theatre) ณ โรงละคร แบล็ค บ็อกซ์ เจียเตอร์ (Black box Theatre)

ครั้งที่ 1 เรื่อง ซาลอเม่ นางผู้เต้นระบำเพื่อของหัว (Salome Dancing for the head) ในวันที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2556

ครั้งที่ 2 เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้น่าเวทนา (Ballerina: The pathetic creature) ในวันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2556

ครั้งที่ 3 เรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ (Dance Laboratory: front and back) ในวันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2556

ครั้งที่ 4 เรื่อง อังว้าง (Loneliness) จัดโดยหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) ในวันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2557

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เข้าร่วมการสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่มีแนวคิดเชื่อมโยงหรือเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ คือ ละครเพลง พระมหากษัตริย์เดอะฟีโนมินอล ไลฟ์ โชว์ (MAHAJANAKA the Phenomenon Live Show) วันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2557 ณ เวทีกลางทะเลสาบ สวนเบญจกิติ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

3.4.5 เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน

ผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์มาตรฐานศิลปินจากการวิจัย เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานศิลปินต้นแบบแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวในการคัดเลือกศิลปินต้นแบบเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและพัฒนางานวิจัยเชิงสร้างสรรค์อย่างมีระบบ วิชชุตตา วุฑาทิตย์ ได้กล่าวถึงเกณฑ์มาตรฐานศิลปินไว้ว่า “เป็นการคัดสรรศิลปินผู้เป็นต้นแบบทางนาฏศิลป์ โดยมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาตามเกณฑ์มาตรฐานศิลปิน ได้แก่ จิตวิญญาณ ทัศนียม ประสบการณ์ ปรัชญา ความสามารถหลากหลาย เป็นผู้นำและผู้บุกเบิก ความสามารถในการสร้างสรรค์ และความสามารถในการถ่ายทอด ” (วิชชุตตา วุฑาทิตย์, สัมภาษณ์: 7 มีนาคม 2557) โดยผู้วิจัยศึกษาเกณฑ์มาตรฐานศิลปินดังกล่าว เป็นการเพิ่มคุณภาพให้กับงานในการพัฒนาคุณภาพของเกณฑ์การหาผู้เชี่ยวชาญให้มีความเหมาะสมกับงานวิจัย จึงใช้เป็นกรอบในการทำงานวิจัย ในงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งเป็นแนวทางในการวิจัยในครั้งนี้

3.4.6 ประสบการณ์ของผู้วิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการตั้งครมภ์ตลอดจนได้คลอบคลุม ผู้วิจัยจึงต้องการนำเสนอประสบการณ์จากชีวิตจริงในการคลอบคลุมนำมาบูรณาการสร้างงานโดยถ่ายทอดผลงาน

การแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอบุตร ด้วยการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความรุนแรงของทั้ง 2 ประเด็น

3.5 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยมีขั้นตอนรายละเอียด ดังนี้

3.5.1 ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา งานวิจัย บทความวารสาร และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง

3.5.2 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

3.5.3 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา

3.5.4 วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

3.5.5 ปรึกษาและนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษา

3.5.6 กำหนดรูปแบบ วางแนวคิดและกระบวนการแสดง

3.5.7 กำหนดบทบาท หน้าที่ และสรรหาผู้รับผิดชอบด้านต่าง ๆ ในการจัดการแสดง

3.5.8 ศึกษารูปแบบและองค์ประกอบสำหรับการแสดง เช่น บท ดนตรี ลีลา นักแสดง เครื่องแต่งกาย สถานที่ อุปกรณ์ และแสง เป็นต้น

3.5.9 กำหนดการถ่ายทอด การทดลอง การออกแบบนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งให้แก่นักแสดง

3.5.10 นำปัญหาจากการทดลองมาพิจารณา เพื่อแก้ไขและปรับปรุงงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

3.5.11 ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ตรวจสอบผลงาน ตลอดจนให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทาง เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขงานให้ดียิ่งขึ้น

3.5.12 กำหนดการเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาและรายงานความก้าวหน้า

3.5.13 ตรวจสอบผลงานการแสดงในการสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์

3.5.14 พัฒนางานวิจัยขั้นสุดท้ายเพื่อแก้ไขและปรับปรุงงานวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.5.15 นำเสนอการแสดงผลงานดุซงึนพินธ์ทางด้านนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

3.5.16 เผยแพร่ผลงานทางวิชาการระดับนานาชาติ

3.5.17 จัดพิมพ์และจัดทำเอกสารงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

3.6 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ผู้ที่เกี่ยวข้องและมีความสำคัญกับงานวิจัย มีดังนี้

3.6.1 นราพงษ์ จรัสศรี อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร ภาควิชาศิลปวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีกทั้งเป็นศิลปินนักวิชาการผู้บุกเบิกทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์

3.6.2 วิชชุดา วุฑาทิตย์ หัวหน้าภาควิชาศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร ภาควิชาศิลปวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.6.3 วาสนา สง่าเมือง อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์สากล วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

3.6.4 ศุภวรรณ เบกา เปเรช อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

3.6.5 นิพนธ์ วรรณมรินทร์ ประธานกรรมการบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด อีกทั้งเป็นผู้ออกแบบท่าเต้นและครูผู้สอนของบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด

3.6.6 เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ กรรมการผู้จัดการบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด อีกทั้งเป็นผู้ออกแบบท่าเต้น ครูผู้สอนและศิลปินของบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด

3.6.7 วัฒนา กันบัว ผู้อำนวยการศูนย์อู่ศูนย์นิยามวิทาทะเล

3.6.8 เถาว์ลัย ถาวรามร อาจารย์ประจำภาควิชาสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช

3.7 ตารางกำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ตารางที่ 3.1 กำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

วัน/เดือน/ปี ที่สัมภาษณ์	ผู้ให้สัมภาษณ์	ประเด็นที่ทำการสัมภาษณ์
7 มีนาคม พ.ศ. 2557	ดร.วิชชุดา วุฑาทิตย์ (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์)	เกณฑ์มาตรฐานศิลปิน
28 มีนาคม พ.ศ. 2557	ศาสตราจารย์ ดร.นราพงษ์ จรัสศรี (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์)	1) แนวคิด และรูปแบบวิธีการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ 2) แนวทางการสร้างสรรค์งานเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม 3) การออกแบบการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์โดยเกี่ยวข้องกับคลื่นอายุชุดฝั่ง
16 มิถุนายน พ.ศ. 2557	ดร.วัฒนา กันบัว (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติ)	ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของการเกิดคลื่นอายุชุดฝั่ง

ตารางที่ 3.1 กำหนดการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย (ต่อ)

วัน/เดือน/ปี ที่สัมภาษณ์	ผู้ให้สัมภาษณ์	ประเด็นที่ทำการสัมภาษณ์
17 มิถุนายน พ.ศ. 2557	นายเลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์)	1) แนวคิด และรูปแบบวิธีการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ 2) แนวทางการสร้างสรรค์งานเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม 3) การออกแบบการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์โดยเกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง
20 มิถุนายน พ.ศ. 2557	อาจารย์วาสนา ส่างเมือง (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์)	1) แนวคิด และรูปแบบวิธีการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ 2) แนวทางการสร้างสรรค์งานเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม 3) การออกแบบการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์โดยเกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง
26 มิถุนายน พ.ศ. 2557	อาจารย์ศุภวรรณ เบกา เปเรช (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์)	1) แนวคิด และรูปแบบวิธีการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ 2) แนวทางการสร้างสรรค์งานเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม 3) จรรยาบรรณในการสร้างงาน 4) การออกแบบการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์โดยเกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง
26 มิถุนายน พ.ศ. 2557	นายนิพนธ์ วรรณมรินทร์ (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์)	1) แนวคิด และรูปแบบวิธีการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ 2) แนวทางการสร้างสรรค์งานเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม 3) จรรยาบรรณในการสร้างงาน 4) การออกแบบการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์โดยเกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง
28 สิงหาคม พ.ศ. 2557	แพทย์หญิงแถวลัย ถาวรามร (ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน สูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา)	ข้อมูลเกี่ยวกับการคลอดบุตร

3.8 ประเด็นในการสัมภาษณ์

ประเด็นในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภัยธรรมชาติ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด ในประเด็นดังต่อไปนี้

3.8.1 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ท่านมีแนวคิดและรูปแบบวิธีในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์อย่างไร”

3.8.2 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ท่านมีแนวทางในการสร้างสรรค์งานอย่างไรเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม”

3.8.3 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ท่านคิดว่า ในการสร้างสรรค์งานควรนำเรื่องจรรยาบรรณมาใช้ได้หรือไม่”

3.8.4 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ท่านคิดว่า ควรนำประเด็นใดของคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาสร้างสรรค์งานการแสดง”

3.8.5 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ท่านคิดว่า จะสามารถประยุกต์รูปแบบทางด้านนาฏยศิลป์ในลักษณะและรูปแบบใดที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับคลื่นพายุซัดฝั่ง”

3.8.6 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ลักษณะของการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งมีลักษณะเป็นอย่างไร”

3.8.7 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ท่านอยากเห็นอะไรในการสร้างสรรค์งานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”

3.8.8 ข้อมูลและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ “ลักษณะและอาการของการคลอดบุตรมีลักษณะอย่างไร”

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากคำถามข้างต้น นำมาวิเคราะห์เพื่อศึกษา ค้นคว้าในประเด็นต่าง ๆ โดยนำเสนอการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอดบุตร และนำไปสู่การหาแนวทางในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานของผู้วิจัย

3.9 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยแบ่งประเด็นการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย การหาแนวคิดและแนวทางในการออกแบบการแสดง หลักและวิธีการในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ และรูปแบบของการแสดงนาฏยศิลป์ในรูปแบบของการจัดกิจกรรมการแสดง

3.10 สรุปบท

ในบทที่ 3 ที่ผ่านมาผู้วิจัยได้มีการวางแผนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ วิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการทำงานวิจัย รวมถึงรวบรวมประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้เผชิญด้วยตนเอง เพื่อนำข้อมูลมาออกแบบการแสดงผลงานนาฏยศิลป์ต่อไป สำหรับบทที่ 4 ผู้วิจัยจะนำเสนอกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ ประกอบด้วย อาร์มภบท การวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยการปฏิบัติสร้างสรรค์ออกแบบการแสดงตามองค์ประกอบของนาฏยศิลป์ รวมถึงวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ การอภิปรายผลและสรุปบท ดังจะกล่าวอย่างละเอียดในบทถัดไป

บทที่ 4

กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์

4.1 อารัมภบท

สำหรับในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะนำเสนอกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งประกอบไปด้วย การวิเคราะห์รูปแบบของผลงานการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ และแนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ และอภิปรายผลที่ได้จากงานวิจัยสร้างสรรค์ โดยทำการจำแนกการออกแบบการแสดงในแต่ละขั้นตอนอย่างละเอียด พร้อมทั้งมีการพัฒนาการแสดงในแต่ละครั้ง โดยได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพัฒนาและปรับปรุงการแสดงให้ดียิ่งขึ้น

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเชิงสร้างสรรค์เรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยได้พิจารณา นำประเด็นสำคัญจากคำถามของงานวิจัยมาเป็นหลักในการวิเคราะห์ข้อมูล ทั้งนี้สามารถจำแนกออกได้ 2 ประเด็น คือ รูปแบบของผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ทั้ง 8 องค์ประกอบ และแนวคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัยทั้ง 7 แนวคิด ดังรายละเอียดดังนี้

4.2.1 การวิเคราะห์รูปแบบของผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ในกระบวนการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบนาฏยศิลป์ ผู้วิจัยคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์เป็นหลักสำคัญ โดยผู้วิจัยได้แบ่งการพัฒนาการสร้างสรรค์ออกแบบการแสดงนาฏยศิลป์ออกเป็น 4 ครั้ง คือ

4.2.1.1 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1

ผู้วิจัยได้ลำดับขั้นตอนที่ใช้ในการออกแบบและอธิบายการทำงานการสร้างสรรค์การแสดงนาฏยศิลป์ โดยผสมผสานแรงบันดาลใจและประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัยเข้าด้วยกัน

1) การสร้างบทการแสดง ครั้งที่ 1

1.1) แรงบันดาลใจ ผู้วิจัยมีความชื่นชอบส่วนตัวในการท่องเที่ยวทะเล ซึ่งนักท่องเที่ยวทั่วไปจะคำนึงถึงเพียงความสวยงามของธรรมชาติเท่านั้น น้อยคนจะสำนึกได้ถึงอันตรายที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความสวยงามของธรรมชาติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเกิดแรงบันดาลใจในการนำเสนอสิ่งที่คนมองข้าม ซึ่งเป็นภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากวาตภัยและอุทกภัยที่เคยสร้างความเสียหายให้แก่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมาหลายครั้ง คือ คลื่นพายุซัดฝั่ง

1.2) แนวเรื่อง ความสวยงามของทะเลได้ถูกนำเสนอผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกาย ทั้งในมุมมองของความสวยงาม ความมีชีวิตชีวาในการเคลื่อนไหวของคลื่นน้ำ และความรุนแรงของทะเลที่เกิดจากวาตภัยและอุทกภัย

1.3) โครงสร้างบทการแสดง ผู้วิจัยใช้นักแสดงกลุ่มจำนวนประมาณ 4 คน เพื่อร่วมกันถ่ายทอดลักษณะต่าง ๆ ของทะเล นับตั้งแต่ความสวยงามของคลื่น ความสงบนิ่งของทะเล ความมีชีวิตชีวาของทะเล ความทะมึนของทะเลยามค่ำคืน และความรุนแรงของคลื่นทะเล ผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายแบบธรรมชาติ ส่วนของนักแสดงหลักมีจำนวน 2 คน แสดงบทบาทของชายฝั่งและคลื่นที่เคลื่อนไหวตัวซัดเข้าสู่ฝั่ง โดยนักแสดงได้สื่ออารมณ์ให้ผู้ชมเข้าถึงและตระหนักถึงอันตรายภายใต้ความสวยงามของท้องทะเลผ่านเทคนิคการเต้นแบบนาฏยศิลป์สมัยใหม่ และลีลา รูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน การแสดงครั้งนี้ได้ทดลองใช้ดนตรีให้เป็นส่วนหนึ่งของการแสดง เพื่อช่วยเสริมสร้างจินตนาการของนักแสดง ซึ่งจุติกา โกลลเหมมณี ได้กล่าวถึงบทการแสดงไว้ว่า

บทการแสดง เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ เนื่องจากบทการแสดง เป็นตัวกำหนด โครงเรื่อง ทำให้เข้าใจถึงทิศทางของเนื้อ เรื่องบทการแสดง จึงเป็นองค์ประกอบแรกที่สำคัญ สำหรับผู้ออกแบบหรือผู้สร้างสรรค์งาน ที่จะต้องให้ความสำคัญในการสร้างสรรค์การแสดงเพื่อทำให้เกิดความชัดเจนต่อผู้ชม (จุติกา โกลลเหมมณี, 2556: 131)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้แบ่งองค์การแสดงออกเป็น 2 องค์ คือ

1.3.1) องค์ที่ 1 ก่อตัว ถ่ายทอดความสวยงาม ความสงบนิ่ง และ ความมีชีวิตชีวาของทะเล ก่อนการก่อตัวของคลื่นพายุซัดฝั่ง

1.3.2) องค์ที่ 2 กำเนิด นำเสนอความที่ขมขื่นของท้องทะเลยามค่ำคืน และความรุนแรงของคลื่น ซึ่งเป็นขั้นตอนการกำเนิดคลื่นพายุซัดฝั่ง

กล่าวโดยสรุป คือ ผู้วิจัยได้พัฒนาบทการแสดงขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยประสบการณ์และความประทับใจส่วนบุคคล จึงเป็นที่มาของการแสดงที่มีเนื้อหาทางด้านความสวยงามและลักษณะการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง

2) การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ ครั้งที่ 1 การเคลื่อนไหวการแสดงได้นำแนวคิดของนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ในส่วนของลีลา รูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เช่น การเดิน วิ่ง กระโดด เป็นต้น (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 24 กันยายน 2557)

นราพงษ์ จรัสศรี ได้อธิบายถึงการออกแบบลีลาในสมัยของนาฏยศิลป์ร่วมสมัยว่า

เอสplanade (Esplanade) (ค.ศ. 1975) งานชิ้นแรกหลังจากเทย์ เลอร์ได้หยุดงานเต้นลง เป็นงานที่สนุกสนานด้วยลีลาท่าเต้นที่ใช้ความเร็วสูง เร่งเร้าด้วยเพลงของบาค (Bach) ถือเป็นงานชิ้นเอกของนาฏยศิลป์ร่วมสมัย ลีลาท่าเต้นจะประกอบไปด้วยการวิ่ง กระโดด เดินและแม่แต่การคลาน ซึ่งเทย์เลอร์ได้นำเอาท่าธรรมดาสามัญของมนุษย์มาใช้สร้างสรรค์จนดูสง่างามชวนติดตาม (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 129)

สมพร พูราจ ได้อธิบายเรื่องการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวันไว้ว่า

วิธีการที่ใช้ร่างกายในชีวิตประจำวัน แตกต่างจากวิธีการที่ใช้ในการแสดง ไม่ว่าจะเป็นการเดิน นั่ง กิน แยกของ การเคลื่อนไหวและออกท่าทางที่คิดว่าเป็นธรรมชาติ แต่แท้ที่จริงแล้วท่าทางเหล่านั้นถูกกำกับโดยวัฒนธรรม โดยสถานะทางสังคมและโดยอาชีพ ที่เป็นตัวกำหนดเทคนิคของการใช้ร่างกายว่าจะต้องทำอะไร ท่าทางเหล่านั้นแบ่งได้ตามช่วงเวลาต่าง ๆ ของชีวิต ตั้งแต่ตอนเกิด ตอนเป็นทารก ตอนเป็นวัยรุ่น และตอนเป็นผู้ใหญ่ (สมพร พูราจ, 2554: 80)

อีกทั้งยังมีศิลปินหลายท่านที่ได้ยึดหลักการออกแบบลีลาท่าทางประกอบการแสดงที่อ้างอิงจากท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายตามปกติ เช่น มาร์ธา แกรแฮม (Martha Graham) ใช้เทคนิคการเต้น คอนแทรกชัน และรีลีส (Contraction and Release) ดอริส ฮัมเฟรย์ (Doris Humphrey) ในเทคนิคการเต้นแบบการล้มลงสู่พื้นและการพุ่งตัวขึ้น การหยุดนิ่ง และใช้หลักพื้นฐานด้านธรรมชาติวิทยาเรื่องกฎแรงโน้มถ่วงของโลก เป็นต้น การแสดงครั้งนี้ได้ใช้จินตนาการในการสร้างสรรค์งานถ่ายทอดลักษณะธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านทางร่างกาย ซึ่งนิพนธ์ วรรณมรินทร์ ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานที่สร้างมาจากสมองของผู้สร้างงานที่มาจากการเรียนและประสบการณ์นำมาต่อยอดให้เกิดผล” (นิพนธ์ วรรณมรินทร์, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

การออกแบบลีลานาฏยศิลป์นี้ ผู้วิจัยยึดหลักลีลามาตรฐานนาฏยศิลป์ร่วมสมัยมาประยุกต์เข้ากับท่าทางการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของมนุษย์ โดยนำแนวคิดจากศิลปินต่าง ๆ มาออกแบบการแสดง

ภาพที่ 4.1 ท่านอนและท่าโยก
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.1 การนอนแล้วยกสะโพกขึ้นลงและลุกขึ้นยืนเพื่อโยกตัวไปมาเป็นความอ่อนช้อยที่แสดงถึงความสวยงามของธรรมชาติและเกิดการเคลื่อนไหวที่กลมกลืน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการแบ่งกลุ่มนักแสดงให้เห็นลักษณะการเคลื่อนไหวของสายน้ำอย่างชัดเจน

ภาพที่ 4.2 ท่าอู๋ม
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.2 ผู้ชายและผู้หญิงวิ่งเข้าหาแล้วกระโดดกอดกัน เป็นลักษณะของควมมีชีวิตชีวาของท้องทะเล การม้วนตัวของคลื่นที่ซัดเข้าสู่ชายฝั่ง

ภาพที่ 4.3 ทำยกตัว
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.3 ผู้ชายยกตัวผู้หญิงขึ้นแล้วปล่อยลงบนพื้นตามแรงโน้มถ่วงโลกซ้ำไปซ้ำมา แสดงถึงความรุนแรงของคลื่นที่ซัดเข้าสู่ชายฝั่ง

ภาพที่ 4.4 ทำดิ่ง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.4 นักแสดงกลุ่มดิ่งแขนทั้งสองข้างของนักแสดงหลัก แสดงถึงการแตกกระจายของคลื่นน้ำที่ถาโถมเข้าสู่ชายฝั่งและกวาดล้างทำลายทรัพย์สินของมนุษย์ลงสู่ทะเล

ภาพที่ 4.5 ทำรัก
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.5 นักแสดงหลักชายและหญิงประคองกอดกันและสะอื้นให้แสดงด้านลบของความสูญเสียที่เกิดขึ้นเมื่อการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งสงบลง

การออกแบบลีลาในการทดลองผลงานครั้งที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวการแสดงโดยการผสมผสานแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ และลีลารูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวันให้เหมาะสมกับบทของการแสดง เพื่อความง่ายและสะดวกต่อการถ่ายทอดของนักแสดงและการทำความเข้าใจของผู้ชม

3) การคัดเลือกนักแสดง ครั้งที่ 1

การคัดเลือกนักแสดงได้พิจารณาถึงทักษะและความสามารถทางด้านนาฏศิลป์เป็นอันดับแรก ซึ่งนักแสดงควรมีทักษะพื้นฐานด้านการเต้นบัลเลต์และนาฏศิลป์ร่วมสมัยเพื่อความสวยงามและลึกซึ้งในการถ่ายทอดเรื่องราว อีกทั้งยังคงความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของการออกแบบการแสดงของผู้วิจัย เนื่องจากการนำเสนอมุมมองทางด้านธรรมชาติ ในเบื้องต้นมีการคัดเลือกนักแสดงหลัก 2 คน คือ ผู้ชาย 1 คน ผู้หญิง 1 คน และนักแสดงประกอบ 4 คน คือ ผู้หญิง 4 คน ซึ่งนักแสดงประกอบจะแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบในการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง ส่วนนักแสดงชายและหญิงจะแสดงถึงชายฝั่งและคลื่นน้ำ นักแสดงหลักและนักแสดงประกอบเป็นนักศึกษาในสาขาวิชานาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เพื่อใช้ในการทดลองฝึกซ้อมลีลาท่าทางการเคลื่อนไหวทางด้านนาฏศิลป์ ดังที่ เอ็มโบรซิโอ (Ambrosio) กล่าวไว้ว่า

คุณลักษณะที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ คือ ความคลั่งไคล้ ผู้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ ต้องมีความคลั่งไคล้ และรักในนาฏศิลป์ ถ้าขาดสิ่งนี้ผู้นั้น ก็จะไม่สามารถสร้างสรรค์งานได้ ผู้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ จะต้องทุ่มเทและอุทิศตัวให้กับงาน ผู้ออกแบบลีลานาฏศิลป์ มักจะใช้เวลาให้กับการฝึกซ้อมมากจึงต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนด้วย (Ambrosio, 1994: 20)

จากการฝึกนักแสดงที่มีพื้นฐานทางเทคนิคทางด้าน การเต้น พบว่า นักแสดงที่ดียังต้องมีทักษะทางด้าน การแสดงประกอบด้วย และบทบาทการแสดงนั้นจะมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น เมื่อนักแสดงได้ประสบกับเหตุการณ์นั้น ๆ และใส่ประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวลงไปใน การแสดง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มทักษะด้านเทคนิคการแสดงแบบคอนแทคอิมโพรไวเซชัน (Contact improvisation) ที่ สตีฟ แพกซ์ตัน (Steve Paxton) เป็นผู้คิดค้น ซึ่งเป็นการเต้นรำแนวใหม่ที่ใช้ น้ำหนักของร่างกายให้เกิดความสัมพันธ์กับธรรมชาติของแรงโน้มถ่วงของโลก ให้กับนักแสดง เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพให้กับนักแสดงทั้งความเชื่อภายใน และทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายที่ปรากฏให้เห็นภายนอก

4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง ครั้งที่ 1

เสียงและดนตรียังอยู่ในกระบวนการขั้นตอนที่กำลังพัฒนา โดยดนตรีที่ใช้สำหรับการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 ทั้ง 2 องค์กร นี้เป็นการใช้ดนตรีประกอบการฝึกซ้อม โดยใช้ดนตรีบรรเลงที่มีความนุ่ม พลิ้วไหว เพื่อแสดงถึงความสวยงามของธรรมชาติ และเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับความพร้อมเพรียงกันของนักแสดง เพลงดังกล่าวเป็นลักษณะของเพลงที่ใช้ในการทำสมาธิหรือสเปาเพื่อสร้างความผ่อนคลายให้กับร่างกาย

ผลงานจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1

ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ผลงาน “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” โดยนำเสนอเป็นผลงานการแสดงจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์ออกแบบการแสดงครั้งที่ 1 ฝึกซ้อม ณ ห้องบัลเลต์ อาคารนาฏศิลป์และดุริยางค์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในวันจันทร์ที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2557 เวลา 13.00 น. นำเสนอการแสดงครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 โดยมีผลงานการแสดงดังนี้

องค์กรที่ 1 ก่อตัว

ถ่ายทอดความสวยงาม ความสงบนิ่ง และความมีชีวิตชีวาของทะเล ผ่านความอ่อนช้อยและพลิ้วไหวของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทั้งในส่วนของศีรษะ แขน ขา หรือลำตัว ที่มีการเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่องเสมือนดั่งการเคลื่อนที่ของคลื่นน้ำ

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงตัวประกอบเคลื่อนไหวจากด้านข้างของพื้นที่แสดงโดยมีลีลาการเคลื่อนไหวร่างกายสื่อถึงคลื่นน้ำ 	<p>เรื่อง: ความสวยงามของธรรมชาติ คลื่นและลมจากท้องทะเล</p>

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้ชายและผู้หญิงเดินเคลื่อนตัวมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง - นักแสดงตัวประกอบเคลื่อนไหวโดยการนอนราบกับพื้น โดยมีลีลาการเคลื่อนไหวร่างกายสื่อถึงคลื่นน้ำ 	<p>เรื่อง: การเคลื่อนตัวของคลื่นทะเลกระทบชายฝั่งอย่างเบาบาง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงกระโดดกอดแล้วเอาขา 2 ข้างเกี่ยวที่สะโพกผู้ชาย นักแสดงนำผู้ชายยื่นแยกกางขา มือทั้ง 2 ข้างโอบรอบหลังของนักแสดงนำผู้หญิง 	<p>เรื่อง: การรวมตัวของคลื่นลูกเล็กกระทบเข้าสู่ชายฝั่ง</p>

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนอนราบกับพื้น - นักแสดงนำผู้ชายโน้มตัวลงมาหานักแสดงนำผู้หญิงเอื้อมมือสัมผัส 	<p>เรื่อง: คลื่นลูกเล็กได้รวมตัวกันจนมีขนาดใหญ่ขึ้น ซึ่งก่อความเสียหายให้กับชายฝั่งมากขึ้น</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงและนักแสดงประกอบแสดงลีลาท่าทางการเคลื่อนไหวอย่างนุ่มนวลด้วยการเอนตัวไปด้านหลังและด้านหน้าสลับไปมา 	<p>เรื่อง: ลูกคลื่นน้ำขนาดเล็กจำนวนมากได้รวมตัวกันเป็นคลื่นขนาดใหญ่ที่มีพลังมหาศาลประกอบกับพายุลมที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น</p>

องค์ที่ 2 กำเนิด

ถ่ายทอดความทึบทะมึนของท้องทะเลยามค่ำคืน การก่อตัวของพายุ อากาศที่แปรปรวน ความรุนแรงของคลื่น เป็นลักษณะองค์ประกอบของการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งลีลาของนักแสดงจะแสดงออกอย่างรุนแรงผ่านการเคลื่อนไหวของศีรษะ แขน ขา และลำตัว อย่างต่อเนื่อง

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงเจ็บครรภ์ทางแขนทั้ง 2 ข้างเหยียดขาตรง - นักแสดงประกอบช่วยกันพยุงจับแขนของนักแสดงนำผู้หญิง 	<p>เรื่อง: ความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งที่ถาโถมเข้าทำลายบ้านเรือนและสิ่งก่อสร้างบริเวณชายฝั่ง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้ชายและผู้หญิงโอบกอดกันพร้อมสะอื้นไห้ - นักแสดงประกอบแกว่งแขนไปมาเสมือนคลื่นน้ำ 	<p>เรื่อง: ความสงบหลังการสิ้นสุดการทำลายของคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งมาพร้อมความสูญเสียที่เกิดขึ้นต่อชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์</p>

สรุปประเด็นปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1

ในการทดลองผลงานครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้แสดงผลงานในกลุ่มย่อยร่วมกับนิสิตระดับปริญญาเอก สาขาวิชานาฏยศิลป์ ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้นำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ร่วมกับข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ ในที่นี้จึงสามารถสรุปปัญหาและวิธีการแก้ไขในประเด็นต่าง ๆ ตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1

องค์ประกอบ ทางด้านนาฏศิลป์	ปัญหาที่พบ	แนวทางการแก้ไข
1. การสร้างบทการแสดง	บทไม่มีความชัดเจน ขาดความน่าสนใจ	ทำการสร้างสรรค์และพัฒนาบทการแสดงให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยอาศัยประสบการณ์ส่วนตัว
2. การออกแบบลีลานาฏศิลป์	ลีลาท่าทางของนักแสดงยังมีบุคลิกที่ไม่ชัดเจน ในการสื่อสารทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกจากภายใน รวมถึงลีลาท่าทางในการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่ยังไม่เข้าถึงตัวละครมากที่ควร	ผู้วิจัยต้องปรับปรุงและแก้ไขการออกแบบลีลานาฏศิลป์โดยทำความเข้าใจกับบทของการแสดงให้มากยิ่งขึ้น ออกแบบลีลาให้มีความเหมาะสม และเน้นการแสดงอารมณ์ให้มีความชัดเจน
3. การคัดเลือกนักแสดง	นักแสดงมีทักษะและมีประสบการณ์ในการแสดงที่แตกต่างกัน ทำให้เห็นถึงความแตกต่างของบุคลิกที่นักแสดงได้รับ	ผู้วิจัยต้องคัดเลือกนักแสดงที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกและมีความเข้าใจถึงบทบาทและลีลาของการแสดง แล้วนำเสนอในครั้งต่อไป
4. การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง	เสียงดนตรีบรรเลงตั้งแต่ต้นจนจบเสียงของดนตรีไม่สื่อถึงอารมณ์และบรรยากาศของเสียงที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง	คัดเลือกดนตรีที่มีท่วงทำนองที่สัมพันธ์และสอดคล้องกับบทของการแสดง

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 นั้น สรุปได้ว่า การแสดงยังมีข้อบกพร่องที่ต้องนำกลับมาปรับปรุงและพิจารณาให้ผลงานการสร้างสรรค์น่าสนใจยิ่งขึ้น ทั้งในเรื่องของ บท ลีลา นักแสดง และดนตรี ซึ่งผู้วิจัยต้องคิดสร้างสรรค์วิธีการถ่ายทอดความสวยงามและความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งเพื่อการง่ายต่อการเข้าถึงของผู้ชม เนื่องจากการแสดงครั้งนี้ยังคงนำเสนอแต่มุมมองความสวยงามของธรรมชาติ ยังไม่ครอบคลุมถึงความรุนแรง และนักแสดงแต่ละคนมีทักษะและประสบการณ์การแสดงที่แตกต่างกัน จึงเห็นความแตกต่างของบุคลิกที่นักแสดงได้รับอย่างชัดเจน อีกทั้งนักแสดงมีความถนัดทางด้านการเต้นมากกว่าการแสดง ทำให้บรรยากาศบางอย่างทางนาฏศิลป์ขาดหายไป เช่น การสื่อสารถ่ายทอดทางอารมณ์ ความรู้สึกภายในจิตใจ ซึ่งส่งผลต่อความรู้สึกของเนื้อเรื่องได้ เพราะฉะนั้นจึงควรเริ่มต้นการคัดเลือกนักแสดงจากการวิเคราะห์แนวเรื่องเป็นขั้นแรก ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดให้นักแสดงที่ได้รับการคัดเลือกต้องมีเทคนิคพื้นฐานการเต้นบัลเลต์ ส่วนบทบาทนักแสดงหลักผู้หญิงต้องเลือกนักแสดงที่มีเทคนิคการเต้นบัลเลต์ การแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัย และทักษะทางด้านการแสดง อีกทั้งยังต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสดงลีลาและถ่ายทอดอารมณ์ได้

อย่างชัดเจนและเข้าถึงบทบาทที่ได้รับได้อย่างเป็นธรรมชาติ รวมถึงต้องมีการสร้างดนตรีประกอบการแสดงใหม่ เนื่องจากในการแสดงครั้งที่ 1 ได้เลือกใช้ดนตรีที่เป็นเพลงบรรเลงในการทำสมาธิ สปา และผ่อนคลาย ซึ่งดนตรีประเภทนี้มักจะใช้ในเรื่องของการผ่อนคลายอารมณ์ แต่ดนตรีที่ผู้วิจัยจะทำการพัฒนาในขั้นต่อไป ควรมีการแสดงถึงความเป็นธรรมชาติให้มากขึ้น

จากการทดลองครั้งที่ 1 นราพงษ์ จรัสศรี ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า “บทของการแสดงต้องมีความชัดเจนให้มากกว่านี้เพื่อให้ดึงดูดความสนใจของผู้ชม ซึ่งในที่นี่อาจจะใช้นักแสดงเพียงคนเดียวก็ได้” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 19 กันยายน 2557) ในการแสดงครั้งต่อไปผู้วิจัยได้วางแผนการพัฒนารูปแบบการแสดง การออกแบบลีลา นาฏยศิลป์เพื่อการถ่ายทอดเรื่องราว การคัดเลือกนักแสดง และดนตรีการแสดง ให้มีความชัดเจนและสามารถถ่ายทอดเรื่องราวในการนำเสนอให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4.2.1.2 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2

การสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ปรับปรุง แก้ไข และพัฒนา ปัญหาและข้อบกพร่องจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 เพื่อให้งานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมีการเพิ่มการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงเพื่อความชัดเจนในการสื่อความหมายให้มากยิ่งขึ้น มีรายละเอียดดังนี้

1) การสร้างบทการแสดง ครั้งที่ 2

1.1) **แรงบันดาลใจ** ผู้วิจัยใช้แนวทางในการทดลองการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 1 โดยสร้างสรรค์และผสมผสานความสอดคล้องของคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอดบุตร ซึ่งเป็นประสบการณ์โดยตรงของผู้วิจัยเข้าด้วยกัน

1.2) **แนวเรื่อง** ผู้วิจัยนำเสนอความสวยงามของท้องทะเลผ่านมุมมองของบุคคลในสถานะแม่ ซึ่งเป็นประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัย โดยได้ทำการเชื่อมโยงความสวยงามของทะเลกับความรักระหว่างผู้ชายและผู้หญิง และการก่อกำเนิดของทารกในครรภ์คุณแม่ รวมถึงถ่ายทอดความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งเสมือนความเจ็บปวดของคุณแม่ขณะคลอดบุตร โดยเน้นการแสดงในส่วนของความรุนแรงของธรรมชาติและลดความสำคัญของความสวยงามจากธรรมชาติลง แล้วผสมผสานแนวความคิดของทั้งสองเรื่องให้สอดคล้องกัน รวมถึงมีการเล่นเงาจากอุปกรณ์เป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสารและใช้นักแสดงประกอบเข้ามาสื่อถึงลักษณะของการคลอดบุตร

1.3) **โครงสร้างบทการแสดง** ผู้วิจัยได้สร้างโครงสร้างบทการแสดงขึ้นมาใหม่จากข้อมูลที่ได้รับจากเอกสาร การสัมภาษณ์ และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์จริงในปัจจุบัน รวมทั้งได้มีการเพิ่มเติมโครงเรื่องเน้นในส่วนการคลอดบุตร การแสดงได้ถ่ายทอดลักษณะต่าง ๆ ของทะเล ผ่านนักแสดงหลัก 1 คน นับตั้งแต่ความสวยงามของคลื่น ความสงบนิ่งของทะเล ความมีชีวิตชีวาของทะเล ความทะมึนของทะเลยามค่ำคืน และความรุนแรงของคลื่นทะเล ผ่าน

มุมมองความรักของชายหนุ่ม-หญิงสาวในด้านความรู้สึกรัก การมีสัมพันธ์ลึกซึ้ง ความรู้สึกขณะตั้งครุฑ ความเจ็บปวดขณะคลอดบุตร และความยินดีเมื่อได้เห็นหน้าบุตร โดยการแสดงจะคำนึงถึงอารมณ์และลีลาของผู้แสดงเป็นหลัก ซึ่งจะเน้นการถ่ายทอดอารมณ์เพื่อสื่อสารให้ผู้ชมเข้าถึงเนื้อเรื่อง และรู้สึกถึงการมีส่วนร่วมกับผู้แสดง โดยดนตรีและอุปกรณ์ได้ถูกนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการแสดง เพื่อช่วยเสริมสร้างจินตนาการของนักแสดงและผู้ชม อุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงครั้งนี้ คือ เก้าอี้ ผ้า และสปอร์ตไลท์ ซึ่งอุปกรณ์แต่ละอย่างถูกใช้เป็นส่วนประกอบแทนหลายหน้าที่ เพื่อสนองจินตนาการของผู้วิจัย และความหลากหลายในการใช้งาน เช่น การใช้เก้าอี้เป็นอุปกรณ์แทนผู้ชาย ขาหยั่ง และหมอน เป็นต้น

1.3.1) องค์ที่ 1 ก่อตัว ถ่ายทอดความสวยงาม ความสงบนิ่ง และความรู้สึกมีชีวิตชีวาของทะเล ที่สอดคล้องกับความรักของหนุ่มสาวที่เติมไปด้วยความเสน่หาและความหลงใหล จนเกิดเป็นความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง และหนุ่มสาวผู้อยู่ในสถานะบิดาคุณแม่ได้แสดงความรู้สึกยินดีต่อชีวิตใหม่ที่ก่อกำเนิดขึ้นในครุฑ

1.3.2) องค์ที่ 2 กำเนิด ถ่ายทอดการก่อตัวของพายุ อากาศที่แปรปรวน และความรุนแรงของคลื่นผ่านความเจ็บปวดทุกข์ทรมานและความกระวนกระวายของการเจ็บครุฑ เพื่อเตรียมคลอดบุตร

ในการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 2 นี้ ผู้วิจัยนำความสวยงามและความรุนแรงของธรรมชาติมาเทียบเคียงกับการคลอดบุตรซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงของผู้วิจัย โดยใช้นักแสดงหลัก 1 คน ที่ถ่ายทอดเรื่องความสวยงามของทะเลและความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านความรักและความเจ็บปวดของการตั้งครุฑ โดยใช้เทคนิคการผสมผสานการแสดงนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ และลีลารูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวันเข้าด้วยกัน แล้วเพิ่มความสำคัญของการสื่ออารมณ์ผ่านทางกรเคลื่อนไหวและสายตา

ผู้วิจัยได้พัฒนาบทการแสดงขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยประสบการณ์และความประทับใจส่วนบุคคล ทั้งนี้เรื่องราวที่เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งและประสบการณ์การคลอดบุตรถูกใช้เป็นส่วนกลางในการถ่ายทอดและนำเสนอมุมมองของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง จึงเป็นที่มาของการแสดงที่มีเนื้อหาผสมผสานระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งและประสบการณ์การคลอดบุตร

2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ครั้งที่ 2

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 ผู้วิจัยพบปัญหาในด้านลีลาท่าทางที่ไม่ชัดเจนและไม่สื่อถึงเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ และคุณสมบัติของนักแสดงมีความแตกต่างกัน ดังนั้น จึงมีการปรับเปลี่ยนลีลาทางด้านนาฏศิลป์ โดยผู้วิจัยบรรยายเรื่องราวให้นักแสดงได้มีความเข้าใจถึงลักษณะอากัปกริยาท่าทางของการคลอดบุตรซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงของผู้วิจัย และ

ถ่ายทอดผ่านการแสดงแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัยและลีลาการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวัน ร่วมกับการสื่อสารเรื่องราวและอารมณ์ความรู้สึกผ่านทางสายตาและกิริยาท่าทางต่าง ๆ

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอลักษณะทารกที่อยู่ในครรภ์คุณแม่โดยใช้แสงส่องผ่าน จอสีขาวเพื่อให้เกิดเงาเป็นการสะท้อนภาพทารกที่อยู่ในครรภ์ รวมถึงการแสดงออกถึงการอุ้มบุตรเมื่อ ได้ให้กำเนิดขึ้นมา ซึ่ง สมพร พุราจ ได้กล่าวไว้ถึงการใช้ร่างกายตอนเป็นทารกไว้ว่า

การอุ้มลูกทำให้ลูกและแม่ได้สัมผัสกันอย่างใกล้ชิด เป็นการสร้างความอบอุ่นทาง จิตใจแตกต่างออกไปจากการเอาลูกใส่ถุงผ้าสะพายหลังไว้ด้านหลังความรู้สึกที่ลูกมี ต่อแม่จะแตกต่างกันไป และย่อมมีผลกระทบต่อเด็กไปตลอดชีวิต (สมพร พุราจ, 2554: 83)

ดาริณี ชำนาญหมอ ได้อธิบายถึงคุณสมบัติของผู้ออกแบบลีลาและผู้ควบคุมไว้ว่า

ผู้ออกแบบลีลาและผู้ควบคุมที่ดีควรรู้จักสังเกตสิ่งรอบตัวและนำมาปรับใช้กับ การแสดงของตน ใฝ่หาความรู้อย่างสม่ำเสมอ มีความรู้พื้นฐานด้านสรีระและด้าน การแสดงอย่างครอบคลุม อีกทั้งควรมีการสร้างงานออกมาในรูปแบบที่เป็น เอกลักษณ์ของตนเอง (ดาริณี ชำนาญหมอ, 2545: 59-60)

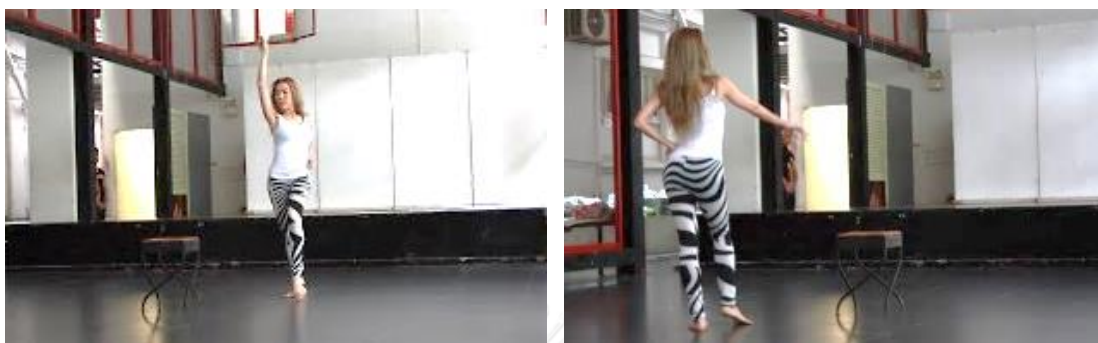
เครน (Craine) ได้อธิบายการออกแบบลีลาของ เทย์เลอร์ (Taylor) ไว้ว่า

พอล เทย์เลอร์ (Paul Taylor ค.ศ. 1930) ผู้สร้างสรรค์ลีลาท่าเต้นที่ประกอบไปด้วย การวิ่ง กระโดด เดินและแม้แต่การคลานซึ่งเทย์เลอร์ได้นำเอาท่าธรรมดาสามัญของ มนุษย์มาใช้สร้างสรรค์จนดูสง่างามชวนติดตามเรียกว่า ลีลาารูปแบบที่พบเห็น ได้ในชีวิตประจำวัน หรือท่าธรรมดาสามัญที่พบในชีวิตประจำวัน (Craine, 2000: 377)

นราพงษ์ จรัสศรี ได้อธิบายการเต้นแบบคอนแทคอิมโพรไวเซชันไว้ว่า

การเต้นแบบคอนแทคอิมโพรไวเซชัน (Contact improvisation) ที่ สตีฟ แพกซ์ตัน (Steve Paxton) เป็นผู้คิดค้นนั้น เป็นการเต้นรำแนวใหม่ที่ใช้น้ำหนักของร่างกายให้ เกิดความสัมพันธ์กับธรรมชาติของแรงโน้มถ่วงของโลก ขณะที่เต้นนักแสดงต่างผลัด กันส่งและรับแรงกับคู่ของตน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎแรงโน้มถ่วงของโลกและ ความสามารถในการเคลื่อนไหวของแต่ละบุคคลด้วย (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 139)

นอกจากนั้น นราพงษ์ จรัสศรี ยังได้กล่าวถึง เจมส์ แวริง (James Waring ค.ศ. 1922-1975) ในแง่ของลีลา นาฏยศิลป์ไว้ว่า การแสดงเทคนิคของการเต้นบัลเลต์นั้น ต้องทิ้งเทคนิคเหล่านั้นแล้วเปลี่ยนเป็นละครใบ้หรือท่าธรรมดาสามัญของคนปกติทั่วไป (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548b: 134)

ภาพที่ 4.6 ท่าเดิน

ที่มา : ผู้วิจัย

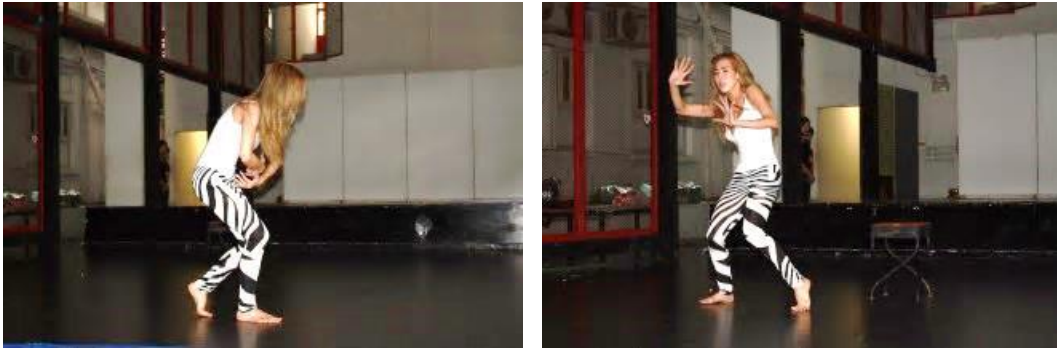
จากภาพที่ 4.6 ผู้หญิงจะมีลักษณะการเดินอย่างช้า ๆ เดินทิ้งสะโพกและยืดลำตัว อารมณ์จะแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวผ่านทางร่างกาย สีหน้า และท่าทาง สื่อถึงความสวยงามและความรัก ซึ่งผู้วิจัยใช้นักแสดงคนเดียวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เห็นสรีระร่างกาย ความสวยงามของผู้หญิงได้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 4.7 ท่าขึ้นขาหยั่ง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.7 ผู้หญิงซึ่งรับบทเป็นคุณแม่แสดงลีลา กับเก้าอี้ที่เป็นอุปกรณ์ตัวแทนของขาหยั่ง สื่อถึงการตั้งครุฑของหญิงสาว

ภาพที่ 4.8 ท่างอตัว
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.8 การเคลื่อนไหวที่โน้มตัว งอหลัง ย่อขา แสดงถึงความหนักหน่วงที่เกิดขึ้นในร่างกายระหว่างตั้งครรภ์

ภาพที่ 4.9 ท่าขาดตัว
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.9 นักแสดงอยู่หลังของจอสีขาวแสดงลีลาด้วยการขาดและยืดตัว งอแขน งอขา ก้มศีรษะ สลับกันไปมา เป็นการออกแบบท่าทางเสมือนทารกที่อยู่ในครรภ์คุณแม่

ภาพที่ 4.10 ท่ากุ่มท้อง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.10 นักแสดงหญิงจะถูกพันท้องด้วยผ้าสีดำเกลียวซึ่งเป็นอุปกรณ์เสริมที่แสดงถึงสิ่งไม่ดี ความทุกข์ทรมาน หรือความเจ็บปวด พร้อมทั้งจับหน้าท้องแล้วโน้มตัวไปข้างหน้าและหลังหรือโยกลำตัวไปมา เพื่อแสดงถึงอาการเจ็บเตือนที่ปวดทุกข์ทรมาน แล้วการยืนบนเก้าอี้แสดงถึงความต้องการพักพิงจากความเจ็บปวด ส่วนผ้าสีน้ำเงินเป็นอุปกรณ์แทนคลื่นน้ำทะเลที่เสมือนการเคลื่อนไหวของน้ำคร่ำในมดลูก

ภาพที่ 4.11 การคลอดบุตร
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.11 นักแสดงจะจับผ้าสีดำเกลียวมากุมไว้ที่หน้าท้อง แล้วดึงผ้าสีดำขึ้นและลง เพื่อแสดงถึงความเจ็บปวดและพร้อมที่จะคลอดบุตร เป็นการออกแบบลีลาที่สื่อถึงลักษณะอาการของการคลอดบุตรที่ต้องการที่พักพิงโดยใช้ลำตัวและศีรษะพักพิงกับเก้าอี้ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่มีความสำคัญในการแสดงครั้งนี้

ภาพที่ 4.12 การอุ้มบุตรที่เกิดขึ้นจากความรักที่บริสุทธิ์
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.12 นักแสดงกอดผ้าสีดำเสมือนบุตรที่ยังติดเลือดอยู่ สื่อถึง การอุ้มบุตรด้วยความรัก และโน้มตัวไปมาเพื่อกล่อมลูกนอน

การออกแบบลีลาในการทดลองผลงานครั้งที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ ทำนาฏศิลป์แบบนาฏศิลป์ร่วมสมัยให้เหมาะสมกับบทของการแสดง แล้วนำมาผสมผสานกับลีลา ทำทางการเคลื่อนไหวร่างกายทั่วไปในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกผ่านทาง สายตาและลีลาของนักแสดง

3) การคัดเลือกนักแสดง ครั้งที่ 2

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 ผู้วิจัยพบปัญหาในเรื่องของการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกออกมาจากจินตนาการของนักแสดง ซึ่งยังคงคุณสมบัติของนักแสดงไว้เช่นเดิม คือ มีพื้นฐานการเต้นบัลเลต์ ส่วนบทบาทนักแสดงหลักผู้หญิง เป็นผู้ที่มีความรู้เทคนิคการเต้นบัลเลต์ การแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัย และมีทักษะทางด้านนักแสดง ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดจำนวนนักแสดงที่แสดงจริง เพื่อให้สามารถแสดงตามโครงเรื่องที่วางไว้ได้ครบทุกองค์ ซึ่งนักแสดงประกอบที่ใช้เป็นนักศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในที่นี้ผู้วิจัยได้เปลี่ยนนักแสดงใหม่ เนื่องจากนักแสดงคนเดิมแสดงได้ถึงบทบาทที่ตนเองได้รับ สื่อถึงอารมณ์ได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควรเนื่องจากไม่มีประสบการณ์ทักษะทางด้านนักแสดง

จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนนักแสดงนำใหม่ ในครั้งนี้ใช้นักแสดงนำหญิง 1 คน และนักแสดงประกอบ 6 คน คือ ผู้หญิง 4 คน และเพิ่มผู้ชาย 2 คน รวมนักแสดงนำหญิง 1 คน นักแสดงประกอบ 6 คน คือ ผู้ชาย 2 คน และผู้หญิง 4 คน ทั้งนี้นักแสดงนำมาจากการคัดเลือกนักแสดงจากบริษัท วาไรตี้ แดนท์ จำกัด ซึ่งนักแสดงทั้งหมดนั้นเป็นผู้ที่มีบุคลิกที่มีลักษณะเฉพาะตัว มีคุณสมบัติและเหมาะสมกับบทการแสดงที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง ช่วยส่งเสริมให้ผู้ชมมีความเข้าใจถึงอารมณ์และความรู้สึกที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอได้อย่างชัดเจน โดย พงษ์ธิ์ ศุภเศรษฐศิริ กล่าวว่า “การคัดเลือกนักแสดงถือเป็นขั้นตอนและองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งโดยเฉพาะสำหรับการจัดการแสดง” (พงษ์ธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2538: 35) ซึ่งหลักการคัดเลือกนักแสดงได้มีผู้กล่าวไว้ ดังนี้

มัทนี รัตนิน กล่าวถึงหลักการคัดเลือกนักแสดงไว้ว่า

เริ่มจากการสอนท่าเต้นแบบง่ายและพัฒนาต่อเป็นท่าแบบยากเพื่อพัฒนาการในการจดจำท่าของนักแสดง และความสามารถในการแสดงในเวลาอันสั้น ความรวดเร็วในการเรียนรู้ ทั้งนักแสดงที่มีและไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ถ้าผู้แสดงนั้น ๆ มีความชำนาญ ประสบการณ์ และพรสวรรค์ จะทำให้ไม่เสียเวลาในการฝึกซ้อมการแสดง (มัทนี รัตนิน, 2546: 229)

4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง ครั้งที่ 2

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 ผู้วิจัยพบปัญหาในเรื่องของลักษณะดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง จึงมีการปรับดนตรีลักษณะรูปแบบของเสียงดนตรีให้มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับการแสดงมากยิ่งขึ้น เสียงและดนตรีที่ใช้เป็นเสียงหยดน้ำ เสียงคลื่น เสียงสายลม เสียงฝน เสียงฟ้าผ่า ซึ่งล้วนเป็นเสียงที่สื่อถึงบรรยากาศทางธรรมชาติ โดยทำนองเพลงที่ใช้ประกอบด้วย อัลบั้ม Jeux D'eau ศิลปิน Cirque Du Solail อัลบั้ม I wish I was Carpenter ศิลปิน Diego และอัลบั้ม The thesis ศิลปิน Sayvy โดยการคัดเลือกดนตรีประกอบการแสดงได้ยึดตามความคิดเห็นของ จุติกา โกศลเหมมณี และ โกวิทย์ ชันธศิริ

จุติกา โกศลเหมมณี ได้กล่าวการใช้ดนตรีประกอบการแสดงไว้ว่า

ดนตรีในนาฏศิลป์เป็นองค์ประกอบสำคัญมากในการแสดง เนื่องจากการแสดงต้องมีการเคลื่อนไหวที่สัมพันธ์สอดคล้องไปกับเสียงดนตรีและเสียงร้องในการช่วยกำหนดลีลาจังหวะหรือเพื่อการบอกเล่าเรื่องราวเพื่อให้การแสดงออกสามารถสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้นลักษณะของเสียงในการแสดงยังบ่งบอกถึงอารมณ์ต่าง ๆ ในการแสดงอีกด้วย (จุติกา โกศลเหมมณี, 2556: 59)

โกวิทย์ ชันธศิริ ได้กล่าวถึงอิทธิพลของดนตรีต่อความรู้สึกของมนุษย์ไว้ว่า

ดนตรีเป็นทั้งวิทยาศาสตร์และศิลปะของการรวมเสียงร้องกับเสียงของเครื่องดนตรีเข้าด้วยกันอย่างมีจังหวะลีลา มีทำนองเป็นแกนหลัก เพื่อแสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึก มโนภาพ และเรื่องราวหรือนิยายต่าง ๆ ตามจินตนาการ (โกวิทย์ ชันธศิริ, 2550: 127)

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 2

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 ผู้วิจัยไม่ได้ใช้อุปกรณ์ในการแสดง แต่ในการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 นั้น ผู้วิจัยนำอุปกรณ์ “เก้าอี้” ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแสดงครั้งนี้

นราพงษ์ จรัสศรี ได้อธิบายถึงการใช้เก้าอี้เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงไว้ว่า

การใช้อุปกรณ์ควรใช้อย่างสร้างสรรค์และหลายแง่หลายมุม เช่น การเก้าอี้ในทุกด้าน เช่น นั่ง ยืน นอน ไปจนถึงการผลัดออกจากตัวนักแสดงเองในงานชุด ฟิลด์สตดี (Field Study) สร้างสรรค์ในปี ค.ศ. 1984 ของเดวิด กอร์ดอน (David Gordon, ค.ศ. 1936) (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 9 กรกฎาคม 2557)

ภาพที่ 4.13 Edgar Newman, Lloyd Newson (who went on to found DV8 company), Tam, Lindsey Butcher, Annelise Stoffel and Charlotte Hacker in *Field Study*, a piece which New York based American contemporary choreographer David Gordon later developed further at the Paris Opera (1984).

ที่มา: ภาพถ่ายส่วนตัวของ นราพงษ์ จรัสศรี

ภาพที่ 4.14 เก้าอี้
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.13 และภาพที่ 4.14 การใช้เก้าอี้นำมาแสดง ในที่นี้ผู้วิจัยใช้เก้าอี้เป็นสัญลักษณ์แทนผู้ชาย ขาหยั่ง หมอ และเป็นที่พักพิง เพื่อให้มีความหลากหลายและเหมาะสมในแต่ละฉากการแสดง

ในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ในการแสดงโดยคำนึงถึงการสื่อความหมายของอุปกรณ์ในแต่ละชิ้น เช่น การใช้เก้าอี้ การใช้ผ้าและแสง ที่ทำให้เกิดเงา ดังเช่นแนวคิดของ ลอยฟูลเลอร์ ศิลปินนาฏศิลป์สมัยใหม่รุ่นบุกเบิก เป็นผู้ที่ได้พัฒนารูปแบบการเต้นออกมาอย่างชัดเจน ได้กล่าวไว้ว่า “อาศัยอุปกรณ์และเทคนิคพิเศษที่สามารถจัดทำได้ในสมัยนั้นแล้วนำมาประกอบการแสดง เช่น ผ้าและแสง” (อ้างถึงใน Robert, 1988: 60)

ภาพที่ 4.15 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง “พระมหาชนก”
เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ ยูนันท์ พลายละหาร และจານัน ยโสวันต์

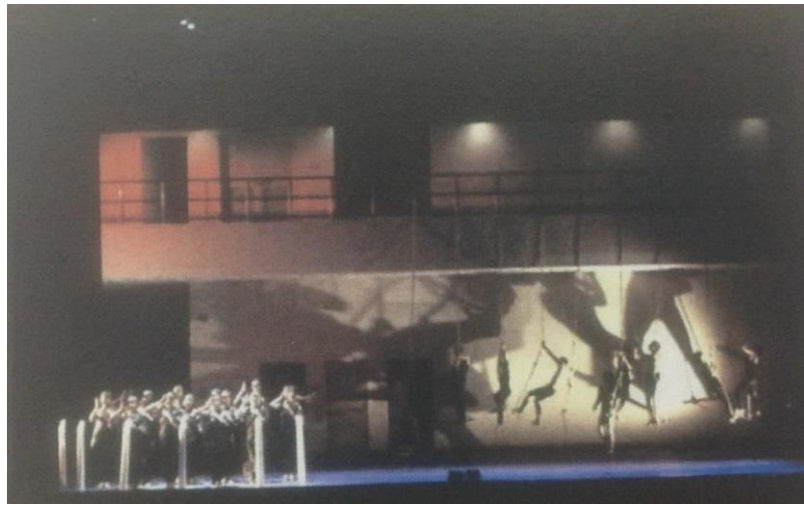
ภาพที่ 4.16 ผ้าสีน้ำเงิน (ผ้าซิ่นใน) ขนาดกว้าง 3 เมตร ยาว 5.50 เมตร
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.15 และภาพที่ 4.16 การใช้ผ้านำมาแสดงจากตัวอย่างที่ได้
ศึกษาผลงานการแสดง ในที่นี้ผู้วิจัยใช้ผ้าสีน้ำเงิน สื่อถึงสัญลักษณ์แทนการเคลื่อนไหวของน้ำที่ม้วนตัว
และเป็นคลื่น

ภาพที่ 4.17 ผ้าสีดำ (ผ้าชีฟอง) ขนาดกว้าง 1.5 เมตร ยาว 10 เมตร
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.17 ผ้าสีดำ สื่อถึงสัญลักษณ์แทนเลือด ความเจ็บปวด และ
ความทุกข์ทรมาน

ภาพที่ 4.18 ตัวอย่างการใช้แสงสะท้อนให้เกิดเงา
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ นราพงษ์ จรัสศรี

ภาพที่ 4.19 ผ้าสีขาว (ผ้าซับใน) ขนาดกว้าง 1.5 เมตร ยาว 2 เมตร
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 4.20 สปอตไลท์ สีวอร์มไวท์ ขนาด 50 วัตต์
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.18 ภาพที่ 4.19 และภาพที่ 4.20 การใช้เงา จากตัวอย่างที่ได้ศึกษาผลงานการแสดงของ นราพงษ์ จรัสศรี ที่เล่นเงากับฉากหลัง จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการใช้เงามาสอดแทรกในงานวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้ผ้าสีขาวเป็นจอภาพที่สื่อถึงสัญลักษณ์แทนความรัก ความบริสุทธิ์ของเด็กทารก แล้วใช้สปอตไลท์สื่อถึงสัญลักษณ์แทนการเคลื่อนไหวของเด็กทารกในครรภ์โดยการอัลตราซาวด์ทารกที่อยู่ในครรภ์คุณแม่

ผลงานจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้นำปัญหาและข้อบกพร่องมาทบทวนแก้ไขโดยนำเสนอเป็นผลงานการแสดงจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์ออกแบบการแสดงครั้งที่ 2 ฝึกซ้อม ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันพุธที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2557 เวลา 14.00 น. นำเสนอการแสดงองค์ที่ 1 และองค์ที่ 2 โดยมีผลงานการแสดงดังนี้

องค์ที่ 1 ก่อตัว

เป็นการนำเรื่องโดยแสดงถึงการเริ่มต้นของความสวยงามจากธรรมชาติที่มีความสดใส สดชื่นอบอุ่น ในที่นี้จึงนำเรื่องการคลอดบุตรมานำเสนอเป็นประเด็นสำคัญและนำมาร้อยเรียงกับบทเพลงให้สอดคล้องการเกิดขึ้นของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งเปรียบได้ดั่งกับบรรยากาศของความรักของหนุ่มสาวที่เต็มไปด้วยความเสน่ห์หาและความหลงใหลจนเกิดเป็นความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง และหนุ่มสาวผู้อยู่ในสถานะบิดาคณแม่ได้แสดงความรู้สึกลึบตื้นต่อชีวิตใหม่ที่ก่อกำเนิดขึ้นในครรภ์

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงเดินเคลื่อนตัวมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: ความสวยงาม ความรัก ความสุขของผู้หญิง</p>

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงแสดงความสวยงามของสรีระร่างกาย มือข้างหนึ่งจับเก้าอี้ อีกมือหนึ่งยึดขึ้นข้างบนและเหยียดขาออกไปด้านข้าง 	<p>เรื่อง: ความสวยงามของร่างกายและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งทำให้เกิดการตั้งครรภ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนเอามือจับท้อง 	<p>เรื่อง: รู้สึกดีใจเมื่อรู้ว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์</p>

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งบนเก้าอี้ นำมือมาประกบกันเป็นรูปหัวใจ 	<p>เรื่อง: ดีใจที่รู้ว่าได้ตั้งครรภ์ที่เกิดมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงทำท่าสะพานโค้งบนเก้าอี้และยกขาขึ้นปลายเท้ากระดกขึ้นลงสลับกัน 	<p>เรื่อง: การที่ได้ไปฝากครรภ์และตรวจภายใน</p>

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งเอามือจับเก้าอี้งอขาพ่นฝุ่นปลายเท้าไขว้กัน 	<p>เรื่อง: มีความกลัว กังวลในการคลอ ดบุตรและมีความหนักหน่วงเกิดขึ้นใน ร่างกาย</p>

องค์ที่ 2 กำเนิด

การก่อตัวของพายุ อากาศที่แปรปรวน และความรุนแรงของคลื่น ซึ่งถือเป็นประเด็นที่สำคัญ ที่ถูกนำมาร้อยเรียงกับบทเพลงให้สอดคล้องการเกิดขึ้นของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง เสมือนความเจ็บปวดทุกข์ทรมานและความกระวนกระวายของการเจ็บครรภ์เพื่อเตรียมคลอดบุตร

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีดำเกลียวรัดที่ท้อง 	<p>เรื่อง: อาการเจ็บเตีอน</p>

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีดำเกลียวรัดตามตัวและพยายามจะเอาผ้าออกจากตัว 	<p>เรื่อง: อาการเจ็บครรภ์แต่พยายามควบคุมตนเองและตั้งใจให้ผ่อนคลาย</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีฟ้าคลุมที่ร่างกาย 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงน้ำคร่ำในท้องมีความปั่นป่วน</p>

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงแสดงเป็นทารกเมื่ออยู่ในครรภ์ นิ่งขดตัวเคลื่อนไหวไปมาอยู่หลังผ้าสีขาวพร้อมมีสปอตไลท์ส่อง 	<p>เรื่อง: ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทารกเคลื่อนตัวไปมาอยู่ในน้ำคร่ำในท้องแม่</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งที่พื้นขดตัวและเคลื่อนไหวร่างกายไปมา และนักแสดงประกอบวิ่งไปมา 	<p>เรื่อง: อាកอร์โวยวาย ความทุกข์ทรมาน ความวุ่นวาย</p>

ตารางที่ 4.3 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงนำผู้หญิงนั่งที่พื้นขดตัวและกอดผ้าสีดำอยู่ที่พื้น</p>	<p>เรื่อง: มดลูกบีบรัดตัวมีอาการเจ็บปวดรวดร้าวจากภายในร่างกาย</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงนำผู้หญิงนั่งอยู่บนเก้าอี้เอามือจับผ้าสีดำและมองผ้าสีดำ</p>	<p>เรื่อง: การเห็นเลือดและการอุ้มบุตรที่เกิดขึ้นมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>

สรุปประเด็นปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2

ในการทดลองผลงานครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้แสดงผลงานให้กับนักศึกษา นิสิต สาขาวิชานาฏศิลป์ ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้้นำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มารวมกับข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ ในที่นี้จึงสามารถสรุปปัญหาและวิธีการแก้ไขในประเด็นต่าง ๆ ตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ ดังนี้

ตารางที่ 4.4 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2

องค์ประกอบ ทางด้านนาฏศิลป์	ปัญหาที่พบ	แนวทางการแก้ไข
1. การสร้างบทการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
2. การออกแบบลีลานาฏศิลป์	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
3. การคัดเลือกนักแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
4. การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
5. การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง	การใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงเมื่อเทียบกับบทการแสดงยังไม่สมบูรณ์จึงต้องเพิ่มอุปกรณ์ในการแสดงอีกในบางตอน	ผู้วิจัยต้องออกแบบอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการแสดงโดยตีความจากบทของการแสดงเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข แล้วนำเสนอในครั้งต่อไป

การสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 นั้น ยังมีข้อบกพร่องที่ต้องนำกลับมาปรับปรุงและพิจารณาให้ผลงานการสร้างสรรค์น่าสนใจยิ่งขึ้น ในเรื่องของอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยผู้วิจัยต้องพัฒนาอุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สื่อและเหมาะสมกับเนื้อหาการแสดง และในส่วนของบทการแสดง การออกแบบลีลา นักแสดง และดนตรี ไม่พบปัญหาในการสร้างงาน แต่เพื่อความสะดวกของงานที่มากขึ้น ผู้วิจัยได้วางแผนการพัฒนาในส่วนที่เหลือรวมถึงการแต่งกายของนักแสดงในการแสดงครั้งต่อไป

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 นราพงษ์ จรัสศรี ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า

เครื่องแต่งกายต้องสอดคล้องกับบท โดยอาจแต่งกายเป็นชาวประมง และในส่วน
ของอุปกรณ์ อาจใช้อุปกรณ์ประกอบที่มีความเกี่ยวข้องกับการคลอบุตร เช่น
กะละมัง กาดม่น้ำ รวมถึงการสร้างบรรยากาศ เช่น การใช้พัดลมเป่าให้มีใบไม้ปลิว
เพื่อแสดงถึงความวุ่นวาย โดยรายละเอียดทั้งหมดที่กล่าวมาต้องมีความชัดเจนให้
มากกว่านี้ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 8 ตุลาคม 2557)

อีกทั้งผู้เชี่ยวชาญด้านอื่น ๆ ได้มีข้อเสนอแนะในการลงรายละเอียดของการแสดงเพื่อเติมเต็มสาระสำคัญให้มากยิ่งขึ้น

4.2.1.3 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นตามคำแนะนำของนราพงษ์ จรัสศรี และผู้เชี่ยวชาญทางนาฏศิลป์หลาย ๆ ท่าน โดยมีการพัฒนาการแสดงในด้านของบทการแสดง จำนวนนักแสดง ดนตรีประกอบ อุปกรณ์ การแต่งกายของนักแสดง และสถานที่แสดง ดังนี้

1) การสร้างบทการแสดง ครั้งที่ 3

1.1) **แรงบันดาลใจ** การสร้างบทการแสดงครั้งที่ 3 ใช้แนวทางการออกแบบการแสดงเช่นเดียวกับการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 2

1.2) **แนวเรื่อง** แนวเรื่องของการแสดงครั้งที่ 3 เป็นไปในลักษณะเดียวกับแนวเรื่องของการแสดงครั้งที่ 2 แต่เพิ่มรายละเอียดส่วนของความสวยงามของธรรมชาติซึ่งเป็นช่วงแรกของการแสดง และความยินดีเมื่อคุณแม่ได้เห็นหน้าบุตรซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายของการแสดง

1.3) **โครงสร้างบทการแสดง** โครงสร้างบทการแสดงครั้งที่ 3 มี 3 องก์ ดังนี้ องก์ 1 ก่อตัว องก์ 2 กำเนิด และองก์ 3 ความสงบ และผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนนักแสดงกลุ่มเป็น 11 คน จากเดิม 6 คน เพื่อการนำเสนอความซุกมุ่นุ่นวายขณะการคลอดบุตรที่ดีขึ้น

ในที่นี้ผู้วิจัยได้นำเสนอการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอดบุตร โดยให้ความหมายในเชิงเทียบเคียงความสัมพันธ์ระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอดบุตร โดยนำข้อมูลมาเรียบเรียงและสื่อความหมายให้ผู้ชมมีความเข้าใจได้ง่ายโดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดผลงานการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ที่ใช้เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดและนำเสนอมุมมองของภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ผู้วิจัยได้ทำการเพิ่มเติมบทการแสดง ซึ่งบทการแสดงในครั้งที่ 2 ไม่พบปัญหาและเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย แต่ผู้วิจัยพบว่าระยะเวลาในการนำเสนอผลงานระยะเวลา 25 นาที นั้น บทการแสดงสั้นเกินไป ดังนั้น เพื่อการเติมเต็มสาระสำคัญของการแสดงให้มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับเวลาในการแสดงเพิ่มเป็น 45 นาที ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมบทการแสดงในองก์ที่ 1 และเพิ่มบทการแสดงในองก์ที่ 3 ดังนั้น โครงสร้างบทการแสดงของการแสดงครั้งนี้จึงมี 3 องก์ ได้แก่ องก์ที่ 1 ก่อตัว องก์ที่ 2 กำเนิด และองก์ที่ 3 ความสงบ การเทียบเคียงความสัมพันธ์ของคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอดบุตรแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ตารางเทียบเคียงความสัมพันธ์ระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอดบุตร

คลื่นพายุซัดฝั่ง	การคลอดบุตร
องค์ที่ 1 ก่อตัว	
1. ความสวยงามของวิวทิวทัศน์ ความสดชื่นจากบรรยากาศทางธรรมชาติ	1. ความรักของผู้ชายและผู้หญิง และความตื่นเต้น ดีใจที่รู้ว่าตั้งครรภ์
2. ความกดอากาศต่ำมาก ๆ รวมถึงการเกิดคลื่นและลม	2. มดลูกบีบรัดตัวแรง
3. การก่อตัวของพายุ ลม และฝน	3. พยายามตั้งสติให้ผ่อนคลาย กล้ามเนื้อมดลูกจะบีบรัดตัวเจ็บครรภ์ถี่มากขึ้น
องค์ที่ 2 กำเนิด	
4. คลื่นและลมเคลื่อนตัวเข้าหาฝั่ง	4. มีอาการเจ็บครรภ์ มีมูกเลือด มีน้ำเดิน
5. ฝนตกหนักมีคลื่นใต้น้ำ	5. น้ำคร่ำในท้องปั่นป่วน
6. เสียงของลมและฝนขณะเคลื่อนตัวเข้าสู่ฝั่ง	6. เสียงหัวใจเต้นและเสียงลมหายใจของแม่
7. เสียงกรีดร้องของผู้คน เสียงโวยวาย ความวุ่นวายในการเอาตัวรอด เสียงฟ้าร้อง เสียงฟ้าผ่า	7. เสียงคนรอบข้างช่วยแบ่งออกกำลัง เสียงและอาการโวยวายของแม่
8. คลื่นพายุซัดฝั่งอย่างโหมกระหน่ำทำให้เกิดความเสียหาย	8. ความเจ็บปวด ความทรมาณ คลอดรก เสียเลือด ตกเลือด
9. เสียงไซเรนรถพยาบาล	9. เสียงเด็กร้อง
องค์ที่ 3 ความสงบ	
10. ความสดใสของธรรมชาติ	10. ความอบอุ่น ปลอดภัย ยินดี

1.3.1) องค์ที่ 1 ก่อตัว นำเสนอความสวยงามและควมมีชีวิตชีวาของธรรมชาติผ่านมุมมองความรักของผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งประกอบไปด้วยความหลงใหล นำสัมผัส จนก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง โดยถ่ายทอดผ่านความอ่อนช้อยของการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง และเมื่อเข้าสู่การเกิดพายุ การเคลื่อนไหวของนักแสดงจะรวดเร็วขึ้น เสมือนการบีบรัดตัวของมดลูกเมื่อใกล้คลอดบุตร

1.3.2) องค์ที่ 2 กำเนิด นำเสนอความรุนแรงของภัยธรรมชาติแบบคลื่นพายุซัดฝั่ง ความเสียหายที่เกิดจากการเคลื่อนที่ของมวลน้ำขนาดใหญ่เข้าสู่ชายฝั่ง แล้วก่อให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สิน โดยถ่ายทอดผ่านความเจ็บปวดจากการบีบตัวของมดลูกขณะคลอดบุตร โดยใช้

เทคนิคการเคลื่อนไหวร่างกายตามธรรมชาติที่มีความรุนแรงและเร่งเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดสูงสุด คือ การให้กำเนิดบุตร

1.3.3) องค์ที่ 3 ความสงบ ถ่ายทอดเรื่องราวภายหลังจากพายุสงบลงซึ่งจะพบท้องฟ้าที่สว่างไสว เปรียบเสมือนความยินดีที่บิดาคณแม่มีต่อบุตรที่กำลังเกิดมา โดยการเคลื่อนไหวจากร่างกายจะต่อเนื่องจากองค์ที่ 2 ที่เร่งเร็วจนถึงจุดสูงสุด แล้วจึงค่อย ๆ ลดระดับความเร็วในการเคลื่อนไหวลงมาจนถึงระดับช้า และแสดงอารมณ์ผ่านทางสายตาและท่าทาง

2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ครั้งที่ 3

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 ผู้วิจัยพบว่าการออกแบบลีลาในองค์ที่ 1 ในช่วงเริ่มต้นยังไม่สื่อถึงธรรมชาติเท่าที่ควรจึงมีการเพิ่มเติมลีลาทางด้านนาฏศิลป์ในช่วงเริ่มต้น โดยเป็นการนำเสนอรายละเอียดของความสวยงามของธรรมชาติทั้งคลื่นน้ำและสายลมผ่านความอ่อนช้อยของร่างกายของนักแสดงกลุ่มให้มากขึ้น และเพิ่มรายละเอียดการแสดงความรู้สึกของบิดาและคณแม่ภายหลังการให้กำเนิดบุตร เพื่อสร้างจุดจบอันน่ายินดี โดยอ้างอิงแนวคิดของนาฏศิลป์สมัยใหม่และนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ ดังที่ นราพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวไว้ว่า

นาฏศิลป์สมัยใหม่จะใส่ใจกับเรื่องของความกลมกลืน (harmony) และความชัดเจน (clarify) แต่ถ้าเป็นนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ จะใส่ใจกับความคลุมเครือ ไม่เน้นเรื่องความกลมกลืน เช่น การใช้อุปกรณ์การแสดงของชาติหนึ่งแต่ให้นักแสดงอีกชาติหนึ่งถือ งานนาฏศิลป์แบบนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่จึงต่อต้านอุดมการณ์ของคติแบบนาฏศิลป์สมัยใหม่ สิ่งที่น่าสนใจคือนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่จะปรากฏเรื่องของประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ไม่เน้นความเป็นนามธรรม (abstract) และต้องเป็นของที่ค้นพบใหม่ มีความหมาย (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 17 ธันวาคม 2557)

นำเรื่องโดยเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ ด้วยการเดิน การย่อ การยืด การกลิ้ง การโบกแขนไปมา เพื่อสื่อถึงทะเลในมุมมองต่าง ๆ เช่น ทะเลตอนสงบ นักแสดงเดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ ทะเลในยามเช้า นักแสดงเคลื่อนไหวร่างกายไปมาช้า ๆ ตามธรรมชาติลักษณะของลมในรูปแบบอิสระ ทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ นักแสดงเคลื่อนไหวท่าทางให้ร่างกายเชื่อมต่อกันเสมือนเป็นพืดพืดกัน ทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำ นักแสดงยืนเป็นแถวเฉียงและเคลื่อนไหวท่าทางให้ร่างกายเชื่อมต่อกันเสมือนเป็นคลื่นสายน้ำ ทะเลยามค่ำคืนที่น้ำกล้ว นักแสดงเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะเป็นกลุ่มก้อนโดยใช้แขนเป็นอวัยวะที่เชื่อมต่อกันเพื่อแสดงถึงคลื่นทะเลที่จะเข้ามาทำร้ายธรรมชาติแต่ธรรมชาติก็ยังคงอยู่ต่อไป และทะเลในยามปกติทั่วไป นักแสดงเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบอิสระเพื่อสื่อถึงเกลียวคลื่นลมทะเลที่สดใสโดยแนวคิดของการเคลื่อนไหวมาจากนาฏศิลป์

ทารกในครรภ์น้ำคร่ำถูกนำเสนอผ่านจอสีขาวยที่มีแสงส่องเพื่อให้เกิดเงา ซึ่งในขณะเดียวกันนักแสดงหลักผู้เป็นคุณแม่แสดงการเคลื่อนไหวร่างกายที่หนักหน่วง สีสาท่าทางจะแสดงออกถึงกระวนกระวาย การกระโดด กลิ้งตัวไปมา มีการอาเจียน นอนขดตัว ลูกขึ้นลูกลง สะบัดศีรษะไปมา วิ่งซุ่มนูนวุ่นวาย เพื่อแสดงถึงความทุกข์ทรมานของคุณแม่ขณะตั้งครรภ์

ผู้วิจัยได้มีการเพิ่มเติมช่วงต้นและช่วงท้ายของการแสดง โดยนำเสนอความสวยงามของธรรมชาติและท้องทะเล และความยินดีของบิดาคุณแม่เมื่อได้เห็นหน้าบุตร การแสดงส่วนที่มีการเพิ่มเติม มีดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.21 การเดิน
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.21 เป็นการออกแบบลีลาโดยนักแสดงเดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ เดินออกมาทีละคน ย่อเข้าลง กลิ้ง เดินเข้า นำเสนอความสงบของทะเล

ภาพที่ 4.22 การต่อตัว
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.22 เป็นการออกแบบบลิลาโดยนักแสดงเคลื่อนไหวร่างกายต่อตัวให้เกิดคลื่นน้ำ เคลื่อนไหวแขนและลำตัวให้เกิดคลื่นลมที่มีความสดใส สวยงาม เริ่มการเกิดเกลียวคลื่นลมสายน้ำ รูปแบบต่าง ๆ ด้วยท่าทาง กลิ้ง นอน นิ่งกับพื้น เสมือนทะเลในยามเช้า

ภาพที่ 4.23 การพิงกัน

ที่มา : ผู้วิจัย

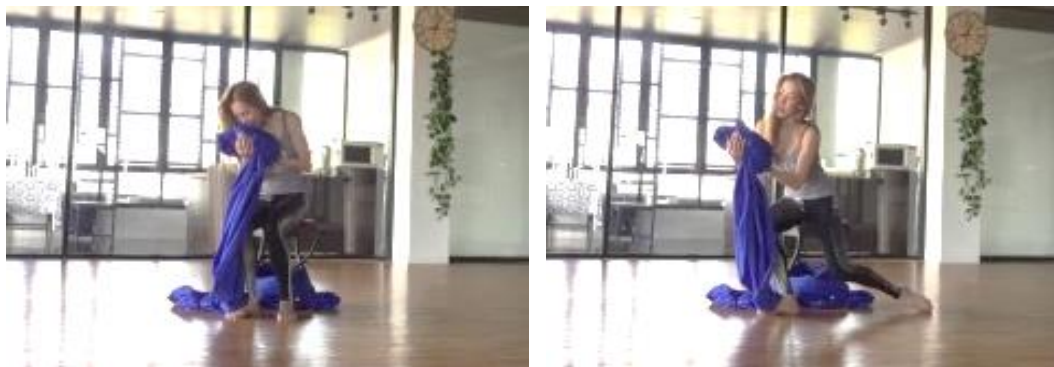
จากภาพที่ 4.23 นักแสดงกลุ่มแสดงการเชื่อมต่อท่าเต้นของแต่ละบุคคล มีการพิงกัน และต่อตัว เสมือนระบบนิเวศของธรรมชาติที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน โดยมีน้ำเป็นตัวแทนของการให้ชีวิต ความชุ่มชื้น และความอยู่รอดของสรรพสัตว์

ภาพที่ 4.24 การวิ่ง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.24 นักแสดงกลุ่มเคลื่อนไหวโดยการเอนศีรษะ งอลำตัว ยืดลำตัว นิ่ง นอน และวิ่ง ด้วยความรวดเร็ว เสมือนคลื่นพายุซัดฝั่งที่มีความรุนแรง

ภาพที่ 4.25 สายใยความผูกพันของคุณแม่และบุตร
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.25 นักแสดงใช้ผ้าสีน้ำเงินเป็นอุปกรณ์แทนความรู้สึกผูกพันระหว่างคุณแม่และบุตร โดยมีลักษณะกิริยาท่าทางของการอุ้ม กอด หอม และสัมผัส

สรุปได้ว่า การออกแบบลีลาในการทดลองผลงานครั้งที่ 3 นี้ ผู้วิจัยได้ประดิษฐ์ท่านาฏยศิลป์เพิ่มเติมในส่วนของคุณลักษณะท้องทะเลในสภาวะต่าง ๆ ซึ่งอยู่ช่วงต้นของการแสดง และถ่ายทอดเรื่องราวความรุนแรงของคลื่นที่ซัดเข้าสู่ฝั่งเทียบกับความเจ็บปวดของคุณแม่ในการคลอดบุตร โดยนำเสนอด้วยเทคนิคการเดินแบบการผสมผสานระหว่างนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่และลีลารูปแบบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ในช่วงที่ทะเลมีความสงบ นักแสดงจะมีการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ แต่เมื่อเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง การเคลื่อนไหวของนักแสดงจะเป็นไปด้วยความรวดเร็ว เป็นต้น

3) การคัดเลือกนักแสดง ครั้งที่ 3

ไม่พบปัญหา เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งนักแสดงในบทบาทคลื่นพายุซัดฝั่งต้องใช้เทคนิคการเต้นบัลเลต์ ส่วนบทบาทนักแสดงหลักผู้หญิงต้องเลือกนักแสดงที่มีเทคนิคการเต้นบัลเลต์ การแสดงนาฏยศิลป์ร่วมสมัย และทักษะทางด้านการแสดง ทั้งนี้ผู้วิจัยเพิ่มนักแสดงประกอบเนื่องจากได้เพิ่มบทของการแสดง ในครั้งนี้นักแสดงนำหญิง 1 คน ยังคงเดิม นักแสดงประกอบเดิม คือ ผู้ชาย 2 คน และผู้หญิง 4 คน ในที่นี้เพิ่มนักแสดงประกอบ ผู้หญิง 3 คน รวมใช้

นักแสดงนำ 1 คน นักแสดงประกอบ 9 คน คือ ผู้ชาย 2 คน และผู้หญิง 7 คน ในการเพิ่มจำนวนคนนี้ เพื่อสื่อถึงความซุมนุ่นวายให้มากขึ้น ทั้งนี้นักแสดงนำยังคงไม่เปลี่ยนแปลงใช้บุคคลเดิมเนื่องจากนักแสดงนำนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่มีความชัดเจนทางด้านเทคนิคการเต้น และการสื่อสารทางด้านอารมณ์

จากการใช้เทคนิคการใช้ร่างกายเพื่อการแสดง สมพร พูราจ ได้กล่าวไว้ว่า

เอกลักษณ์เฉพาะตัวในที่นี่ไม่ได้หมายถึงพรสวรรค์แต่เป็นที่นักแสดงสามารถสร้างขึ้นได้ โดยอาศัยหลักการฝึกฝนทางร่างกาย โดยการทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนร่างกายเกิดความจำ ความคล่องแคล่วแม่นยำ เกิดความชำนาญ มั่นใจ เทคนิคเหล่านี้จะช่วยให้การแสดงมีชีวิตชีวา (สมพร พูราจ, 2554: 91)

การคัดเลือกนักแสดงในครั้งนี้ นักแสดงต้องมีศักยภาพความสามารถทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสามารถทางด้านนาฏศิลป์และการแสดงของนักแสดงแต่ละบุคคล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

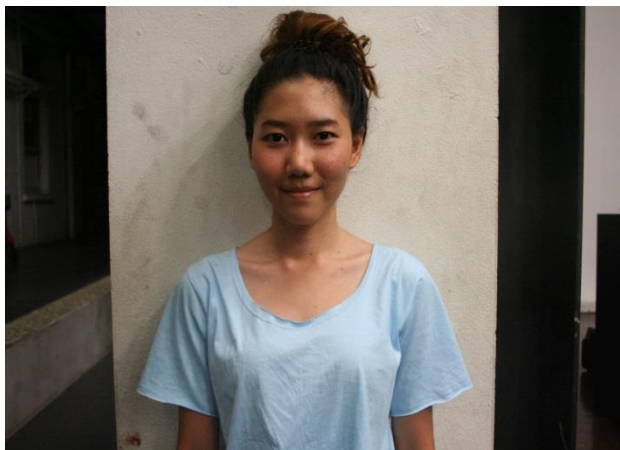

ภาพที่ 4.26 นักแสดงนำ

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.26 นางสาวจากรุณี ศรีศิริวรรณ นักแสดงและนักแสดงจากบริษัทวไรตี้ แดนซ์ จำกัด รับบทนักแสดงนำหญิง ผู้ที่จะรับนักแสดงนำนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์เพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดเทคนิค ลีลาของลักษณะท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายถ่ายทอดออกมาในลีลาที่มีการทรงตัวที่ดี มีการควบคุมร่างกาย เคลื่อนไหวในท่วงท่าที่สวยงามและเป็นธรรมชาติ อย่างเช่น ท่าที่ยืนบนเก้าอี้ นักแสดงนำต้องยืนขาเดียวและอีกขาหนึ่งเหยียดออกไปข้างหลัง 90 องศา กางแขนออกทั้ง 2 ข้าง ลักษณะของท่านี้ต้องอาศัยผู้ที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์เป็นการทำท่าอาระเบสค (arabesque) รวมถึงต้องมีประสบการณ์และทักษะทางด้านศิลปะการละคร เพื่อต้องการให้มีการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก

แสดงออกมาทางสีหน้า และกิริยาท่าทาง อย่างเช่น การแสดงถึงอารมณ์ตื่นเต้น ดีใจ เจ็บปวด ทุกข์
ทรมาน และลีลาท่าทางในขณะที่ใกล้จะการคลอดบุตร รวมถึงการหายใจเหนื่อย หอบ เป็นต้น

ภาพที่ 4.27 นักแสดงประกอบหญิง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.27 นางสาวอังชิตา รสจันทร์ นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์
สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะ
รับนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อที่จะ
สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววัยยะต่าง ๆ ใน
ร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และ
แสดงออกถึงความนุ่มนวล พลิวไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของ
ร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของ
คลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.28 นักแสดงประกอบชาย
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.28 นายพลีษฐ์ชาติ พลอยชะศรี นักศึกษานานาชาติสาขานาฏศิลป์สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววียะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลิวไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

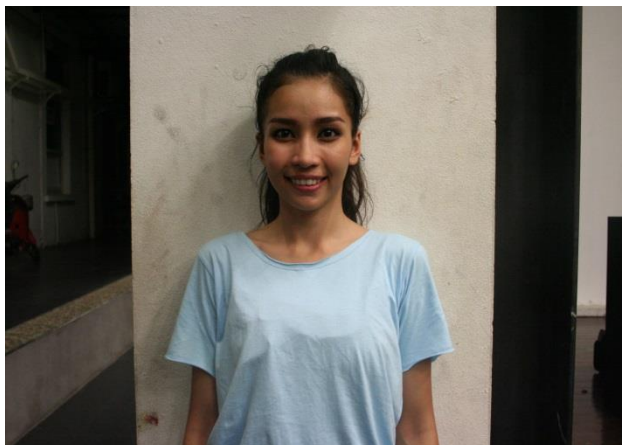

ภาพที่ 4.29 นักแสดงประกอบหญิง

ที่มา : ผู้วิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากภาพที่ 4.29 นางสาวกิริตยา สุขชีวิต นักศึกษานานาชาติสาขานาฏศิลป์สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววียะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลิวไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.30 นักแสดงประกอบหญิง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.30 นางสาวณัฐยา ปานพุ่ม นักศึกษาศาสาวิชาานาฏศิลป์สากล ภาควิชาานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏยศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหวว้ยะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลิวไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.31 นักแสดงประกอบหญิง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.31 นางสาวณัฐฐา พวงแก้ว นักศึกษาศาสาวิชาานาฏศิลป์สากล ภาควิชาานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับบทแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏยศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววัยะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลั้วไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.32 นักแสดงประกอบชาย

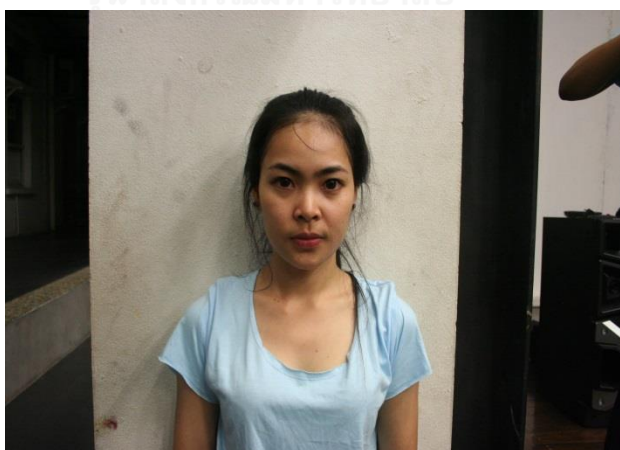
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.32 นายภูวดล ยกดีด นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับบทแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏยศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววัยะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลั้วไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.33 นักแสดงประกอบหญิง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.33 นางสาวชมพูนุช ทองน่วม นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลิวไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.34 นักแสดงประกอบหญิง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.34 นางสาวสุพัตรา บุญน่วม นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับบทนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววียะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลั้วไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ภาพที่ 4.35 นักแสดงประกอบหญิง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.35 นางสาวตรีทิพย์ สมปิยโชค นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ สาขาสากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี รับบทนักแสดงประกอบ ที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวของธรรมชาติในลักษณะของคลื่นน้ำ คลื่นลม ผู้ที่จะรับบทนักแสดงประกอบนั้นต้องใช้นักแสดงที่มีประสบการณ์และทักษะทางด้านนาฏศิลป์ เพื่อที่จะสามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างอิสระ แต่ต้องอาศัยเทคนิคในการเคลื่อนไหววียะต่าง ๆ ในร่างกาย เช่น การเคลื่อนไหวของลำตัว แขนและขา ให้ทุกส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กัน และแสดงออกถึงความนุ่มนวล พลั้วไหว ประกอบกับต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อที่จะสามารถควบคุมร่างกายในการแสดงและถ่ายทอดลีลาในลักษณะตามธรรมชาติของคลื่นน้ำทะเล

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงทักษะความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ และทักษะประสบการณ์ทางด้านศิลปะการแสดงเป็นสำคัญ โดยคัดเลือกนักแสดงนำจากบริษัทวาไรตี้ แดนซ์ จำกัด จำนวน 1 คน และคัดเลือกนักศึกษาในสาขาวิชานาฏศิลป์สาขาสากล จำนวน 9 คน ในที่นี้นักแสดงทุกคนต้องมีความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย นอกจากนี้ต้องมีความรับผิดชอบ ความมีวินัย ความมีน้ำใจ ความขยัน อดทน ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นส่วนสำคัญที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการคัดเลือกนักแสดง

4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง ครั้งที่ 3

ดนตรีประกอบการแสดงครั้งที่ 2 เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย แต่เนื่องจากการเพิ่มเติมบทบาทการแสดงและระยะเวลาในการแสดง ผู้วิจัยจึงเพิ่มเสียงและดนตรีที่เป็นเสียงหยดน้ำ เสียงคลื่น เสียงสายลม เสียงฝน เข้าไป โดยทำนองเพลงที่ใช้ประกอบด้วย อัลบั้ม มโนราห์ ศิลปิน เอกรงค์ และอัลบั้ม Play ศิลปิน Moby

5) การออกแบบอุปกรณ์การแสดง ครั้งที่ 3

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 การเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงของผู้วิจัยเมื่อเทียบจากบทการแสดงยังไม่สมบูรณ์จึงต้องมีการเพิ่มอุปกรณ์ โดยคำนึงถึงการสื่อความหมายของอุปกรณ์ในแต่ละชิ้นเพื่อให้มีความเหมาะสม สอดคล้องและชัดเจน กับบทการแสดง เช่น การใช้ใบไม้แสดงความอ่อนไหว การใช้กะละมังและกาต้มน้ำในช่วงการแสดงการคลอดบุตร เป็นต้น โดยพิจารณาตามแนวคิดการใช้ผ้าของนราพงษ์ จรัสศรี ซึ่งแสดงถึงความเป็นเอกภาพในการแสดง ดังภาพ

ภาพที่ 4.36 ตัวอย่างการใช้ผ้าเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงนาฏศิลป์
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ นราพงษ์ จรัสศรี

จากภาพที่ 4.36 เป็นตัวอย่างการใช้ผ้าที่เป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ที่สร้างความพลิ้วไหว อ่อนไหว เคลื่อนไหว จากคลื่นของผ้าอย่างเป็นธรรมชาติ ผู้วิจัยจึงนำผ้าซึ่งเป็นอุปกรณ์หนึ่งที่มีความสำคัญในการถ่ายทอดเรื่องราว ในที่นี้จึงนำผ้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างงานโดยการใช้ผ้าเป็นสัญลักษณ์ของคลื่นน้ำ

ภาพที่ 4.37 ผ้าสีน้ำเงิน (ผ้าซับใน) ขนาดกว้าง 1.70 เมตร ยาว 3 เมตร
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.37 ผ้าสีน้ำเงิน เป็นสื่อสัญลักษณ์แทนการเคลื่อนไหวของน้ำที่ม้วนตัวเป็นคลื่น และความพลิ้วไหวของคลื่นน้ำ โดยถูกนำมาประยุกต์ใช้ประกอบลีลาการแสดงนาฏยศิลป์

ภาพที่ 4.38 พัดลม
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.38 พัดลม เป็นอุปกรณ์เสริมที่ช่วยทำให้เกิดลม สื่อถึงสัญลักษณ์แทน ลมพายุจากธรรมชาติที่ทำให้ใบไม้ปลิว

ภาพที่ 4.39 ลักษณะของใบไม้
ที่มา : ปิยุ เอียร์เตอร์ (Bu Theatre)

ภาพที่ 4.40 ใบไม้
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 4.39 และภาพที่ 4.40 ผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานของ นราพงษ์ จรัสศรี ที่ใช้ใบไม้ในการแสดงเพื่อสื่อถึงความโดดเด่น อ่างว้าง และความเหงา จึงทำให้ผู้วิจัยมีความคิดในการนำใบไม้มาประยุกต์ใช้ในการสร้างงาน แต่ในงานของผู้วิจัยนำใบไม้มาเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อถึงความวุ่นวาย

ภาพที่ 4.41 กะละมัง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.41 กะละมังเป็นอุปกรณ์ที่นำเสนอการคลอตบุตร เนื่องจากในอดีตมีการใช้กะละมังในสถานการณ์ดังกล่าว

ภาพที่ 4.42 กาดัมน้ำ
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.42 กาดัมน้ำเป็นอุปกรณ์ในการทำคลอตในสมัยก่อน ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นสัญลักษณ์ของการคลอตบุตร

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ครั้งที่ 3

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายยังไม่สอดคล้องกับบทการแสดง ในที่นี้จึงปรับแบบเครื่องแต่งกายให้มีความเหมาะสมและมีความสอดคล้องให้เข้าถึงกับบทและลีลา

การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงหลักผู้หญิง ชุดแซกแขนกุด ลำตัวยาว สีดำ เพื่อเน้นรูปร่างของนักแสดงขณะถ่ายทอดความพลั้วไหวของธรรมชาติและ ความงดงามของผู้หญิง โดยผ่าด้านข้างของกระโปรงจากสะโพกถึงปลายกระโปรง เพื่อความคล่องตัวต่อการเคลื่อนไหวของนักแสดง และมีการปล่อยผมเพื่อส่งเสริมการถ่ายทอดความรู้สึกการเจ็บปวดขณะคลอดบุตร ดังภาพที่ 4.43

ภาพที่ 4.43 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงหลักผู้หญิง
ที่มา : ผู้วิจัยออกแบบเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2557

การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง ชุดรัดรูป (Body suit) ของผู้หญิงแขนยาว ชายาว คลุมศีรษะ สีขาว สีสื่อถึงเด็กทารกที่อยู่ในครรภ์คุณแม่ ดังภาพที่ 4.44

ภาพที่ 4.44 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง
ที่มา : ผู้วิจัยออกแบบเมื่อวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2557

การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้ชาย เสื้อขาวเล ตัวปล่อยแขนกระบอกยาว กางเกงเล ผ้ายาคาดเวย เสมือนชาวประมง สีสื่อถึงความเป็นธรรมชาติของท้องทะเล ดังภาพที่ 4.45

ภาพที่ 4.45 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้ชาย
ที่มา : ผู้วิจัยออกแบบเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2557

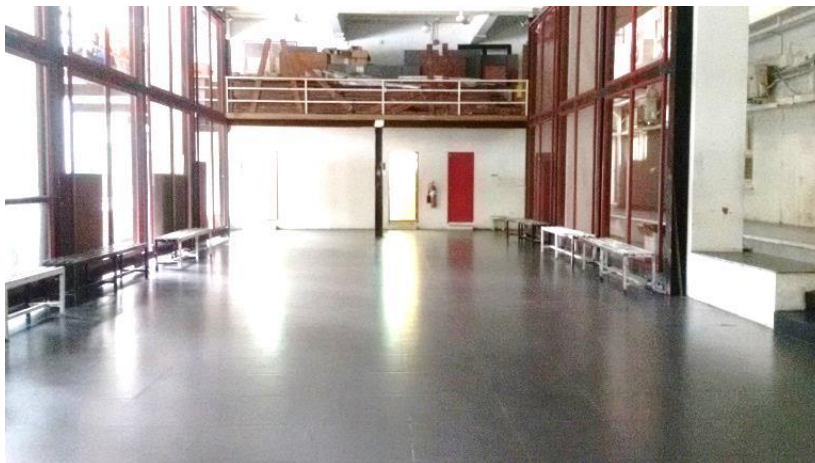
การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง เสื้อแขนตุ๊กตา
ผ้าถุงมัดเอว ผ้าคาดเอว เสมือนชาวประมง สื่อถึงความเป็นธรรมชาติของท้องทะเล ดังภาพที่ 4.46

ภาพที่ 4.46 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง
ที่มา : ผู้วิจัยออกแบบเมื่อวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2557

7) การออกแบบพื้นที่แสดง ครั้งที่ 3

ไม่พบปัญหา เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย แต่ผู้วิจัยปรับเปลี่ยนด้าน
ของการแสดงโดยแสดงที่พื้นที่หน้าเข้าเวที เนื่องจากสะดวกต่อการจัดองค์ประกอบของแสงไฟ
เพราะในการจัดการแสดงผลงานดุซงึนินท์ทางนาฏยศิลป์นั้นมี ฦ ห้องโถง ชั้น 1
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังภาพที่ 4.43

ภาพที่ 4.47 การออกแบบพื้นที่แสดง

ที่มา : ผู้วิจัย

ผลงานจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้นำปัญหาและข้อบกพร่องมาทบทวนแก้ไขโดยนำเสนอเป็นผลงานการแสดงจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์ออกแบบการแสดง ครั้งที่ 3 ในครั้งนี้ใช้สถานที่ฝึกซ้อม 2 สถานที่ด้วยกัน เนื่องจากนักแสดงมีวันและเวลาสะดวกไม่ตรงกัน จึงจำเป็นต้องแบ่งการฝึกซ้อม โดยฝึกซ้อม ณ บริษัท วาไรตี้แดนซ์ จำกัด ในวันเสาร์ที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 เวลา 13.00 น. นำเสนอการแสดงองค์ที่ 1 องค์ที่ 2 และองค์ที่ 3 และห้องบัลเลต์ อาคารนาฏศิลป์และดุริยางค์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ในวันจันทร์ที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 เวลา 13.00 น. นำเสนอการแสดงองค์ที่ 1 ในช่วงเริ่มต้นและองค์ที่ 3 โดยมีผลงานการแสดงดังนี้

องค์ที่ 1 ก่อตัว

นำเสนอมุมมองของธรรมชาติในรูปแบบและอารมณ์ต่าง ๆ ผ่านลีลาท่าทางของนักแสดง โดยอาศัยความแตกต่างของจังหวะการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น ความสงบของทะเล ความมีชีวิตชีวา เป็นต้น โดยอาศัยการเคลื่อนไหวศีรษะ แขน ขา การโยกตัวของลำตัวอย่างช้า ๆ ลักษณะการเคลื่อนไหวร่างกายและรูปแบบของทะเลแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบคนแรกเดินเคลื่อนตัวมาจากข้างหลังของพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ 	<p>เรื่อง: ทะเลตอนสงบ ความแน่นิ่ง ความว่างเปล่า</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบคนที่ 2 เดินเคลื่อนตัวมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ 	<p>เรื่อง: ทะเลตอนสงบ ความแน่นิ่ง ความว่างเปล่า</p>

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบเคลื่อนไหวร่างกายช้า ๆ ตามธรรมชาติลักษณะของลมในรูปแบบต่าง ๆ 	<p>เรื่อง: ทะเลในยามเช้า</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบเคลื่อนไหวร่างกายช้า ๆ ตามธรรมชาติลักษณะของการเกิดเกลียวคลื่นในรูปแบบต่าง ๆ 	<p>เรื่อง: ทะเลในยามเช้า</p>

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้ชายจับขานักแสดงประกอบผู้หญิงพร้อมกับแอ่นหลัง ส่วนนักแสดงประกอบผู้หญิงมือ 2 ข้างจับพื้นและยกปลายเท้าขึ้นข้างบน 	<p>เรื่อง: การจับคู่ของความสมดุล การพึ่งพากัน เสมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงก้มตัวลงและนักแสดงประกอบผู้หญิงอีกคนหลังชนกันและยกขาขึ้นพร้อมกับกางขาออก 	<p>เรื่อง: การจับคู่ของความสมดุล การพึ่งพากัน เสมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ</p>

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงทุกคนยืนทำท่าทางให้ร่างกายเชื่อมต่อกันเหมือนสายน้ำ 	<p>เรื่อง: การให้ชีวิต ความชุ่มชื้น ความอยู่รอดของคนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เสมือนทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงทุกคนยืนและนั่งทำท่าทางให้ร่างกายเชื่อมต่อกันเหมือนเป็นคลื่นสายน้ำ 	<p>เรื่อง: การให้ชีวิต ความชุ่มชื้น ความอยู่รอดของคนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เสมือนทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่</p>

องค์ที่ 2 กำเนิด

นำเสนอมุมมองความรุนแรงของคลื่นที่เคลื่อนตัวขึ้นสู่ฝั่งเข้าทำลายทรัพย์สินบ้านเรือน และเมื่อพายุสงบลง ท้องฟ้ากลับมาแจ่มใส สว่างสดใสเช่นเดิม เสมือนความเจ็บปวดจากการเร่งรีบบีบตัวของมดลูกในการให้กำเนิดบุตรและความรู้สึกยินดีในภายหลังเมื่อเห็นหน้าบุตร นักแสดงได้ถ่ายทอดอารมณ์ด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายด้วยความรุนแรงและเร็วขึ้นเรื่อย ๆ โดยอาศัยการเคลื่อนไหวของร่างกายด้วยตนเองและการประกอบท่าทางกับนักแสดงคนอื่น

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงโยกศีรษะไปมาในจังหวะพร้อม ๆ กัน 	<p>เรื่อง: ทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชายเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะที่จะเข้ามาทำร้ายธรรมชาติ แต่ธรรมชาติก็ยังคงอยู่ต่อได้ 	<p>เรื่อง: ทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชาย เคลื่อนไหวร่างกายด้วยอาการเคลื่อนไหวของคลื่นน้ำ ทะเลในรูปแบบต่าง ๆ</p>	<p>เรื่อง: ทะเลในยามปกติ ที่คูมีชีวิตชีวา นำหลงไหล นำสัมผัส</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชาย เคลื่อนไหวร่างกายด้วยอาการเคลื่อนไหวของมวลคลื่นน้ำ ทะเล ภาพความสวยงามแห่งท้องทะเลมีความชัดเจนขึ้น</p>	<p>เรื่อง: ทะเลในยามปกติ ที่คูมีชีวิตชีวา นำหลงไหล นำสัมผัส</p>

องค์ที่ 3 ความสงบ

ถ่ายทอดความปิติยินดีของคุณแม่ภายหลังการคลอดบุตรผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายแบบช้า ๆ โดยมีผ้าสีน้ำเงินเป็นอุปกรณ์แทนเด็กทารก ซึ่งนักแสดงจะแสดงลักษณะกิริยาท่าทางของการโอบอุ้ม กอด หอม สัมผัสโดยแสดงความรักต่ออุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดง

ตารางที่ 4.6 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งอยู่บนเก้าอี้เอามือจับผ้าสีน้ำเงินและมองผ้าสีน้ำเงินด้วยความรัก 	<p>เรื่อง: ความรัก ความสุขเมื่อได้เห็นหน้าบุตรที่เกิดขึ้นมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนเอนหน้าและเอนหลังพร้อมทั้งถือผ้าสีน้ำเงินไว้ เสมือนให้บุตรอยู่ในอ้อมกอด 	<p>เรื่อง: ความรัก ความสุขเมื่อได้เห็นหน้าบุตรที่เกิดขึ้นมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>

สรุปประเด็นปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3

ในการทดลองผลงานครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้แสดงผลงานในกลุ่มย่อยร่วมกับนิสิตปริญญาเอก สาขาวิชานาฏยศิลป์ ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้นำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มารวมกับข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ ในที่นี้จึงสามารถสรุปปัญหาและวิธีการแก้ไขในประเด็นต่าง ๆ ตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ ดังนี้

ตารางที่ 4.7 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3

องค์ประกอบ ทางด้านนาฏศิลป์	ปัญหาที่พบ	แนวทางการแก้ไข
1. การสร้างบทการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์	ไม่มี
2. การออกแบบลีลานาฏศิลป์	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์	ไม่มี
3. การคัดเลือกนักแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์	ไม่มี
4. การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์	ไม่มี
5. การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
6. การออกแบบเครื่องแต่งกาย	เครื่องแต่งกายไม่สอดคล้องกับ บทการแสดง	ผู้วิจัยต้องปรับปรุงและแก้ไขใน การออกแบบเครื่องแต่งกายและใช้ กับนักแสดงในครั้งต่อไป
7. การออกแบบพื้นที่แสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี

สรุปผลของการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 ยังพบข้อบกพร่องในส่วนของการแต่งกายของนักแสดงซึ่งไม่สอดคล้องกับบทการแสดงเท่าที่ควร แต่องค์ประกอบด้านการสร้างบทการแสดง ลีลาท่าทาง นักแสดง ดนตรี อุปกรณ์ และสถานที่แสดงผลงาน เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย

จากการแสดงผลงานในครั้งที่ 3 นราพงษ์ จรัสศรี ได้ให้ข้อเสนอแนะในเรื่องของการแต่งกายไว้ว่า “การแต่งกายของนักแสดงต้องสอดคล้องกับบท โดยสวมใส่แบบเรียบง่ายและสื่อถึงธรรมชาติมากกว่านี้” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 11 พฤศจิกายน 2557)

4.2.1.4 การปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4

ผลจากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้พิจารณาตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ 8 องค์ประกอบ คือ การสร้างบทการแสดง การออกแบบลีลานาฏศิลป์ การคัดเลือกนักแสดง การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การออกแบบแสง และการออกแบบพื้นที่แสดง เพื่อหาแนวทางการพัฒนางานการแสดงให้ดียิ่งขึ้น โดยการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 มีการพัฒนาบทการแสดงให้มีรายละเอียดมากยิ่งขึ้น จึงทำให้ต้องมีการพัฒนาดนตรีเพิ่มขึ้นด้วย และมีการเลือกใช้แสงประกอบการแสดง เพื่อเพิ่มความน่าสนใจในการรับชม

1) การสร้างบทการแสดง ครั้งที่ 4

1.1) **แรงบันดาลใจ** การสร้างบทการแสดงครั้งที่ 4 ใช้แนวทางการออกแบบการแสดงเช่นเดียวกับการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 3

1.2) **แนวเรื่อง** แนวเรื่องของการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 4 ใช้แนวเรื่อง การออกแบบการแสดงเช่นเดียวกับการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 3 แต่มีการขยายรายละเอียดในช่วงสุดท้ายของการแสดง โดยภาพรวมของการแสดงจะเป็นเอกภาพ คือ ไม่มีคุณแม่ ไม่มีบุตร มีแต่คลื่น น้ำที่เคลื่อนที่อย่างเบาบางและฟุ้งกระจาย ซัดเข้าสู่ชายฝั่ง ถ่ายทอดถึงบรรยากาศอันงดงามและแจ่มใส ดังเช่นคำนิยามที่ว่า ฟ้าหลังฝนย่อมสดใสเสมอ

1.3) **โครงสร้างบทการแสดง** ผู้วิจัยใช้แนวทางในการทดลองการสร้างบทการแสดงครั้งที่ 3 โดยออกแบบการแสดงเพิ่มเติมในช่วงท้ายของงาน ซึ่งอยู่ในองก์ที่ 3 นำเสนอความเป็นเอกภาพของการแสดงในช่วงตอนจบ คือ ความเป็นหนึ่งเดียวกัน นักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลักถ่ายทอดอารมณ์ของคลื่นที่มีแต่ความสวยงาม ไร้พลังอันแรงกล้า เคลื่อนตัวขึ้นสู่ฝั่ง เป็นความเจ็บสงบและสวยงามของท้องทะเลเช่นเดิม เสมือนไม่มีภัยพิบัติเกิดขึ้น

1.3.1) **องก์ที่ 1** ก่อตัว เป็นการนำเสนอในรูปแบบเดียวกับองก์ที่ 1 ของการสร้างสรรค์ผลงานครั้งที่ 3

1.3.2) **องก์ที่ 2** กำเนิด ถ่ายทอดเรื่องราวแบบเดียวกับองก์ที่ 2 ของการสร้างสรรค์ผลงานครั้งที่ 3

1.3.3) **องก์ที่ 3** ความสงบ ผู้วิจัยได้เพิ่มรายละเอียดของความสงบของท้องทะเลในช่วงสุดท้ายของการแสดง โดยนักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลักรับบทบาทแบบเดียวกัน

การสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 ค่อนข้างไม่เปลี่ยนแปลงไปจากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 มากนัก เพียงแต่มีการเพิ่มเติมลีลาการแสดงในช่วงสุดท้ายของการแสดงเพื่อความสมบูรณ์ของการแสดง โดยเป็นการแสดงร่วมระหว่างนักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลัก ซึ่งเป็นตัวแทนของคลื่นน้ำ ที่แสดงให้เห็นเพียงความสวยงามและแจ่มใสหลังพายุสงบเจียบลง โดยในการสร้างสรรค์งานครั้งที่ 4 ได้ออกแบบการแสดงทั้งหมด 3 องก์ ได้แก่ องก์ที่ 1 ก่อตัว องก์ที่ 2 กำเนิด และองก์ที่ 3 ความสงบ

2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ครั้งที่ 4

ผู้วิจัยออกแบบลีลาเพิ่มเติมเพื่อถ่ายทอดรายละเอียดขององก์ที่ 3 ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยมีการสร้างจุดจบแบบเป็นเอกภาพ คือ นักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลักจะรับบทบาทเดียวกัน ใช้การกลิ้งตัวเสมือนคลื่นที่สงบ ไร้พลัง เคลื่อนที่เข้าสู่ชายฝั่ง

ในการออกแบบลีลาการแสดงนี้ ผู้วิจัยได้ถ่ายทอดประสบการณ์ส่วนตัวด้านการคลอตบุตรให้แก่นักแสดงเพื่อความรู้สึกซึ่งและเข้าถึงบทบาทการแสดงที่ได้รับ แล้วนำประสบการณ์ดังกล่าวมาประยุกต์เข้ากับข้อมูลคลื่นพายุซัดฝั่งและเทคนิคการแสดงที่ได้จากเอกสาร การสัมภาษณ์หรืองานวิจัยต่าง ๆ โดยนำข้อมูลมาเรียบเรียง ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์เพื่อหาวิธีสื่อความหมายให้ผู้ชมสามารถเข้าใจได้ง่ายผ่านกระบวนการถ่ายทอดผลงานการแสดงทางด้านนาฏยศิลป์ที่ถูกใช้เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดและนำเสนอมุมมองของภยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่ง การแสดงชุดนี้ใช้เวลา 45 นาที รายละเอียดลำดับการแสดง ดังแสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ตารางแสดงเวลาและรายละเอียดในการแสดงในแต่ละองก์

เวลา	รายละเอียดในการแสดงในแต่ละองก์	หมายเหตุ
องก์ที่ 1 ก่อตัว เริ่มจากการเกริ่นนำโดยสื่อถึงการแทนความรู้สึกของทะเลในอารมณ์ต่าง ๆ ก่อนเข้าเรื่องราวจริงของ “คลื่นพายุซัดฝั่ง”		
0.00 - 02.45	ความสงบ แน่นิ่ง ความธรรมดา ว่างเปล่า เคลื่อนไหวช้า ๆ เหมือนทะเลตอนสงบ	
02.46 - 06.10	เริ่มการเกิดเกลียวคลื่น ลม สายน้ำ รูปแบบต่าง ๆ ด้วยท่าทาง กลิ้ง นอน นิ่งกับพื้น เหมือน ทะเลในยามเช้า	
06.11 - 08.30	ความสมบูรณ์ของธรรมชาติ และการจับคู่ของความสมดุลของการพึ่งพากัน เหมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมบูรณ์ให้กับธรรมชาติของทะเลในยามเช้า	
08.31- 10.38	การให้ชีวิต ความชุ่มชื้น ความอยู่รอดแก่คนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เหมือนทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่ทะเลในยามเช้า	
10.40 - 13.45	ภัยพิบัติเข้ามาทำร้ายธรรมชาติแต่ธรรมชาติยังคงอยู่ต่อได้ เหมือนทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัว และเหมือนการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน	
13.46 - 16.30	ธรรมชาติค่อย ๆ ฟื้นคืนชีพ ภาพความสวยงามแห่งท้องทะเลชัดเจนขึ้น เปรียบเสมือนทะเลยามปกติทั่วไป ที่คูมีชีวิตชีวา นำหลงใหล น่าสัมผัส และนำพาความรักให้มาเจอกัน	

ตารางที่ 4.8 ตารางแสดงเวลาและรายละเอียดในการแสดงในแต่ละองค์ (ต่อ)

เวลา	รายละเอียดในการแสดงในแต่ละองค์	หมายเหตุ
องค์ที่ 2 กำเนิด		
สื่อถึงการแทนความรู้สึกความรุนแรงของทะเลจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยถ่ายทอดเรื่องราวการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร		
16.30 - 17.12	จุดเริ่มต้นของธรรมชาติจากหยดน้ำโดยการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ	
17.12 - 22.15	ความสวยงามของธรรมชาติ	
22.15 - 36.56	ภัยพิบัติทางธรรมชาติเริ่มก่อตัวขึ้น	
36.56 - 41.55	ความรุนแรงของธรรมชาติก่อให้เกิดความเสียหาย ความทุกข์ทรมาน	
องค์ที่ 3 ความสงบ		
สื่อถึงความสมบูรณ์ทางธรรมชาติ		
41.55 - 45.49	ความสมบูรณ์ของธรรมชาติที่มีชีวิตชีวา นำหลงไหล นำสัมผัส	

ภาพที่ 4.48 การกลิ้งตัว
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.48 นักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลักกลิ้งตัวแสดงท่าทางเสมือนคลื่นบางเบาที่พร้อมจะฟุ้งกระจายเมื่อเคลื่อนตัวขึ้นสู่บนฝั่ง แสดงความเป็นเอกภาพของการแสดงและนักแสดงทุกคน ซึ่งเป็นจุดจบของการเทียบเคียงคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอตบุตรด้วยความสวยงาม

สรุปได้ว่า การออกแบบลีลาในการสร้างสรรค์ผลงานครั้งที่ 4 นี้ ผู้วิจัยได้ประดิษฐ์ทำนาฏยศิลป์ให้เหมาะสมกับบทของการแสดง และผสมผสานกับอากัปกริยาการเคลื่อนไหว

ของร่างกายอย่างเป็นธรรมชาติ โดยจบการแสดงด้วยพฤติกรรมการเคลื่อนที่ของคลื่นอย่างเบาบาง หลังพายุสงบลง

3) การคัดเลือกนักแสดง ครั้งที่ 4

ไม่พบปัญหาที่ตัวนักแสดง นักแสดงที่นำเสนอผลงานการสร้างสรรคครั้งที่ 4 เป็นนักแสดงชุดเดียวกับนักแสดงในการสร้างสรรคงานครั้งที่ 3

4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง ครั้งที่ 4

ไม่พบปัญหาในการใช้ดนตรีประกอบการแสดง โดยการแสดงครั้งที่ 4 ใช้ดนตรีเช่นเดียวกับการแสดงครั้งที่ 3 แต่ผู้วิจัยได้เพิ่มเติมเสียงหยดน้ำ ซึ่งเป็นเสียงที่แสดงถึงธรรมชาติ ในช่วงสุดท้ายของการแสดงที่แสดงถึงเอกภาพของงาน

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 4

ไม่พบปัญหา เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย แต่ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ในการแสดงเสริมเข้ามาประกอบกับใบไม้แห้งโดยใช้กระดาษทิชชูสีน้ำตาล เพื่อให้เกิดการพลิ้วไหวและป้องกันการเกิดอุบัติเหตุกับนักแสดง ส่วนอุปกรณ์ที่เหลือยังคงยึดตามการสร้างสรรคงานแสดงครั้งที่ 3 ซึ่งในการเลือกอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยได้คำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายของอุปกรณ์ในแต่ละชิ้น เพื่อความเหมาะสม สอดคล้อง และชัดเจน ในการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง

ภาพที่ 4.49 ใบไม้แห้งผสมกับทิชชูสีน้ำตาล
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.49 ใบไม้แห้งผสมกับทิชชูสีน้ำตาลถูกใช้ในช่วงการแสดง ความวุ่นวาย ทิชชูถูกนำเข้ามาผสมเพื่อความสะดวกและสมจริงของการแสดง และป้องกันการเกิดอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นกับนักแสดงและผู้ชมในระหว่างการแสดง

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ครั้งที่ 4

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 เครื่องแต่งกายของนักแสดงนำและนักแสดงประกอบที่แสดงเป็นทารกยังแต่งกายคงเดิมใช้ชุดเดียวกับในการสร้างสรรค์งานครั้งที่ 3 แต่ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของนักแสดงประกอบยังไม่สอดคล้องกับบทบาทการแสดงในการแสดงครั้งที่ 4 จึงปรับปรุงรูปแบบเครื่องแต่งกายให้มีความเหมาะสมและมีความสอดคล้องให้เข้ากับบทและลีลามากขึ้น

การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้ชาย เสื้อยืดสีฟ้าแล้ว ย้อมสี ตัวปล่อย แขนกระบอกสั้น กางเกงเลขายาวสีกรมท่า สื่อถึงความพลั่วไหวของน้ำทะเล ดังภาพที่ 4.50

ภาพที่ 4.50 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้ชาย
ที่มา : ผู้วิจัยออกแบบเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557

การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง เสื้อยืดสีฟ้าแล้ว ย้อมสี ตัวปล่อย แขนกระบอกสั้น กางเกงเลขายาวสีกรมท่า สื่อถึงความพลั่วไหวของน้ำทะเล ดังภาพที่ 4.51

ภาพที่ 4.51 การออกแบบเครื่องแต่งกายนักแสดงประกอบผู้หญิง
ที่มา : ผู้วิจัยออกแบบเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557

7) การออกแบบแสง ครั้งที่ 4

แสงมีอิทธิพลต่อการจัดกิจกรรมการแสดง จึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการรับรู้เรื่องราวและการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของการแสดงนั้น ๆ ซึ่งแสงจะช่วยในการอธิบายเรื่องราว กิริยา ท่าทาง ของนักแสดง ให้มีความเข้าใจในเนื้อหาและสาระสำคัญมากยิ่งขึ้น ดังความเห็นของ ฤทธิรงค์ จิวากานนท์ ได้แสดงความคิดเห็นการใช้แสงไว้ดังนี้

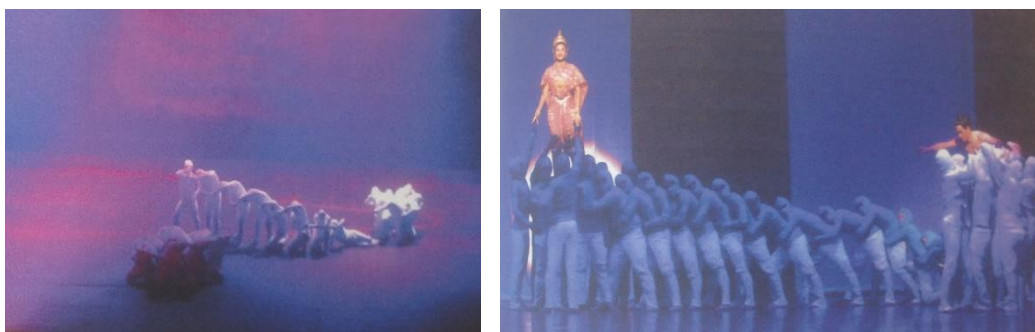
แสงมีความสำคัญในการสร้างภาพรวมบนเวทีอย่างมาก นอกจากจะให้แสงสว่างทำให้เรามองเห็นแล้ว แสงยังสร้างจุดสนใจบนเวทีอีกด้วย ที่สำคัญ คือ แสงทำให้ผู้ชมเห็นในสิ่งที่ต้องการนำเสนอ ในการชมละคร ผู้ชมไม่ได้เห็นการแสดงเพียงอย่างเดียว แต่ยังเห็นองค์ประกอบอื่นที่ช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องราว เพราะฉะนั้น ความสำคัญของแสงอยู่ที่ว่า ทำให้ผู้ชมเห็นอะไรและเห็นอย่างไร และจำเป็นต้องเห็นมากน้อยแค่ไหน (ฤทธิรงค์ จิวากานนท์, 2550: 143)

วิลสัน (Edwin Wilson) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมแสงว่า

ผู้ออกแบบแสงจำเป็นต้องคุมการส่องสว่างของแสงหรือลักษณะความเข้มของแสง ซึ่งสามารถควบคุมได้โดยเครื่องมือที่เรียกว่า Dimmer ทำให้ผู้ชมแลเห็นฉากและการแสดงที่สว่างหรือมืดในพื้นที่ตามที่ผู้ออกแบบต้องการ (Wilson, 1994: 375)

มอร์แกน (Morgan) ให้ความเห็นด้านการจัดแสงสำหรับการแสดงไว้ว่า

ในการจัดการแสดง ระดับปริมาณของแสง คือตัวแปรที่สำคัญที่สุดในการจัดแสง ผู้ออกแบบแสงไม่จำเป็นต้องวัดความเข้มแสงโดยใช้มาตรวัดไฟฟ้า หากแต่ใช้กำหนดหรือเปรียบเทียบโดยใช้สายตา (Morgan, 1988: 10)

ภาพที่ 4.52 ตัวอย่างการใช้แสงสีโทนเย็น คือ สีฟ้าและชมพู ในการแสดงนาฏยศิลป์ ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง “พระมหาชนก” เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ ยุรนนท์ พลายละหาร และจານัน ยโสวันต์

จากภาพที่ 4.52 ผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบของการจัดแสงในการแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยใช้แสงที่เป็นสีโทนเย็นและสีโทนร้อน เนื่องจากแสดงถึงความสวยงามและความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง จากแนวคิดข้างต้น จะเห็นได้ว่า แสงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของการแสดง โดยช่วยให้ผู้ชมเห็นภาพและเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นบนเวทีได้อย่างชัดเจน รวมทั้งกระตุ้นความสนใจจากผู้ชม ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีด้านอุปกรณ์และการใช้แสงมีความก้าวหน้ามากขึ้น จึงเป็นการเพิ่มสำคัญของการใช้แสงกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ การสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 ซึ่งมีรายละเอียดการใช้แสง ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ตารางเวลาการใช้แสงในการแสดงในแต่ละองค์

เวลา	การใช้แสง	หมายเหตุ
องค์ที่ 1 ก่อตัว		
เริ่มจากการเกริ่นนำโดยสื่อถึงการแทนความรู้สึกของทะเลในอารมณ์ต่าง ๆ ก่อนเข้าเรื่องราวจริงของ “คลื่นพายุซัดฝั่ง”		
0.00 - 2.45	ใช้แสงสีฟ้าอ่อน สลัว ๆ แทนทะเลตอนสงบ	
2.46 - 10.38	ใช้แสงสีฟ้าอ่อน แทนทะเลในยามเช้า	
10.39 - 13.45	ใช้แสงสีน้ำเงิน แทนทะเลในยามค่ำคืน	
10.46 - 16.30	ใช้แสงสีฟ้าและสีน้ำเงิน แทนทะเลในยามปกติ	
องค์ที่ 2 กำเนิด		
สื่อถึงการแทนความรู้สึกความรุนแรงของทะเลจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยถ่ายทอดเรื่องราวการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอติดบุตร		
0.00 - 1.32	ทั้ง 2 ช่วงนี้ใช้แสงสีชมพูและสีฟ้า สลัว สลับกันช้า ๆ แต่เน้นสีชมพูแทนสวยงามของผู้หญิง	
1.33 - 3.52		
3.53 - 5.50	ใช้แสงสีเหลืองและสีฟ้า เน้นวูบวาบไม่ซ้ำ แทนความตื่นเต้น	
5.51 - 12.26	ใช้แสงสีเขียว ความสว่าง 50% อาจจะผสมสีม่วงได้ แทนความอึมครึม	
12.27 - 13.24	ใช้แสงสีแดงจัดกระพริบวูบวาบให้ดูตื่นเต้น แทนความรุนแรง	
13.25 - 14.56	ใช้แสงสีฟ้าสลัว ผสมไฟสโตรบล์ ๆ	
14.57 - 17.36	ใช้แสงสีม่วงสลัวที่สุดเลี้ยงแสงรอบ ๆ เวที เน้นตรงเล่นเงาด้วยไฟสีเหลือง	

ตารางที่ 4.9 ตารางเวลาการใช้แสงในการแสดงในแต่ละองค์ (ต่อ)

เวลา	การใช้แสง	หมายเหตุ
17.37 - 19.46	ใช้ไฟสโตรบอย่างเดี่ยว ใช้ระดับกลาง ๆ ไม่จ้าไม่เร็ว แทนความรู้สึกเหนื่อยหอบ	
19.55 - 20.37	มีอะไรเท่าไรใส่หมด รัวทุกอย่างไม่ต้องยั้ง	
20.38 - 23.46	ใช้แสงทุกสีสลับสับซ้ำ ๆ ซ้ำไปซ้ำมา	
องค์ที่ 3 ความสงบ สื่อถึงธรรมชาติแทนความรู้สึกความสงบ อบอุ่นของคลื่นทะเลที่บางเบา		
23.47 - 29.50	เน้นใช้แสงสีชมพูสลับฟ้า สว่าง ๆ ผสมกันไปมา แทน ความรักของแม่ที่มีต่อลูก	
จบปริิบูรณ์		

8) การออกแบบพื้นที่แสดง ครั้งที่ 4

ไม่พบปัญหา เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถานที่แสดงผลงานดุซมิญนิพนธ์ทางนาฏยศิลป์ ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เช่นเดียวกับการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 เพียงแต่เปลี่ยนด้านของพื้นที่การแสดงเดิมแสดงด้านเวที แต่ในการสร้างงานครั้งที่ 4 แสดงด้านห้องน้ำ แต่ยังคงใช้บริเวณห้องโถงคงเดิม ดังภาพที่ 4.53

ภาพที่ 4.53 พื้นที่ด้านในฝั่งตรงข้ามเวทีของห้องโถง ชั้น 1
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่มา : ผู้วิจัย

ผลงานจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4

จากการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้นำปัญหาและข้อบกพร่องมาทบทวนแก้ไขโดยนำเสนอเป็นผลงานการแสดงจากการปฏิบัติการสร้างสรรค์ออกแบบการแสดงครั้งที่ 4 ฝึกซ้อม

ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันอังคารที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 เวลา 19.00 น. นำเสนอการแสดงองค์ที่ 1 องค์ที่ 2 และองค์ที่ 3 โดยมีผลงานการแสดง ดังนี้

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ถ่ายทอดเรื่องราวของท้องทะเลในลักษณะอารมณ์ต่าง ๆ ที่มีทั้งความสงบ การเกิดเกลียวคลื่น หรือคลื่นน้ำที่มีขนาดใหญ่ขึ้น เทียบกับความรักของผู้ชายและผู้หญิงที่มีความลึกซึ้ง และให้กำเนิดชีวิตใหม่ในครรภ์คุณแม่ โดยสื่ออารมณ์ผ่านท่าทางการเคลื่อนไหวของนักแสดงที่มีความเชื่องช้า และอ่อนช้อย

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงคนที่ 2 เดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ 	<p>เรื่อง: ทะเลตอนสงบ ความแน่นิ่ง ความว่างเปล่า</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงคนที่ 3 เดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ 	<p>เรื่อง: ทะเลตอนสงบ ความแน่นิ่ง ความว่างเปล่า</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงคนที่ 4 เคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ</p>	<p>เรื่อง: คลื่นลมทะเลในยามเช้า</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ ในรูปแบบอิสระ</p>	<p>เรื่อง: ซึ่งแสดงให้เห็นถึงคลื่นลมทะเลในยามเช้า</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงเต้นคู่กับนักแสดงประกอบผู้ชายโดยการเต้นท่าคู่ส่วนนักแสดงประกอบผู้หญิงคนอื่น ๆ วิ่งเป็นวงกลมกันเพื่อให้เกิดเกลียวคลื่นของลมทะเล 	<p>เรื่อง: ทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบหญิงและนักแสดงประกอบชาย เคลื่อนไหวร่างกายด้วยอาการสดใส ธรรมชาติฟุ้งขึ้นมาใหม่อีกครั้ง 	<p>เรื่อง: ทะเลในยามปกติ ที่ดูมีชีวิตชีวา น่าหลงใหล น่าสัมผัส</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชาย เคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบอิสระและใช้อุปกรณ์ผ้า เพื่อให้เกิดเกยวคลื่นของลมทะเลที่สดใส - มีนักแสดงนำผู้หญิงปรากฏตัวออกมาจากกลุ่มนักแสดงประกอบ 	<p>เรื่อง: ทะเลในยามปกติที่มีความสดใส ความสวยงาม ดุมี ชีวิตชีวา น่าหลงใหล น่าสัมผัส</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงแสดงความสวยงามของสรีระร่างกาย 	<p>เรื่อง: ความสวยงามของร่างกายและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งทำให้เกิดการตั้งครรภ์</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงทำท่าสะพานโค้งบนเก้าอี้และยกขาขึ้นปลายเท้ากระดกขึ้นลงสลับกัน 	<p>เรื่อง: การที่ได้ไปฝากครรภ์และตรวจภายใน</p>

องค์ที่ 2 กำเนิด

นำเสนอการก่อกำเนิดคลื่นพายุซัดฝั่ง และความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งที่สร้างความเสียหายให้กับมนุษย์เทียบเคียงกับความเจ็บปวดรวดร้าวที่คุณแม่ได้รับขณะตั้งครรภ์ ทั้งการเคลื่อนไหวที่ยากลำบากและการบีบรัดตัวของมดลูก นักแสดงได้ถ่ายทอดลีลาความรู้สึกผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายและสายตา รวมถึงใช้อุปกรณ์ ดนตรี และแสง ในการช่วยสร้างบรรยากาศและเล่าเรื่องราวเพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจในเนื้อหาของการแสดงมากยิ่งขึ้น มีการนำเสนอท่าทางการเคลื่อนไหวของทารกขณะอยู่ในถุงน้ำคร่ำผ่านการเล่นแสงและเงา ลีลาการนำเสนอในองค์ที่ 2 แสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงใช้มือทั้ง 2 ข้างจับผ้าสีดำเกลียวแล้วโยกตัวไปมา 	<p>เรื่อง: นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีดำเกลียวรัดที่ท้อง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอาการเริ่มเจ็บครรภ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งบนเก้าอี้มีผ้าสีน้ำเงินโบกพลิ้วไหวเสมือนเป็นน้ำที่เคลื่อนไหวเป็นเกลียวคลื่นไปมา 	<p>เรื่อง: ซึ่งแสดงให้เห็นถึงเริ่มอาการเริ่มเจ็บครรภ์มีอาการปั่นป่วนของน้ำคร่ำ</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีฟ้ารัดที่หน้าท้อง - นักแสดงประกอบดึงผ้าไปมา 	<p>เรื่อง: น้ำคร่ำในท้องมีความปั่นป่วน</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงแสดงเป็นทารกเมื่ออยู่ในครรภ์นั่งขดตัวเคลื่อนไหวไปมาอยู่หลังผ้าสีขาวพร้อมมีสปอตไลท์ส่อง 	<p>เรื่อง: ทารกเคลื่อนตัวไปมาอยู่ในครรภ์</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนโน้มตัวมาข้างหน้าพร้อมเอามือจับกุมที่หน้าท้อง 	<p>เรื่อง: ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานของอาการปวดท้อง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงก้าวเดินพร้อมคลื่นไส้อาเจียนเคลื่อนไหวร่างกายไปมา 	<p>เรื่อง: การคลื่นไส้ระหว่างตั้งครรภ์</p>

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งชันขาที่พื้นและเคลื่อนไหวร่างกายไปมา - นักแสดงประกอบวิ่งไปมาพร้อมปล่อยใบไม้ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: อាកารโวยวาย ความทุกข์ ทรมาน ความวุ่นวาย</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งชันขาที่พื้นและเคลื่อนไหวร่างกายไปมาพร้อมปล่อยใบไม้ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: อាកารโวยวาย ความเจ็บปวด และความทุกข์ทรมาน</p>

องค์ที่ 3 ความสงบ

เมื่อคลื่นพายุสงบลง ความแจ่มใสของท้องฟ้าและความสงบของท้องทะเลก็กลับมาอีกครั้ง เสมือนดั่งการผ่อนคลายของคุณแม่หลังการคลอดบุตร โดยหลังจากการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วของนักแสดงที่สื่อถึงความปั่นป่วนของท้องทะเลหรือน้ำคร่ำในมดลูก ความเร่งเร้าดังกล่าวจะค่อย ๆ ซ้ำลง และในตอนจบของการแสดง เพื่อความเป็นเอกภาพ นักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลักจะรับบทบาทเป็นคลื่นน้ำที่ค่อย ๆ ม้วนตัวซัดเข้าสู่ฝั่ง โดยการเลียนแบบการม้วนกลิ้งของคลื่น

ตารางที่ 4.10 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำหญิงยืนแอ่นหน้าและหลังพร้อมทั้งถือผ้าสีดำไว้ เสมือนให้บุตรอยู่ในอ้อมกอด - นักแสดงประกอบก้มตัวออกมาจากข้างหลังของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรักความสุขเมื่อได้เห็นหน้าบุตรที่เกิดขึ้นมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>

สรุปประเด็นปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4

ในการทดลองผลงานครั้งที่ 4 ผู้วิจัยได้แสดงผลงานในกลุ่มย่อยร่วมกับนิสิตปริญญาเอก สาขาวิชานาฏยศิลป์ ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้นำข้อเสนอแนะต่าง ๆ มารวมกับข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏยศิลป์ ในที่นี้จึงสามารถสรุปปัญหาและวิธีการแก้ไขในประเด็นต่าง ๆ ตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ ดังนี้

ตารางที่ 4.11 ปัญหาและแนวทางแก้ไขผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4

องค์ประกอบ ทางด้านนาฏศิลป์	ปัญหาที่พบ	แนวทางการแก้ไข
1. การสร้างบทการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
2. การออกแบบลีลา นาฏศิลป์	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
3. การคัดเลือกนักแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
4. การออกแบบเสียงและ ดนตรีประกอบการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
5. การออกแบบอุปกรณ์ ประกอบการแสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
6. การออกแบบเครื่อง แต่งกาย	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
7. การออกแบบแสง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี
8. การออกแบบพื้นที่ แสดง	ไม่พบปัญหา เป็นไปตาม วัตถุประสงค์การวิจัย	ไม่มี

จากการสร้างสรรค์ครั้งที่ 4 ไม่พบปัญหาในการสร้างสรรค์การแสดง เป็นไปตามวัตถุประสงค์ทุกประการ สามารถสรุปได้ว่า ภาพรวมของการแสดงส่วนใหญ่ค่อนข้างสมบูรณ์ โดยการแสดงได้ถ่ายทอดถึงความรุนแรงภายใต้ความสวยงามของธรรมชาติ ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้เน้นการนำเสนอความสอดคล้องของการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอดบุตร ในส่วนของการคลอดบุตร ก็มีความรุนแรงซ่อนอยู่เช่นกัน โดยความรุนแรงดังกล่าวเสมือนความยากลำบากความเจ็บปวด และความทรมานทรมานที่คุณแม่ได้รับขณะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตร ส่วนความสวยงาม คือ ความปิติยินดีของบิดาและคุณแม่เมื่อเห็นหน้าของบุตรที่เฝ้าประคองประหม่อมมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และในช่วงสุดท้ายของการแสดง ผู้วิจัยได้จบการแสดงแบบมีเอกภาพ คือ ไม่มีคุณแม่ ไม่มีบุตร มีเพียงเกลียวคลื่นที่นำเสนอโดยนักแสดงกลุ่มและนักแสดงหลัก ซึ่งในขั้นตอนนี้จะได้รับบทการแสดงเดียวกัน แสดงถึงความสงบของท้องทะเลหลังการเกิดคลื่นพายุ ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า “ฟ้าหลังฝนย่อมสดใส”

ภายหลังจากสร้างสรรค์การแสดงครั้งที่ 4 ได้รับคำแนะนำจาก นราพงษ์ จรัสศรี ว่า “นักแสดงน่าจะใช้อุปกรณ์ในการถ่ายทอดเรื่องราวได้ไม่เต็มที่ เช่น การใช้เก้าอี้ในการแสดง รวมทั้งลีลาการเคลื่อนไหวของนักแสดงประกอบยังไม่มี ความสอดคล้องกับการเคลื่อนไหวของคลื่นน้ำ” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 18 พฤศจิกายน 2557)

4.2.2 การวิเคราะห์แนวคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์

ในการศึกษาหัวข้อเรื่องแนวคิดในการแสดงนาฏศิลป์นั้น ผู้วิจัยได้นำประเด็นคำถามของงานวิจัย เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคำตอบในเรื่องแนวคิดของการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ รายละเอียดดังนี้

4.2.2.1 สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจ

จากการคลอบุตร

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการใช้ประสบการณ์ส่วนตัวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์งาน เนื่องจากผู้วิจัยมีความชื่นชอบธรรมชาติทางด้านทะเลและนำมาผสมผสานกันซึ่งในระหว่างที่ผู้วิจัยสร้างงานนั้น ผู้วิจัยได้ตั้งครรภ์ตลอดจนได้คลอบุตร ในที่นี้ผู้วิจัยจึงนำประเด็นคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอบุตรนำมาสร้างสรรค์งาน นอกจากนี้วัฒนา กันบัว ได้กล่าวถึงลักษณะของคลื่นพายุซัดฝั่งไว้ว่า

คลื่นพายุซัดฝั่ง คือ การเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเลแบบผิดปกติใกล้ชายฝั่งซึ่งสัมพันธ์กับระบบความกดอากาศต่ำของอากาศ และลมพัดแรง เนื่องจากการเคลื่อนตัวขึ้นฝั่งของพายุหมุนเขตร้อน ระดับน้ำทะเลที่ยกตัวสูงขึ้นมีสาเหตุมาจากลมที่พัดแรงมากทำให้เกิดการดันผิวน้ำทะเลใต้น้ำทะเลยกตัวสูงขึ้นมากกว่าระดับน้ำทะเลปกติ มีความเร็วลมรอบศูนย์กลางอย่างน้อย 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง (วัฒนา กันบัว, สัมภาษณ์: 10 มิถุนายน 2557)

ซึ่งประเด็นของคลื่นพายุซัดฝั่งมีปรากฏในงานวิจัยสร้างสรรค์ชิ้นนี้ ลักษณะการเกิดของคลื่นพายุซัดฝั่ง บทการแสดงนี้แสดงถึงความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งที่ซัดอย่างโหมกระหน่ำทางด้านลีลานาฏศิลป์แสดงถึงความเจ็บปวดทุกข์ทรมานในการคลอบุตร

ลักษณะอาการของผู้เจ็บครรภ์ตลอดจนได้คลอบุตร เถวาลัย ถาวรารม ได้กล่าวไว้ว่า

มีอาการกระวนกระวาย เจ็บปวดรวดร้าว รวมถึงการคลอบุตรจะเริ่มมีอาการมดลูกจะเริ่มหดตัวอย่างสม่ำเสมอตามธรรมชาติทำให้ปากมดลูกขยายตัวและเปิดกว้างขึ้นทีละน้อย มูกเหนียวที่ปิดอยู่บริเวณปากมดลูก อาจมีเลือดจากเส้นเลือดฝอยที่ฉีกขาดจากบริเวณคอมดลูกปะปนออกมาด้วยทำให้เห็นเป็นมูกเลือดออกมาจากช่องคลอดบางครั้งมดลูกบีบตัวแรงมากจนทำให้ถุงน้ำคร่ำฉีกขาด ทำให้น้ำคร่ำไหลออกมา ที่เรียกว่า น้ำเดิน อาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเหล่านี้จะเกิดร่วมกันหรือเกิดเพียงบางอย่างได้ แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นสัญญาณเตือนให้ทราบว่าจะถึงเวลาที่คลอบุตรแล้ว ลักษณะอาการขณะการคลอบุตรนั้นจะมีความรู้สึกปวดทุกข์ทรมานมาจากสะโพกด้านหลังเชื่อมมาถึงหน้าท้องด้านหน้าเจ็บและปวดเชิงกรานจนทำให้

ต้องขดตัว พลิกตัวไปมา แอ่นตัวขึ้นและลง (เถาว์ลัย ถาวรารมร, สัมภาษณ์: 28 สิงหาคม 2557)

ในประเด็นของการคลอตบุตรนั้น ผู้วิจัยได้ออกแบบผลงานการแสดงในลักษณะร่างกายพร้อมที่จะคลอตบุตรมีลักษณะอาการที่เป่ง และหายใจแรง มีอาการเหนื่อย หอบ ดังภาพ

ภาพที่ 4.54 น้ำม้วนตัวเป็นคลื่นยักษ์
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.54 เป็นลักษณะของการม้วนตัวของคลื่นน้ำที่ก่อให้เกิดเป็นคลื่นยักษ์ในห้วงของท้องทะเลที่มีลักษณะเป็นเกลียวคลื่นและมีความรุนแรงเมื่อนำคลื่นนี้มากระทบกับชายฝั่ง

ภาพที่ 4.55 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง นำเสนอผ่านประสบการณ์การคลอตบุตรที่ใกล้เคียงกับภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.55 การแสดงนาฏศิลป์โดยถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกของลักษณะคลื่นน้ำ ที่เกิดจากการม้วนตัวของท้องทะเลแล้วนำมาเทียบเคียงกับการตั้งครุฑที่มีน้ำค้ำป่นปูนอยู่ในท้อง จึงมีลักษณะของคลื่นน้ำและการกระวนกระวายที่มีการผสมผสานระหว่างคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอตบุตร

ลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นเป็นลักษณะอาการของความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งและการตั้งครุฑตลอดจนการคลอตบุตร ทั้งนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอลักษณะกิริยาอาการหลังจากการคลอตบุตร นอกจากนี้จากนักวิชาการ มิเชล โอดนต์ (Michel Odent) ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการคลอตบุตรไว้ว่า

ให้คุณแม่อยู่ในสภาพกลับสู่สัญชาตญาณพื้นฐานในฐานะที่เป็นสัตว์โลกชนิดหนึ่งสามารถแสดงออกหรือปล่อยอิริยาบถได้ตามความรู้สึกเต็มที่ จะกระตุ้นให้ร่างกายหลังเอ็นดอร์ฟินซึ่งเป็นสารที่ช่วยระงับความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มิเชล ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะให้คุณแม่แบ่งคลอตในท่าขึ้นขาหยั่งเพราะเปรียบว่าต้องออกแรงมากและเหน็ดเหนื่อยเหมือนการไต่เขาและแทนที่ทารกจะเคลื่อนลงมาตามแรงโน้มถ่วงของโลก (อ้างถึงใน สายฝน และวิชัย ชวาลไพบูลย์, 2555: 66)

ลักษณะกิริยาท่าทาง อาการต่าง ๆ หลังจากคลอตบุตรนั้น จะมีความเหนื่อยล้าหมดแรง ผ่อนคลาย ดีใจ ดังภาพ

ภาพที่ 4.56 น้ำทะเลสงบ
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.56 เป็นลักษณะของน้ำทะเลที่สงบไม่มีพิกไม่มีภัยแน่นอนเคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ อย่างนุ่มนวลของท้องทะเล

ภาพที่ 4.57 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง นำเสนอผ่านประสบการณ์การคลอदบุตรที่ใกล้เคียงกับภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.57 การแสดงนาฏศิลป์โดยถ่ายทอดความรู้สึกด้วยสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหวของนักแสดงผ่านร่างกายการกลิ้งตัวเสมือนเป็นคลื่นน้ำเล็ก ๆ บางท่าทางที่นอนแน่นิ่งแสดงถึงความสงบ ความผ่อนคลาย ปล่อยร่างกายไปอย่างอิสระ

งานวิจัยเรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง จึงเป็นการนำเรื่องราวของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งมานำเสนอผ่านประสบการณ์การคลอदบุตร ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ จากสองตัวอย่างที่กล่าวมาเป็นเพียงตัวอย่างฉากสำคัญบางฉากที่ผู้วิจัยได้สอดแทรกแนวคิดในเรื่องของคลื่นพายุซัดฝั่งเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานสร้างสรรค์งาน นอกจากนี้ในด้านของบทการแสดง ผู้วิจัยยังได้ใช้แนวคิดในเรื่องคลื่นพายุซัดฝั่งโดยนำเสนอผลงานการแสดงนาฏศิลป์โดยผ่านประสบการณ์การคลอदบุตร ที่นำเสนอให้เห็นถึงประเด็นความรุนแรง โดยการวางโครงเรื่องทั้ง 3 องก์ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าว คือ องก์ 1 ก่อตัว เริ่มจากความสวยงามจากธรรมชาติที่มีความสดใส สดชื่น อบอุ่น เป็นการนำเรื่องโดยแสดงถึงการเริ่มต้นแทนความรู้สึกของท้องทะเลในอารมณ์ต่าง ๆ จากธรรมชาติ อย่างเช่น มีลักษณะของ ทะเลตอนสงบและทะเลในยามเช้า ความสงบ แน่นิ่ง ความธรรมดา ว่างเปล่า ทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ รวมถึงการจับคู่ของความสมดุล การพึ่งพากัน เหมือน ทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ ทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำ การให้ชีวิต ความชุ่มชื้น ความอยู่รอดแก่คนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เหมือน ทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่ ทะเลยามค่ำคืนที่น่านกลัว ความเสื่อมเข้ามาทำร้ายธรรมชาติแต่ธรรมชาติยังคงอยู่ต่อได้ เหมือน ทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัว และเหมือนการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน และทะเลในยามปกติทั่วไป ธรรมชาติค่อย ๆ ฟั่นคั่น ภาพความสวยงามแห่งท้องทะเลชัดเจนขึ้น เปรียบเสมือน ทะเลยามปกติทั่วไป ที่ดูมีชีวิตชีวา นำหลงไหล นำสัมผัส และนำพาความรักให้มาเจอกัน (ดังในหัวข้อ 1.3.1) องก์ 2 กำเนิด เกิดมาจากการก่อตัวของพายุ อากาศที่แปรปรวน เสี่ยงคลื่นกระแทกชายฝั่ง ที่แสดงถึงความเสื่อมที่เข้ามาทำร้ายธรรมชาติแต่

ธรรมชาติยังคงอยู่ต่อไปได้ เสมือนทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ ซึ่งประเด็นนี้เป็นประเด็นที่สำคัญ จึงนำมาร้อยเรียงกับบทเพลงให้สอดคล้องการเกิดขึ้นของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งเปรียบได้ถึงกิริยาอาการที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวดทรมาน ความทุกข์ทรมาน ความกระวนกระวายของการเจ็บครรภ์เพื่อเตรียมคลอดบุตร (ดังในหัวข้อ 1.3.2) และองค์ 3 ความสงบ ธรรมชาติที่ฟื้นคืนมาท้องทะเลจะมีความสวยงามขึ้นเสมือนทะเลยามปกติทั่วไป ที่ดูมีชีวิตชีวา นำหลงไหล และน่าสัมผัส ซึ่งแสดงถึงเด็กทารกซึ่งเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เด็กทารกออกมาจึงทำให้เกิดความอ่อนคลาย เสมือนดังคลื่นพายุที่แผ่วเบาและค่อย ๆ สงบลง ท้องฟ้ากลับมาสดใสอีกครั้ง (ดังในหัวข้อ 1.3.3)

ทั้งนี้ได้สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งในการแสดงโดยนำมาเทียบเคียงกับประเด็นการคลอดบุตรเป็นประเด็นหลัก การคลอดบุตรจะนำเสนอผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายทางด้านนาฏศิลป์ซึ่งถูกใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเรื่องราว ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความเป็นความตาย ซึ่งเป็นพลังที่ทำให้มนุษย์เกิดความเกรงกลัวแม้เป็นเรื่องทางธรรมชาติก็ตาม เพราะฉะนั้นตามที่กล่าวมาข้างต้นเป็นสิ่งที่มนุษย์นำมาเป็นประเด็นในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์เช่นกัน ทั้งนี้จึงนำประเด็นการคลอดบุตรมาการบูรณาการกับคลื่นพายุซัดฝั่ง จึงเป็นการสร้างงานนาฏศิลป์ขึ้นมาใหม่ที่แสดงความรู้สึกเหมือนคลื่นพายุซัดฝั่ง

4.2.2.2 การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่ง

มีการคำนึงถึงธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งเป็นเรื่องของภัยธรรมชาติเป็นที่ประจักษ์ในอดีตว่าเป็นอำนาจที่มนุษย์หาคำตอบไม่ได้ก็เลยนึกว่าเป็นพลังจากเทพเจ้า ซึ่งทำให้มนุษย์สร้างนาฏศิลป์ขึ้นมาเพื่อเคารพบูชา เพื่อความปลอดภัยของมนุษย์เองทั้งหมดถูกสร้างขึ้นในรูปแบบพิธีกรรม การแสดงที่ลอกเลียนแบบธรรมชาติและแสดงความเคารพต่ออำนาจทางธรรมชาติ การเดินรำส่วนใหญ่จะผูกพันกับจิตวิญญาณเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ สงคราม ภูตผี ปีศาจ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาาฏศิลป์ ซึ่งเป็นประเด็นที่ใช้เป็นแนวคิดในการวิจัย ดังเช่น ของการสร้างงานของ นราพงษ์ จรัสศรี ในงานวิจัยเรื่อง ‘อันตามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์’ (นราพงษ์ จรัสศรี, 2548a: 28) จากการศึกษาผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่มีมาก่อนของศิลปิน เช่น นราพงษ์ จรัสศรี พบว่ามีแนวความคิดของการสร้างงานการแสดง ชุด อสุรสีนามิ คือ เรื่องอันตามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ และในเรื่องพระมหาชนก ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญในการสร้างสรรค์ โดยพยายามที่จะเสนอภาพการเคลื่อนไหวของคลื่นยักษ์ในทะเล ซึ่งประเด็นของคลื่นพายุซัดฝั่งมีปรากฏในงานวิจัยสร้างสรรค์ชิ้นนี้ ลักษณะการเกิดความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งแสดงถึงความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งที่ซัดอย่างโหมกระหน่ำ ดังภาพ

ภาพที่ 4.58 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์เรื่อง ‘อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์’
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ นราพงษ์ จรัสศรี

จากภาพที่ 4.58 นักแสดงได้เคลื่อนไหวโดยใช้แขนเป็นลักษณะคลื่นน้ำที่ยื่นต่อกัน เป็นแถวเรียงยาวแล้วจับมือให้เชื่อมต่อกันพร้อมทั้งมีการเคลื่อนไหวขึ้นและลงจากหัวแถวไปถึงท้ายแถวไล่ระดับสลับกันไปมาเพื่อสื่อถึงคลื่นน้ำ

ภาพที่ 4.59 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ใกล้เคียงกับ
การแสดงอันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.59 นักแสดงได้เคลื่อนไหวร่างกายเพื่อสื่อถึงลักษณะของคลื่นน้ำทะเลที่รวมตัวกันและก่อกวนจากภาพนักแสดงได้ยืนและนั่งเป็นกลุ่มก้อน รวมทั้งมีการเคลื่อนไหวโดยใช้ลำตัวเคลื่อนไหวช้า ๆ แทนคลื่นน้ำที่สงบ

ในงานวิจัย เรื่อง นาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง เป็นการนำเสนอเรื่องราวและบรรยากาศของธรรมชาติทางด้านความสวยงามและความรุนแรง จากภาพดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้ศึกษาผลงานการแสดงนาฏศิลป์เรื่อง ‘อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์’ นำมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานในครั้งนี้จึงออกมาในรูปแบบของการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ลักษณะลีลาท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายของเรื่อง ‘อันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์’ เป็นการเคลื่อนไหวโดยการจับมือและใช้แขนเป็นองค์ประกอบในการเคลื่อนไหว ส่วนในเรื่องของคลื่นพายุซัดฝั่งใช้ลักษณะของการเคลื่อนไหวโดยการใช้ลำตัวของนักแสดง ทั้งนี้จะสื่อถึงการเคลื่อนไหวของคลื่นน้ำทะเล แต่ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้นำเสนอในมุมมองของความรุนแรงของธรรมชาติเป็นประเด็นสำคัญ เพื่อสะท้อนถึงสภาพความเป็นจริงเมื่อเกิดภัยธรรมชาติขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดความซบมุนวุ่นวายและความเสียหาย ที่เกิดจากภัยพิบัติธรรมชาติ

4.2.2.3 การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏศิลป์

นราพงษ์ จรัสศรี ได้คำนึงถึงการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างงานแสดง เรื่อง ซาโลเม นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว (Salome Dancing for the head) เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา Ballerina: The pathetic creature) เรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ (Dance Laboratory: front and back) และเรื่อง อ้างว้าง (Loneliness) สำหรับเรื่อง ซาโลเม นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว มีการใช้ลีลา ท่าทาง สัญลักษณ์ และเทคนิคทางการละครที่สื่อถึงเรื่องราวของหญิงสาวที่เต้นระบำจนทำให้พ่อเลี้ยงพอใจและพร้อมที่จะยกสมบัติอันมีค่าให้เป็นรางวัล แต่เธอกลับเพียงเรียกร้องเอาเพียงสิ่งเดียว คือ ศีรษะของนักบุญ จอห์น เดอะ แบพทิสต์ ส่วนเรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา เป็นการใช้ลีลา ท่าทาง สัญลักษณ์ และการละคร ในการถ่ายทอดเรื่องราวของนักแสดงระบำบัลเลต์หญิง ที่เริ่มแย่งชิงพื้นที่การแสดงของนักแสดงบัลเลต์ชายจนได้รับความนิยมสูงสุดในยุคโรแมนติก ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายชายเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จมาตลอด สำหรับเรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ ถ่ายทอดความน่าสนใจของภาพเบื้องหลังการฝึกซ้อมก่อนการแสดงจริงต่อหน้าผู้ชมลีลา ท่าทาง และเทคนิคการเต้นระบำที่หลากหลาย ได้ถูกนำมาใช้สื่อถึงเรื่องราวของนักแสดงวุ่นวายอยู่กับการซ้อม และเรื่อง อ้างว้าง ใช้ลีลาการเคลื่อนไหวแบบเรียบง่ายในการแสดงความรู้สึกอ้างว้างและโดดเดี่ยว ช่วยเสริมสร้างจินตนาการและความคิดควบคู่ไปกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้ชมแต่ละบุคคล แนวคิดที่นราพงษ์ จรัสศรี ใช้กับการแสดงทั้ง 4 เรื่อง ข้างต้น คือ การใช้ลีลา ท่าทาง สัญลักษณ์ การละคร และเทคนิคการแสดง ถ่ายทอดเรื่องราวผ่านนักแสดงนำเพียงคนเดียวได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้เป็นส่วนหนึ่งของความคิดในการสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงในสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้

เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับนาฏศิลป์สร้างสรรค์ไว้ว่า

การถ่ายทอดเรื่องราวผ่านร่างกาย สีหน้า อารมณ์ หรือการสื่อสาร เป็นการบอกเล่าถึงองค์ประกอบของการแสดงทั้งหมด การผสมผสานวัฒนธรรมแต่ละแหล่งเข้าไปจะทำให้สามารถหยิบยกประเด็นใดก็ได้ในสิ่งที่เชื่อมโยงและมีความเกี่ยวข้องกัน (เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์, สัมภาษณ์: 17 มิถุนายน 2557)

ซึ่งสอดคล้องกับนิพนธ์ วรรณมหินทร์ ที่กล่าวไว้ว่า

งานที่คิดออกแบบด้วยตนเองมาจากมันสมองของผู้สร้างงานสร้างสรรค์ เกิดจากระบบสมองเมื่อมีการทำงาน สมองก็จะสั่งการไปที่ร่างกาย การคิดต้องมาจากการเรียนหรือไม่ก็มาจากประสบการณ์ การเรียนเป็นพื้นฐานเพื่อต่อยอดความคิด ความคิดสร้างสรรค์ต้องคิดจากมันสมอง ทั้งการเต้นบัลเลต์และการเต้นแจ๊สทั้ง 2 ศาสตร์นี้คือลมหายใจ เมื่อเอา 2 ศาสตร์มารวมกันทำให้ได้งานใหม่ ๆ ขึ้น นำมาทำงานให้เกิดประโยชน์งานที่ผลิตออกมามักจะมี 2 ศาสตร์ผสมในงานที่ผลิตออกมา อยู่เสมอ (นิพนธ์ วรรณมหินทร์, สัมภาษณ์: 26 มิถุนายน 2557)

นราพงษ์ จรัสศรี ได้อธิบายถึงการใช้ลีลาและการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยยกตัวอย่าง เรื่อง ซาโลเม่ นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว (Salome Dancing for the head) ไว้ว่า

ซาโลเม่ (Salome) เป็นการแสดงที่ใช้ลีลาและการเคลื่อนไหวน้อย และเรียบง่าย เน้นท่าทางที่เล็ก แต่เน้นความรู้สึกมาก จึงให้ความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ขัดกับภาพของการนำเสนอ วิธีการดังกล่าวเป็นที่นิยมอย่างมากในการสร้างงานศิลปะในยุคแนวความคิดหลังสมัยใหม่ เนื่องจากวิธีการนี้คำนึงถึงสัญลักษณ์หรือความหมายที่ศิลปินต้องการจะบอกเท่านั้น และยังเป็นการลดทอนองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นในการสื่อความหมายของเรื่องนั้น ๆ ออกไป (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557) ดังภาพที่ 4.60

ภาพที่ 4.60 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง ซาโลเม่ นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว (Salome Dancing for the head) ของ นราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : บียู เธียเตอร์ (Bu Theatre)

นอกจากนี้ ผลงานการสร้างสรรคของ นราพงษ์ จรัสศรี เป็นการออกแบบอย่างสร้างสรรค์ อย่างเช่นเรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ (Dance Laboratory : front and back in Dance) ได้อธิบายไว้ว่า

ในด้านความคิดสร้างสรรค์เห็นได้จากขณะที่นักแสดงกำลังแสดงอยู่นั้น ก็ได้มีการฉายภาพการแสดงในอดีตของนักแสดงคนดังกล่าวไปพร้อม ๆ กัน ขณะที่นักแสดงกำลังทำท่าระลึกถึงความหลัง โดยเป็นการฉายภาพสะท้อนผ่านสื่อมัลติมีเดีย (Multimedia) อย่างเหมาะสมสวยงาม ซึ่งเชื่อว่าในวงการนาฏศิลป์ของไทยยังไม่มีการแสดงที่เป็นลักษณะเช่นนี้ คือ ศิลปินกำลังแสดงและนั่งดูการแสดงของตนเองในอดีตผ่านสื่อกลาง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงที่กำลังดำเนินต่อมา (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557) ดังภาพที่ 4.61

ภาพที่ 4.61 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง เบื้องหน้า เบื้องหลัง การเต้นระบำ (Dance Laboratory : front and back in Dance) ของ นราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : ปิยะ เตียเตอร์ (Bu Theatre)

จากภาพที่ 4.61 นักแสดงได้แสดงกิริยาการนั่งกางขาบนเก้าอี้คนเดียวแล้วนั่งดูผลงานการแสดงของตนเองในอดีตที่สะท้อนการระลึกความหลัง การแสดงนี้ใช้นักแสดงแต่เพียงผู้เดียวในการนำเสนอ ถ่ายทอดเรื่องราว

ภาพที่ 4.62 การแสดงนาฏยศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.62 เป็นผลงานการแสดงของผู้วิจัย ที่ใช้นักแสดงคนเดียวในการถ่ายทอดเรื่องราวทางด้านความสวยงามของผู้หญิง ความรักของผู้หญิง ตลอดจนการคลอบุตร

ทั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับนาฏยศิลป์ร่วมสมัยไว้ว่า

การทำลายล้างคลาสสิกโดยการนำเอาศิลปะอย่างอื่นเข้ามาผสมด้วย ร่วมกับนำเอาศาสตร์ต่าง ๆ เข้ามาผสมผสานอย่างเช่น เอาสีมาป้ายที่ร่างกาย ทำที่ไม่งดงาม และทำเต็นท์แข็งกระด้าง ทำที่ไม่มีในคลาสสิกฉีกแนวไปจากคลาสสิกเดิม พยายามจะนอกกรอบ ไม่มีขอบเขต มีความเป็นอิสระ (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 24 มิถุนายน 2557)

เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์ ได้แสดงทัศนคติไว้ว่า

การใช้ร่างกายและลมหายใจส่วนใหญ่จะไม่ค่อยเต้นและไม่อยู่ในจังหวะตลอดจะมีหลุดบ้าง อาจจะเป็นลักษณะผีเข้า ผีออก การอยู่ในห้วงของความคิดในแต่ละเรื่องราวมีทั้งเข้าและออกหลุดไปแล้วหลุดมา แต่ไม่ได้หลุดออกจากความคิด แต่หลุดจากความเป็นตัวของตัวเองบนเวทีเชื่อมโยงถึงการใช้อารมณ์ ความรู้สึก และมีความละมุน มีความละเอียดอ่อนหรือบางมุมอาจจะดิบ (เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์, สัมภาษณ์: 17 มิถุนายน 2557)

จากข้อคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญข้างต้นต่อนาฏยศิลป์ร่วมสมัยจะมีทิศทางที่คล้ายคลึงกัน คือ เป็นรูปแบบการเต้นที่เน้นการสื่ออารมณ์บอกเล่าเรื่องราว โดยอาจจะเคลื่อนไหวน้อยหรือมากก็ได้ เช่น การแสดง เรื่อง ซาโลเม่ นางผู้เต้นระบำเพื่อขอหัว จะเคลื่อนไหวน้อย แต่เน้นการแสดงความรู้สึก อีกทั้งอาจมีการแสดงภาพซ้อนทับกัน โดยขณะที่นักแสดงกำลังแสดงอยู่นั้น อาจมีการแสดงอีกชุดที่นำเสนอภาพอดีตของนักแสดง

ทั้งนี้ ในงานวิจัยเรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง จึงได้คำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏยศิลป์ โดยนำเสนอผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ ของการแสดงนาฏยศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางและได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของความคิดสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงในครั้งนี้ อาทิเช่น การใช้ฉากแสดงนำเพียงคนเดียว ในการนำเสนอลีลา อารมณ์ ความรู้สึก รวมถึงการเคลื่อนไหวร่างกายในการแสดง และองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ต่าง ๆ ประกอบด้วย เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ในการแสดง ลีลา เป็นต้น องค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ทุกองค์ประกอบล้วนมีความสำคัญ และมีบทบาทต่อการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงอย่างมาก

4.2.2.4 การใช้รูปแบบการแสดงนาฏยศิลป์ที่มีความหลากหลาย

ความหลากหลายวัฒนธรรมในลีลาการแสดง ที่สำคัญ ได้แก่ บัลเลต์ นาฏยศิลป์สมัยใหม่ และนาฏยศิลป์ไทยแนวประเพณี นอกจากนี้ยังมีรูปแบบการแสดงอื่น ๆ เช่น การเล่นเกม การทาทาหัว จะเห็นได้ว่าแนวความคิดที่นำความหลากหลายของรูปแบบศิลปะการแสดงมาใช้นี้ ก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ที่มีลักษณะลูกผสม (Hybrid) เกิดเป็นการสร้างสรรค์ใหม่อย่างไม่รู้จบ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของ นราพงษ์ จรัสศรี ที่ทำให้งานสร้างสรรค์มีลักษณะใหม่สอดอยู่ตลอดเวลาการใช้ความหลากหลายของรูปแบบนั้นจำเป็นต้องอาศัยความสามารถในการจัดวางองค์ประกอบต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เกิดเป็นงานสร้างสรรค์ ในลักษณะผสมผสาน เป็นการเพิ่มทางเลือกในการแสดงเพื่อการสื่อสารกับสังคมปัจจุบัน

นอกจากนั้น นราพงษ์ จรัสศรี ได้ยกตัวอย่างผลงานการแสดงที่มีความเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์งานและออกแบบลีลาของผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์ สำหรับการแสดงมหานาฏกรรมเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์และวีจิตรนาฏกรรมเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์ไว้ว่า

แม้ว่าการแสดงเรื่องพระมหากษัตริย์จะใช้เทคนิคการนำเสนอที่ร่วมสมัยในการสร้างสรรค์ผลงาน ก็ยังให้ความเคารพ แม้กระทั่งภาพเขียนในหนังสือพระมหากษัตริย์ที่ศิลปินเป็นผู้รังสรรค์ขึ้น ตลอดจนคำบรรยายใต้ภาพ ตามบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 9 อย่างใกล้เคียงมากที่สุด (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557)

ภาพที่ 4.63 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ ยุรนนท์ พลายละหาร และจານัน โยโสวินต์

จากภาพที่ 4.63 เป็นผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก โดยใช้คนแสดงแทนน้ำประกอบกับมีนักแสดงนำชายและหญิงเข้าร่วมด้วยเสมือนอยู่ในน้ำ

ภาพที่ 4.64 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ ยุรนนท์ พลายละหาร และจานัน โยโสวินต์

จากภาพที่ 4.64 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก ได้ใช้อุปกรณ์หรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายที่บ่งบอกอย่างชัดเจนของต้นมะม่วง ผลมะม่วง และช้าง ที่ใช้ในการประกอบการแสดงจริง

ภาพที่ 4.65 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.65 การแสดงที่มีความหลากหลายในรูปแบบการใช้อุปกรณ์ แสง เป็นต้น ทั้งนี้จะมีนักแสดงนำที่ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของความเจ็บปวด ส่วนนักแสดงประกอบจะวิ่งและถ่ายทอดเพื่อให้เกิดความซุมนุ่นววยในระหว่างเจ็บครรภ์โดยมีอุปกรณ์เสริมต่าง ๆ เข้ามาเพื่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึก เสมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

จากแนวคิดข้างต้นที่ใช้ความหลากหลายในรูปแบบนาฏศิลป์จึงนำประเด็นความหลากหลายทางด้านนาฏศิลป์ ทำให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการคิดในการสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงในสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้โดยการสร้างงานนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง สร้างสรรค์โดยการใช้อุปกรณ์ อย่างเช่น การเล่นเกม กะละมัง กาดัมน้ำ พัดลม ใบไม้ เป็นต้น

4.2.2.5 การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์

นราพงษ์ จรัสศรี กล่าวว่า “งานทางด้านนาฏศิลป์มีมิติของเวลาที่เพิ่มขึ้นเมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไปเท่าใดก็เปลี่ยนตามไปด้วย แต่ทางด้านทัศนศิลป์เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไปรูปปั้นก็ยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง” (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557) ในที่นี้งานทางด้านศิลปะทุก ๆ ศาสตร์มีวิธีการสร้างสรรค์ในการแสดงสามารถเพื่อมาถ่ายทอดและอธิบายได้อย่างอิสระ ซึ่งส่งผลให้งานสร้างสรรค์ชิ้นนั้น ๆ มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น อย่างการสร้างละครคลื่นพายุซัดฝั่งในที่นี้เมื่อมีการซ่อมพัฒนางานหลาย ๆ ครั้ง เมื่อวันและเวลาผ่านไปก็จะมีความคิดใหม่ ๆ ที่แทรกเข้ามาจึงทำให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนบท ลีลา เครื่องแต่งกาย ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่ผู้วิจัยได้พบเจอแล้วนำมาประยุกต์และต่อยอดในการสร้างงานขึ้น แนวความคิดนี้สามารถนำมาประยุกต์ในการสร้างผลงานนาฏศิลป์ถ้ามองในมุมมองของศิลปะ โดยผู้วิจัยสรุปเนื้อหาโดยสังเขปได้ดังต่อไปนี้

ส่วนประกอบมูลฐานของศิลปะหรือบางแห่งเรียกว่า ทัศนธาตุ ซึ่งโดยทั่วไปใช้อธิบายศิลปะที่สัมผัสได้ด้วยตาหรือทัศนศิลป์ ได้แก่ งานประเพณี จิตรกรรม ประติมากรรม และสถาปัตยกรรม เป็นต้น โดยฤทธิรงค์ จิวากานนท์ สรุปไว้ว่า

ส่วนประกอบมูลฐานของศิลปะหมายถึง ส่วนประกอบพื้นฐานในการสร้างงานทัศนศิลป์ อันได้แก่ จุด เส้น รูปร่าง รูปทรง ลักษณะพื้นผิว น้ำหนักอ่อนแก่ สี เป็นต้น ซึ่งในการออกแบบนาฏศิลป์ สามารถใช้องค์ประกอบมูลฐานเหล่านี้ในการออกแบบตำแหน่ง ทิศทางการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ในนาฏศิลป์ ยังมีองค์ประกอบด้านฉาก แสง เครื่องแต่งกาย ซึ่งต้องอาศัยหลักการเหล่านี้ ในการออกแบบอีกด้วย (ฤทธิรงค์ จิวากานนท์, 2550: 159)

หลักการทางศิลปะเป็นการนำส่วนประกอบมูลฐานหรือทัศนธาตุของศิลปะมาประกอบเข้าด้วยกันทำให้เกิดเป็นงานศิลปะที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม แม้หลักการทางศิลปะทั่วไปจะใช้อธิบายงานทางวิจิตรศิลป์แต่ก็สามารถประยุกต์ใช้ในการอธิบายศิลปะประเภทอื่น ๆ ทั้งนาฏศิลป์และดนตรี เช่นเดียวกัน ในจากหนังสือสุนทรียศาสตร์ หลักปรัชญาศิลปะ ทฤษฎีทัศนศิลป์ ศิลปะวิจารณ์ โดย กำจร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวถึงหลักการทางศิลปะว่า

หลักความสมดุล (Balance) หลักของบริเวณว่าง (Space) หลักการของจังหวะ (Rythm) หลักของขนาดและสัดส่วน (Size & Proportion) หลักการเคลื่อนไหว (Movement) การแปรเปลี่ยน (Gradation) ความแตกต่าง (Contrast) ความกลมกลืน (Harmony) ความเป็นเอกภาพ (Unity) และจุดเด่น (Domonance) (กำจร สุนพงษ์ศรี, 2555: 150)

หลักการข้างต้นที่กล่าวมานี้ ส่วนใหญ่จะเป็นหลักการที่ใช้ในการออกแบบนาฏศิลป์อยู่แล้ว ที่ใช้ในการวิเคราะห์แนวคิด การออกแบบลีลา และองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ ทั้งนี้จึงได้ใช้หลักการเหล่านี้นำมาพิจารณาประกอบ

หลักการทางศิลปะเป็นการนำส่วนประกอบมูลฐานหรือทัศนธาตุของศิลปะมาประกอบเข้าด้วยกันทำให้เกิดเป็นงานศิลปะที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม แม้หลักการทางศิลปะทั่วไปจะใช้อธิบายงานทางวิจิตรศิลป์แต่ก็สามารถประยุกต์ใช้ในการอธิบายศิลปะประเภทอื่น ๆ ทั้งนาฏศิลป์และดนตรี เช่นเดียวกัน ในจากหนังสือสุนทรียศาสตร์ หลักปรัชญาศิลปะ ทฤษฎี ทัศนศิลป์ ศิลปะวิจารณ์โดยศาสตราจารย์กำจร สุนพงษ์ศรี กล่าวถึงหลักการทางศิลปะได้แก่ หลักความสมดุล (Balance) หลักของบริเวณว่าง (Space) หลักการของจังหวะ (Rythm) หลักของขนาดและสัดส่วน (Size & Proportion) หลักการเคลื่อนไหว (Movement) การแปรเปลี่ยน (Gradation) ความแตกต่าง(Contrast) ความกลมกลืน (Harmony) ความเป็นเอกภาพ (Unity) และจุดเด่น (Domonance) (กำจร สุนพงษ์ศรี, 2555: 150)

นราพงษ์ จรัสศรี ได้อธิบายถึงการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เรื่อง นารายณ์อวตาร ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า

การผสมผสานความรู้ระหว่างนาฏศิลป์และทัศนศิลป์ในด้านเครื่องแต่งกายในการแสดง อ้างอิงมาจากภาพจิตรกรรมฝาผนังที่วาดเป็นรูปผู้หญิงถอดเสื้อ โดยในการแสดงได้แสดงความเหมาะสมเหมือนภาพจิตรกรรม ซึ่งเป็นงานทัศนศิลป์ประเภทหนึ่ง แต่ในทางวัฒนธรรมไม่สามารถให้นักแสดงผู้หญิงมาถอดเสื้อได้ จึงใช้นักแสดงผู้ชายทดแทน แต่ยังคงสวมบทบาทเป็นผู้หญิง (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557) ดังภาพที่ 4.66

ภาพที่ 4.66 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย เรื่อง นารายณ์อวตาร
ที่มา : (Naraphong Charassri, 2007: 27, 105)

ในงานวิจัยนี้ ได้คำนึงถึงทฤษฎีทางด้านนาฏยศิลป์และทัศนศิลป์จากหลักการข้างต้น ที่กล่าวมานี้ ส่วนใหญ่จะเป็นหลักการที่ใช้ในการออกแบบ และทัศนศิลป์ ใช้ในการวิเคราะห์แนวคิด การออกแบบลีลา และองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ ทั้งนี้จึงได้ใช้หลักการเหล่านี้นำมาพิจารณา ประกอบ

4.2.2.6 การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน

ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้นำนาฏยศิลป์และศิลปะการแสดงมาใช้ควบคู่กัน ซึ่งนับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการสะท้อนสังคม นาฏยศิลป์มีความสำคัญต่อสังคมที่มีเรื่องราว มีความผูกพันเกี่ยวข้องกันตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การสร้างงานของนราพงษ์ จรัสศรี นั้น มีการสะท้อนสภาพสังคมและความรู้สึกด้านมืดของมนุษย์ ดังตัวอย่างผลงานการแสดง เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา (Ballerina : the pathetic creature) ของนราพงษ์ จรัสศรี เป็นอีกผลงานหนึ่งที่สะท้อนสภาพสังคมที่บูชาความสวยงามของผู้หญิงมากกว่าที่จะชื่นชมความสามารถของผู้ชายในฐานะนาฏยศิลป์ ดังที่นราพงษ์ จรัสศรี กล่าวไว้ว่า

การแสดงนางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา ได้สะท้อนมุมมองทางสังคม ในเรื่องเพศ และความเท่าเทียมกันระหว่างเพศชายและหญิง อาจกล่าวได้ว่า ในสังคมการแสดง นาฏยศิลป์ในช่วงหนึ่ง ผู้หญิงไม่ได้รับโอกาสในการแสดง ตลอดจนการออกแบบลีลา ดังนั้น เบื้องหลังของความสวยงามของผู้หญิงในยุคแรก ๆ นั้น ต้นกำเนิดเกิดจากผู้ชายเป็นผู้คิดค้นลีลา ดังนั้น ในเรื่องนางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนา ยังสะท้อนสภาพสังคมในอดีต ที่นักแสดงเปรียบเสมือนคนบาปในสังคม (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557)

ภาพที่ 4.67 ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ เรื่อง นางระบำปลายเท้าผู้นำเวทนาของนราพงษ์ จรัสศรี
ที่มา : ปิยุ เอียเตอร์ (Bu Theatre)

จากภาพที่ 4.67 เป็นภาพที่สะท้อนสังคมของความเท่าเทียมกันระหว่างเพศชายและหญิง เบื้องหลังความสำเร็จของผู้หญิงในช่วงยุคแรกนั้นคือผู้ชาย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมโดยใช้การแสดงนาฏยศิลป์ ซึ่งในการสร้างงานขึ้นมาในแต่ละชิ้น ผู้สร้างได้สร้างงานให้สะท้อนถึงสังคมในปัจจุบันมากขึ้นน้อยเพียงใดเพราะในการนำเสนอการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมขึ้นอยู่กับผู้วิจัยที่จะหยิบยกมุมมองที่จะนำมาใช้ ในที่นี้ผู้วิจัยได้หยิบยกมุมมองภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาเป็นประเด็นในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงเพื่อที่จะสะท้อนมุมมองความรุนแรงทางธรรมชาติ ในงานวิจัยชิ้นนี้จึงนำเหตุการณ์คลื่นพายุซัดฝั่งนำมาเชื่อมโยงกับการคลอดบุตรซึ่งเป็นเหตุการณ์จากประสบการณ์ตรงที่เกิดขึ้นกับผู้วิจัย โดยทำมาสร้างงานในการใช้เสียงและดนตรีจากคลื่นพายุซัดฝั่งและนำเสนอถ่ายทอดเรื่องราวผ่านกระบวนการคลอดบุตรด้วยลีลาทางด้านนาฏยศิลป์

4.2.2.7 การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มรรถรสในการแสดงนาฏยศิลป์

นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับสัญลักษณ์ไว้ว่า

สัญลักษณ์ แสดงถึงความหมายอันเป็นส่วนหนึ่งของงานนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ และเป็นสิ่งที่จำเป็นในการสื่อความหมายอย่างตรงไปตรงมาอีกนัยหนึ่งด้วย เพราะฉะนั้นการใช้สัญลักษณ์ในการแสดงนาฏยศิลป์จึงมีความจำเป็นอยู่ตลอดเวลาเพื่อเป็นการเติมเต็มให้กับคุณสมบัติของงานศิลปะหลังสมัยใหม่ได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นการสร้างสรรค์ลีลาและการเคลื่อนไหว โดยผสมผสานและบูรณาการลีลานาฏยศิลป์ตะวันตก ร่วมกับการนำเสนอรูปแบบศิลปะการละครตะวันตก เป็นการเปิดมุมมองใหม่ ๆ และเปิดโอกาสให้กับคนรุ่นใหม่สามารถเข้าใจได้และได้รับอรรถรสในการแสดงได้ง่ายขึ้น (นราพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 25 ธันวาคม 2557)

จากการศึกษาผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ที่มีมาก่อนของศิลปิน เช่น นราพงษ์ จรัสศรี พบว่ามีแนวความคิดของการสร้างงานการแสดง ชุด อสูรสีนามิ คือ เรื่องอันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ และในเรื่องพระมหากษัตริย์ ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญในการสร้างสรรค์ โดยพยายามที่จะเสนอภาพการเคลื่อนไหวของคลื่นยักษ์ในทะเล ซึ่งประเด็นที่สำคัญของการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่ง ดังที่มีปรากฏในงานวิจัยสร้างสรรค์ชิ้นนี้ ในที่นี้ผู้วิจัยศึกษาในเรื่องของการใช้อุปกรณ์ในการแสดงเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศในการแสดงให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น อย่างเช่น การใช้ทรายไอซ์ (dry ice) ฟ้า และแสง เพื่อสร้างบรรยากาศของทางธรรมชาติที่สวยงามการสื่อถึงความวุ่นวาย ทั้งนี้อุปกรณ์ที่นราพงษ์ จรัสศรี ใช้ในการสร้างงานผู้วิจัยศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการนพมาประยุกต์ใช้อุปกรณ์ให้มีความสอดคล้องให้เข้ากับบทการแสดง อย่างเช่น การใช้ทรายไอซ์ (dry ice) เพื่อแสดงความซุกซนวุ่นวาย การใช้แสงเพื่อให้เกิดความสดชื่น สดใส ของธรรมชาติ และการแสดงถึงคลื่นน้ำอย่างเป็นธรรมชาติ ดังรูป

ภาพที่ 4.68 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ ยูวรินทร์ พลายละหาร และจານัน ยโสวินด์

จากภาพที่ 4.68 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก มีการใช้ทรายไอซ์ เป็นคลื่นน้ำรวมถึงการใช้แสงเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมชาติของท้องทะเลมากขึ้น

ภาพที่ 4.69 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ใกล้เคียงกับการแสดงพระมหาชนก
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.69 มีการใช้อุปกรณ์เสริมในการแสดงคือการใช้ทรายไอซ์เพื่อแสดงถึงความวุ่นวายและการใช้แสงเพื่อประกอบอารมณ์ความรู้สึกของผู้ชมที่สื่อถึงความวุ่นวายเช่นกัน

ภาพที่ 4.70 ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ เรื่อง พระมหาชนก
ที่มา : ภาพถ่ายส่วนตัวของ ยูวรินทร์ พลายละหาร และจານัน ยโสวินด์

จากภาพที่ 4.70 ในการแสดงพระมหาชนกมีอุปกรณ์ อาทิเช่น เรือ ผ้า และแสง เป็นการเพิ่มอรรถรสสีสันในการแสดงให้มีความสมจริงและเข้าถึงอารมณ์มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4.71 การแสดงนาฏศิลป์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ใกล้เคียงกับการแสดงพระมหาชนก
ที่มา : ผู้วิจัย

จากภาพที่ 4.71 มีความใกล้เคียงกับการแสดงพระมหาชนกในการใช้ผ้าและแสง ในการเพิ่มสีสันและอรรถรสในการแสดง ส่วนในการแสดงเรื่องคลื่นพายุซัดฝั่งนั้นการใช้ผ้าเป็นสัญลักษณ์ของน้ำ และการใช้แสงโทนสีแดงเป็นการแสดงถึงความทุกข์ทรมาน ความเจ็บปวด ซึ่งมึลักษณะในการใช้อุปกรณ์ที่มีความใกล้เคียงกับการแสดงพระมหาชนกแต่มีการสื่อความหมายที่ต่างกัน

ในงานวิจัยเรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ได้คำนึงถึงการใช้อยู่ลักษณะในการสื่อสาร เพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดง จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นเป็นตัวอย่างที่สำคัญ ซึ่งประเด็นที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นประเด็นที่สำคัญในการสร้างงาน จึงนำมาร้อยเรียงกับบทเพลงให้สอดคล้องการเกิดขึ้นของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งเปรียบได้ถึงสภาพบรรยากาศทางธรรมชาติการใช้ทรายไอซ์ที่สื่อถึงความสดใส การใช้แสงที่แสดงถึงความสดใส สดชื่น แสดงถึงบรรยากาศทางธรรมชาติ และการใช้ผ้าเพื่อสื่อถึงคลื่นน้ำ ดังที่กล่าวมานี้เป็นอุปกรณ์เสริมที่สำคัญในการสร้างงานและเพิ่มอรรถรสบรรยากาศในการแสดงให้มีความสมจริงมากยิ่งขึ้น

4.3 การอภิปรายผล

ในการวิจัยเรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ มาแล้ว ต่อไปนี้จะอภิปรายผลตามหัวข้อขององค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ตามวัตถุประสงค์และคำถามงานวิจัย ดังนี้

4.3.1 รูปแบบของผลงานการสร้างสรรคานาฏยศิลป์ ในการวิจัยเรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้สร้างผลงานโดยตั้งคำถามตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ในแต่ละองค์ประกอบนั้นได้คำนึงถึงสาระสำคัญหรือนัยของรูปแบบการแสดงนาฏยศิลป์ ดังนี้

1) การสร้างบทการแสดง

ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาบทการแสดงในการแสดงแต่ละครั้งดังต่อไปนี้ ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอมุมมองความสวยงามของธรรมชาติและยังไม่ครอบคลุมถึงความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่ง ในครั้งที่ 2 ได้พัฒนาถึงการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของคลื่นพายุซัดฝั่งกับการคลอดบุตรและนำเสนอมุมมองคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านประสบการณ์การคลอดบุตร ในครั้งที่ 3 เพิ่มเติมรายละเอียดใส่ส่วนช่วงต้นและช่วงท้ายของการแสดงเป็นความสวยงามของทางธรรมชาติและการคลอดบุตร และในครั้งที่ 4 เพิ่มเติมรายละเอียดในช่วงท้ายของการแสดงเพื่อเพิ่มเติมความสมบูรณ์ของการแสดง

2) การออกแบบลีลานาฏยศิลป์

ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาลีลานาฏยศิลป์ในการแสดงแต่ละครั้งดังต่อไปนี้ ครั้งที่ 1 ถ่ายทอดบทการแสดงผ่านการเต้นโดยใช้เทคนิคการเต้นแบบนาฏยศิลป์หลังสมัยใหม่ และลีลาที่พบที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน ในครั้งที่ 2 ได้พัฒนาการถ่ายทอดอารมณ์ผ่านการเคลื่อนไหวของร่างกายและสายตาเพื่อสื่อสารไปยังผู้ชม ครั้งที่ 3 ไม่พบปัญหา เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และในครั้งที่ 4 พัฒนาทักษะการถ่ายทอดอารมณ์ของนักแสดงให้ดียิ่งขึ้น

3) การคัดเลือกนักแสดง

การพัฒนาการคัดเลือกนักแสดงในการสร้างสรรค์การแสดงแต่ละครั้ง มีลำดับดังต่อไปนี้ ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักแสดง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากนักแสดงแต่ละคนมีประสบการณ์และทักษะการเต้นต่างกัน ครั้งที่ 2 ได้ทำการคัดเลือกนักแสดงหลักและนักแสดง

ประกอบ โดยไม่พบปัญหาในการแสดง เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ไม่พบปัญหาในการแสดง เพียงแต่ผู้วิจัยได้เพิ่มจำนวนนักแสดงประกอบเพื่อการถ่ายทอดเรื่องราวของ ความรุนแรงของธรรมชาติให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง

ผู้วิจัยได้พัฒนาการออกแบบเสียงดนตรี ดังต่อไปนี้ ครั้งที่ 1 เป็นการทดลองเลือกใช้ ดนตรีประกอบการแสดง ซึ่งไม่มีความเหมาะสมต่อลักษณะของการแสดง ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้ออกแบบ และสร้างเสียงดนตรีเลียนแบบเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงหยดน้ำ ฟ่ำร้อง ฟ่ำผ่า คลื่นน้ำ เป็นต้น ครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 มีการเพิ่มเสียงหยดน้ำในช่วงสุดท้ายของการแสดง เนื่องจากมีการขยายเวลาของ การแสดง

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

การพัฒนาอุปกรณ์การแสดง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้ ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยไม่ได้เลือกใช้ อุปกรณ์ประกอบการแสดง ครั้งที่ 2 เก้าอี้ได้ถูกเลือกใช้เป็นอุปกรณ์หลักประกอบการแสดง ซึ่งทำ หน้าที่แทนนักแสดงและอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ผู้ชาย ขาหยั่ง หมอ เป็นต้น ส่วนอุปกรณ์อื่นที่ผู้วิจัย เลือกใช้ คือ ผ้าสีน้ำเงินที่มีความบางเบาและผ้าสีดำเกลียว ทำหน้าที่เสมือนคลื่นน้ำและความเจ็บปวด ทุกข์ทรมาน ตามลำดับ ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยได้เพิ่มพัดลม ใบไม้ กะละมัง และกาดัมน้ำ เพื่อแสดงความเป็น สัญลักษณ์ในขั้นตอนการถ่ายทอดเรื่องราวการคลอดบุตรให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย

ในการแสดงครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ยังอยู่ในขั้นตอนการพิจารณาเลือกเครื่องแต่งกาย ที่สอดคล้องกับบท ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยเลือกเครื่องแต่งกายที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของชาวประมง แต่ไม่ ประสบความสำเร็จ เนื่องจากลักษณะของเครื่องแต่งกายดังกล่าวก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการแสดง และ ในครั้งที่ 4 ผู้วิจัยได้เลือกเครื่องแต่งกายที่มีความพลิ้วไหว แสดงถึงความอ่อนช้อยของเกลียวคลื่น ซึ่ง ในครั้งนี้ ลักษณะการแต่งกายดังกล่าวถือว่าประสบความสำเร็จในการแสดง

7) การออกแบบแสง

ในการแสดงครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ผู้วิจัยยังอยู่ในขั้นตอนศึกษาและวาง แผนการออกแบบแสงที่เหมาะสมต่อการแสดง และในการแสดงครั้งที่ 4 แสงได้ถูกนำมาเป็น องค์ประกอบหนึ่งในการแสดงเพื่อเพิ่มความน่าสนใจและสร้างแรงดึงดูดของผลงานต่อผู้ชม

8) การออกแบบพื้นที่แสดง

การแสดงครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นช่วงขั้นตอนการพิจารณาเลือกพื้นที่ที่มี ความเหมาะสมต่อการแสดง ซึ่งในระหว่างนี้ได้ใช้พื้นที่การแสดงที่ห้องบัลเลต์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี สำหรับการนำเสนอผลงานครั้งที่ 1 และพื้นที่การฝึกซ้อมของ บริษัทวไรตี้แดนซ์ สำหรับการนำเสนอการแสดงครั้งที่ 2 แต่ในครั้งที่ 3 และ 4 ได้ทำการพัฒนา

ผลงานในพื้นที่ที่มีความเหมาะสมต่อการแสดงรวมถึงในวันที่จัดกิจกรรมการแสดงดุซงึนพินธ์ทางด้านนาฏยศิลป์ ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์เรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยได้ค้นพบแนวทางในการสร้างสรรค์ ซึ่งอาจจะพัฒนาไปเป็นแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานในอนาคตโดยมีประเด็นคำถามดังนี้

1) สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลอดบุตร

ผู้วิจัยนำประสบการณ์การคลอดบุตรนำมาเสนอและถ่ายทอดผ่านกระบวนการเคลื่อนไหวทางร่างกายทางนาฏยศิลป์ด้วยการแสดงกิริยาลีลาท่าทางการคลอดบุตร ในที่นี้นรภาพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวว่า “ประสบการณ์ชีวิตเป็นเหตุการณ์ที่สามารถนำผลที่ได้จากประสบการณ์นั้นมาต่อยอดเพื่อการสร้างสรรค์งานทางด้านศิลปะ โดยเฉพาะทางด้านนาฏยศิลป์ได้ เนื่องจากงานศิลปะเหล่านี้ต้องประกอบไปด้วย อารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งยากที่จะให้ผู้อื่นที่ไม่ได้มีประสบการณ์มาบรรยายได้” (นรภาพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557) โดยการเชื่อมโยงความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งด้วยทำนองเพลงจากเสียงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงโดยนำมาถ่ายทอดและนำเสนอในรูปแบบของการแสดงนาฏยศิลป์ ทั้งนี้ผู้วิจัยนำประเด็นการคลอดบุตรและประเด็นคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาบูรณาการเป็นการสร้างงานขึ้นมาใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคม นรภาพงษ์ จรัสศรี ได้กล่าวว่า “การคลอดลูกเป็นเรื่องของความตายเป็นพลังที่ทำให้มนุษย์เกิดความเกรงกลัวแม้เป็นเรื่องทางธรรมชาติก็ตามเพราะฉะนั้นตามที่กล่าวมาเป็นสิ่งที่ลึกลับที่มนุษย์นำมาเป็นประเด็นในการสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์” (นรภาพงษ์ จรัสศรี, สัมภาษณ์: 23 ธันวาคม 2557) โดยการสร้างงานขึ้นมาจากประสบการณ์และจินตนาการที่สามารถนำพาผู้ชมไปสู่โลกทัศน์ใหม่

2) การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่ง

ภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งมีการก่อตัวของพายุ ลม และฝนที่แสดงและนำเสนอการถ่ายทอดทางด้านความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่ง นรภาพงษ์ จรัสศรี กล่าวว่า “การคำนึงถึงเรื่องของภัยธรรมชาติเป็นที่ประจักษ์ในอดีตว่าเป็นอำนาจที่มนุษย์หาคำตอบไม่ได้เลยนี่ถือว่าเป็นพลังจากเทพเจ้า” (นรภาพงษ์ จรัสศรี, 2550: 256) ในที่นี้ได้นำภาพยนตร์มาเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยในครั้งนี้ในลักษณะของเรื่องภัยธรรมชาติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเกิดการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ จากการศึกษาผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์ที่มีมาก่อนของศิลปิน เช่น นรภาพงษ์ จรัสศรี พบว่ามีแนวความคิดของการสร้างงานการแสดง ชุด อสุรสีนามิ คือ เรื่องอันดามัน...สูญเสียแต่ไม่เสียศูนย์ พ.ศ. 2548 ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญในการสร้างสรรค์ โดยพยายามที่จะเสนอภาพการเคลื่อนไหวของคลื่นยักษ์ในทะเล และในเรื่องพระมหาชนก ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องการออกแบบลีลาของ นรภาพงษ์ จรัสศรี พบว่าได้มีการใช้เทคนิคนาฏยศิลป์ร่วมสมัยของ เมอร์ซีย์ คันนิงแฮม (Merce Cunningham) มาร์ธา แกรแฮม (Martha Graham) ผสมกับการใช้ทักษะแสดง (acting) เช่นเดียวกับผลงานของผู้วิจัยที่ได้ใช้แนวคิดในเรื่องของความรุนแรงที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

โดยถ่ายทอดลีลาผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร ทั้งนี้ได้ผสมผสานกับเทคนิคของนาฏศิลป์ร่วมสมัยผสมกับทักษะการแสดง ทำให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างสรรค์รูปแบบการแสดงในสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้

3) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏศิลป์

ความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนั้นขึ้นอยู่กับผู้สร้างงานที่เกิดมาจากมุมมองทางด้านความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ในการสร้างงานหรืออาจรวมถึงประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านเข้ามาซึ่งเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้สร้างงานสามารถหยิบยกประเด็นต่าง ๆ มาสร้างสรรค์ให้มีความน่าสนใจโดยอาจเกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวก็อาจเป็นไปได้ ทั้งนี้ สำหรับการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งสะท้อนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร

4) การใช้รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย

ผู้วิจัยใช้ความหลากหลายของรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาบูรณาการให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ทางนาฏศิลป์ การแสดงนาฏศิลป์มีหลากหลายรูปแบบแต่ในที่นี้ผู้วิจัยใช้นักแสดงที่มีพื้นฐานเทคนิคการเต้นบัลเลต์โดยถ่ายทอดในรูปแบบการเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัยและทักษะทางด้านการแสดง รวมถึงการเล่นเงาและการใช้อุปกรณ์ในการสร้างสรรค์การแสดงขึ้นมาใหม่

5) การทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์

สามารถนำทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์มาใช้ประกอบรวมกันได้เพราะมีความเหมือนคือ เป็นกระบวนการถ่ายทอดผลงานทางศิลปะมีการทำงานอย่างมีจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ เป็นศิลปะที่มองเห็นได้ ก่อให้เกิดผลทางอารมณ์และจิตใจ ซึ่งไร้ขอบเขตจากจินตนาการขึ้นอยู่กับอารมณ์ของบุคคลในขณะนั้น เพื่อให้เกิดการสร้างสรรค์และผลิตผลงานชิ้นใหม่ขึ้นมาสำหรับการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งสะท้อนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร

6) การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน

ในการนำเสนอการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมขึ้นอยู่กับผู้วิจัยที่จะหยิบยกมุมมองทางด้านใดของสังคมมานำเสนอในที่นี้ผู้วิจัยได้นำประเด็นการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์ การคลอตบุตร เพื่อเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยสื่อให้เห็นสภาพสังคมของความรุนแรงที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ว่าถึงการทำลายธรรมชาติ

7) การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดง

นาฏยศิลป์

การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อสารในการแสดงนั้น มีความสำคัญในการแสดงนาฏยศิลป์ สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอบคลุม ในที่นี้การใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งต่าง ๆ ล้วนแสดงออกทางด้านลีลาด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสาร เช่น ผ้าสีน้ำเงิน ผ้าสีดำเกลียว ผ้าสีขาว แก้วอ้อ เป็นต้น ตลอดจนจำนวนนักแสดงที่แสดงถึงความวุ่นวายรายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อนำมารวมผสมผสานกันทำให้การแสดงมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดงนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสรรคงานทางด้านการแสดง เป็นการสื่อสาร ถ่ายทอด เพื่อบอกให้ผู้ชมมีความเข้าใจถึงบทบาทของตัวละครตัวนั้น ๆ ว่ามีอารมณ์ ความรู้สึกเช่นใด ด้วยการสื่อสารถ่ายทอดออกมาจากลีลาท่าทางสีหน้ารวมทั้งผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยใช้องค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์เข้ามานำเสนอ

สรุปแนวคิดในการสร้างสรรคงาน “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” จะให้ความสำคัญในประเด็นต่าง ๆ ซึ่งเรียงลำดับตามความเหมาะสมและความสำคัญ ดังนี้ การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดง การใช้ความหลากหลายของรูปแบบการแสดง การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏยศิลป์และทัศนศิลป์ การสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อสารในการแสดง และการคำนึงถึงการใช้สื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดง

4.4 สรุปบท

ในบทที่ 4 ที่ผ่านมา ผู้วิจัยได้นำเสนอกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลและการสร้างสรรคงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ประกอบด้วย แรงบันดาลใจ การปฏิบัติการสร้างสรรคตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ 1) การสร้างบทการแสดง 2) การออกแบบลีลานาฏยศิลป์ 3) การคัดเลือกนักแสดง 4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง 5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง 6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย 7) การออกแบบแสง 8) การออกแบบพื้นที่แสดง วิเคราะห์รูปแบบของงานนาฏยศิลป์ แนวคิดในการสร้างงาน และอภิปรายผลที่ได้จากงานวิจัยสร้างสรรค์ สำหรับบทที่ 5 ผู้วิจัยจะนำเสนอ ประกอบด้วย อารัมภบท ผลที่ได้จากการวิจัยผลงานการแสดง สรุปผลแบบประเมินผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ และข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษา ค้นคว้าในการทำวิจัยต่อไปในอนาคต ดังจะกล่าวอย่างละเอียดในบทถัดไป

บทที่ 5 บทสรุป

5.1 อารัมภบท

วิทยานิพนธ์เรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ มีจุดประสงค์ที่จะสร้างสรรค์การแสดงและหาแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ผู้วิจัยได้ศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาผ่านกระบวนการวิจัยแบบสร้างสรรค์โดยเริ่มจากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผ่านวิธีดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล เพื่อสร้างสรรค์ผลงานการแสดงและสรุปแนวคิดในนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยทุกประการ

จากการดำเนินงานตามกระบวนการวิจัยแบบสร้างสรรค์ที่ผ่านมา ผู้วิจัยขอสรุปผลงานการวิจัยแบบสร้างสรรค์ เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยแบ่งได้ดังนี้

5.2 ผลที่ได้จากการวิจัย เรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”

จากการศึกษาตามกระบวนการวิจัย เพื่อหารูปแบบและแนวความคิดในการสร้างงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ผู้วิจัยได้สรุปผลจากการวิจัย ซึ่งได้สาระสำคัญตามประเด็นต่าง ๆ 2 ประเด็นใหญ่ ซึ่งประกอบด้วย รูปแบบผลงานการแสดงในการสร้างผลงานนาฏยศิลป์ โดยวิเคราะห์จากองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ และแนวความคิดในการสร้างผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยแยกสรุปตามประเด็น ดังนี้

5.2.1 สรุปรูปแบบของผลงานนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ผู้วิจัยทำการศึกษารูปแบบการสร้างผลงานนาฏยศิลป์ตามกระบวนการวิจัย ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การสร้างสรรค์การแสดง โดยคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ โดยแบ่งเป็น 8 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การสร้างบทการแสดง

บทของการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง แบ่งบทออกเป็น 3 องค์อย่างชัดเจนได้แบ่งเนื้อเรื่องออกเป็น 3 องค์ คือ องค์ที่ 1 ก่อตัว การเกริ่นนำโดยสื่อถึงการแทนความรู้สึกของทะเลในอารมณ์ต่าง ๆ ของคลื่นพายุซัดฝั่ง อย่างเช่น ทะเลสงบ ทะเลในยามเช้าทะเลยามค่ำคืน และทะเลในยามปกติ ได้แสดงถึงการเริ่มต้นของความสวยงาม ความรัก ความสุขจากธรรมชาติธรรมชาติ องค์ที่ 2 กำเนิด สื่อถึงการแทนความรู้สึกความรุนแรงของทะเลจากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยถ่ายทอดเรื่องราวการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร ที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน มีอาการโวยวายเมื่อมี

อาการเจ็บครรภ์ถี่ขึ้นจนกระทั่งได้คลอดบุตร และองค์ที่ 3 ความสงบ แสดงถึงเด็กทารกซึ่งเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ได้เกิดทารกออกมาจึงทำให้เกิดความผ่อนคลาย เสมือนดังคลื่นพายุที่แผ่วเบาและค่อย ๆ สงบลง ท้องฟ้ากลับมาสดใสอีกครั้ง

2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์

การออกแบบลีลาการแสดงนาฏศิลป์นั้นมีความสำคัญเพราะนักแสดงต้องมีเทคนิคและมีประสบการณ์ทางด้านนาฏศิลป์และการแสดงโดยใช้หลักการออกแบบลีลาและการเคลื่อนไหวทางนาฏศิลป์ในรูปแบบการเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัย ซึ่งมีรูปแบบต่าง ๆ ของการเต้นที่มาจากแนวคิดของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ เป็นการเต้นที่พัฒนาทางด้านความสามารถทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ ที่แสดงออกถึงความสามารถในการยืดหยุ่นของร่างกายและกล้ามเนื้อโดยรวมถึงเป็นการพัฒนาทางด้านความสามารถทั้งทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์และแสดงถึงความสามารถในการออกแบบท่าเต้น และการใช้เทคนิคการเคลื่อนไหวจากชีวิตประจำวัน หรือการใช้ท่าทางของร่างกายในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การเดิน การนั่ง การวิ่ง การกระโดด การนอน การกลิ้ง การขดตัว การยืดตัว การคลาน ซึ่งลีลาอีกลักษณะหนึ่งจะนำเสนอในรูปแบบของการคลอดบุตร

3) การคัดเลือกนักแสดง

เลือกใช้นักแสดงที่มีความถนัดและมีพื้นฐานการเต้นบัลเลต์และการเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัยและต้องมีทักษะทางการแสดง เพื่อที่จะสามารถสื่อสารอารมณ์และความรู้สึกในบทบาทการแสดงและสามารถนำเสนอตัวละครได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้นักแสดงต้องมีความเข้าใจในข้อมูลของคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอดบุตร นักแสดงทุกคนจะสามารถถ่ายทอด สื่อสาร อารมณ์ ความรู้สึก ส่วนนักแสดงนำนั้นเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในศิลปะการแสดงละครและการเต้นนาฏศิลป์ร่วมสมัย จึงสามารถถ่ายทอดอารมณ์ออกมาได้อย่างชัดเจน

4) การออกแบบเสียงและดนตรีประกอบการแสดง

เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดง เสียงของดนตรีสะท้อนถึงบรรยากาศของของธรรมชาติจากคลื่นพายุซัดฝั่ง เสียงและดนตรีประกอบปราศจากเนื้อร้อง มีเพียงการบรรเลงที่สื่อถึงบรรยากาศของธรรมชาติในลักษณะของความสวยงามและความรุนแรงของธรรมชาติ รวมถึงเสียงที่สะท้อนถึงความทุกข์ทรมานของการคลอดบุตร เพื่อเป็นการสื่อสารทางด้านความคิดระหว่างผู้สร้างงานกับผู้ชม ดนตรีส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึก ช่วยสร้างบรรยากาศ ให้กับนักแสดงและผู้ชมให้มีความเข้าใจมากยิ่งขึ้นในการนำเสนอการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอดบุตร

5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบในการแสดงจะต้องคำนึงถึงการสื่อความหมายของอุปกรณ์นั้น ๆ เพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนความหมายจากบทการแสดง ในการนำเสนออุปกรณ์ประกอบการแสดงที่เปรียบเสมือนนักแสดงอีกหนึ่งชีวิต ที่สามารถสื่อความหมาย ถ่ายทอดความหมาย และเล่าเรื่องได้

ด้วยตัวของอุปกรณ์เองการเลือกใช้อุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยต่อลีลาและการเคลื่อนไหวทางการเต้น รวมทั้งไม่เป็นอุปสรรคกับนักแสดง ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องการสื่อสารให้ผู้ชมรับทราบและมีความเข้าใจได้ง่าย ที่สื่อทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก รวมถึงสีของอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการแสดงอุปกรณ์ในแต่ละชิ้นนั้นมีความหมายในการสื่อสารทั้งสิ้น

6) การออกแบบเครื่องแต่งกาย

เครื่องแต่งกายเป็นอีกองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างให้การแสดงมีความน่าสนใจ เพื่อให้บอกเล่าเรื่องราวรวมถึงสีของชุดแต่งกายที่บ่งบอกถึงบุคลิกของตัวละคร ตลอดจนการสื่อความหมายถึงลักษณะของตัวละคร บอกเล่าเหตุการณ์เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับบทของการแสดงของคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอ ดบุตร ทั้งนี้ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายที่เอื้ออำนวยต่อลีลาและการเคลื่อนไหวของนักแสดง

7) การออกแบบแสง

แสงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการเลือกใช้แสงแต่ต้องมีความสัมพันธ์ต่ออารมณ์ สร้างจินตนาการให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น การเลือกใช้แสงเพื่อลำดับเหตุการณ์ สร้างบรรยากาศ และอารมณ์ในการแสดง ทั้งตามระยะเวลาของเรื่อง การออกแบบแสงให้ความสำคัญกับอารมณ์และความรู้สึกของความดีใจ ความรัก ความกลัว ความทุกข์ทรมาน องค์ประกอบทางด้านแสงมีความสัมพันธ์ต่ออารมณ์ และสร้างความรู้สึกของผู้ชมนำไปสู่การสื่อสารและมีอิทธิพลในการดำเนินเรื่อง ดังนั้นแสงช่วยให้เห็นภาพและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นบนเวทีได้อย่างชัดเจน

8) การออกแบบพื้นที่แสดง

สถานที่ในการจัดการแสดงผลงานดุซุญนิพนธ์ทางนาฏศิลป์มีลักษณะเป็นพื้นที่โล่ง ในที่นี้ผู้วิจัยจึงใช้สถานที่บริเวณ ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มุ่งเน้นการออกแบบพื้นที่การแสดงเพื่อการสื่อสารแนวความคิด สร้างบรรยากาศ และสร้างความเชื่อให้กับผู้ชมที่ส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศของการแสดงอย่างเหมาะสม อีกทั้งยังช่วยสื่อความหมายและอารมณ์ให้แก่การแสดง

5.2.2 สรุปแนวคิดในการสร้างผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

แนวคิดในการสร้างงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ผู้วิจัยสามารถสรุปตามประเด็นคำถามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ได้แก่ สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลอ ดบุตร การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่ง การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏศิลป์ การใช้รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์ การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน และการคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพิ่มอารมณ์ในการแสดงนาฏศิลป์ ซึ่งในการสร้างงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง สามารถสรุปแต่ละแนวคิดไว้ดังนี้

1) สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลอตบุตร

ผู้วิจัยพบว่าการสร้างสรรค์งานโดยสะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลอตบุตรได้มีการสร้างบทการแสดงทางด้านคลื่นพายุซัดฝั่งและนำเสนอถ่ายทอดผ่านลีลาทางด้านนาฏศิลป์ในประเด็นการคลอตบุตร ให้มีความเชื่อมโยงและมีความสัมพันธ์กันในลักษณะของความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง รวมถึงความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานในการคลอตบุตร โดยให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่มีความคล้ายกันทางด้านอารมณ์ ความรุนแรง เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ทางธรรมชาติและมนุษย์ โดยการสร้างงานขึ้นมาจากประสบการณ์และจินตนาการที่สามารถนำพาผู้ชมไปสู่โลกทัศน์ใหม่ ซึ่งการสร้างงานขึ้นนี้เกิดจากประสบการณ์ส่วนตัวของผู้วิจัยโดยตรง

2) การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่ง

ผู้วิจัยได้คำนึงถึงปรากฏการณ์ภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งเกิดขึ้นน้อยครั้งกว่าภัยธรรมชาติประเภทอื่นทำให้ไม่ได้รับความสนใจมากนัก เพราะตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีหลายรูปแบบ แต่ในความเป็นจริงแล้วการเกิดคลื่นพายุซัดฝั่งก่อให้เกิดความเสียหายมากเพราะมีกำลังในการทำลายล้างสูงมาก ซึ่งเกิดขึ้นในประเทศไทย เช่น พายุโซนร้อนแฮเรียต พายุไต้ฝุ่นเกย์ เป็นต้น เหตุการณ์นี้มีทั้งเกิดขึ้นเป็นประจำทุกปีหรือนานครั้งที่จะเกิดขึ้นก็เป็นไปได้ ทั้งนี้ให้คำนึงถึงความรุนแรง ความสูญเสีย ที่เกิดขึ้นจากภัยพิบัติทางธรรมชาติของคลื่นพายุซัดฝั่งจึงได้หยิบยกและนำประเด็นของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาเป็นประเด็นหลักในการสร้างงาน

3) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏศิลป์

สำหรับการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งสะท้อนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร เป็นการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงขึ้นมาใหม่โดยการผสมผสานระหว่างธรรมชาติกับมนุษย์นำมาร้อยเรียงเรื่องราวให้มีความน่าสนใจ น่าติดตาม โดยนำเสนอผ่านการแสดงจากผู้มีประสบการณ์ทักษะทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการละคร เพื่อที่จะนำเสนอถ่ายทอดเรื่องราวทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก และเทคนิคในการเคลื่อนไหวร่างกายให้เกิดความแตกต่างและแปลกใหม่

4) การใช้รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่มีความหลากหลาย

ผู้วิจัยใช้ความหลากหลายของรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาบูรณาการให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ทางนาฏศิลป์ โดยมีความหลากหลายของการใช้อุปกรณ์การแสดง และการใช้แสงเงา เพื่อสื่อให้เห็นภาพที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยการนำเรื่องของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาตินำมาเชื่อมโยงกับการคลอตบุตรซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติเช่นกันรูปแบบของการแสดงนาฏศิลป์ในครั้งนี้เกิดจากประสบการณ์ของผู้วิจัยโดยตรง

5) การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์

สามารถนำทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์และทัศนศิลป์มาใช้ประกอบพร้อมกันได้เพราะมีความเหมือนกันคือเป็นกระบวนการถ่ายทอดผลงานทางศิลปะมีการทำงานอย่างมีจินตนาการ แร้งบันดาลใจ และมีความคิดสร้างสรรค์ รวมถึงเป็นศิลปะที่มองเห็นได้ ก่อให้เกิดผลทางด้านอารมณ์และจิตใจ ซึ่งไร้ขอบเขตจากจินตนาการ หลักการต่าง ๆ ในการสร้างงานเหล่านี้ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของบุคคลในขณะนั้น ก่อให้เกิดผลงานที่มีความน่าสนใจโดยการสร้างสรรค์และผลิตผลงานชิ้นใหม่ขึ้นมา

6) การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน

นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง เป็นการถ่ายทอดลักษณะความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยสื่อให้เห็นสภาพสังคมของความรุนแรงที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ว่าถึงการทำลายล้างธรรมชาติ โดยนำมาเสนอให้เทียบเคียงกับความรุนแรงของการคลอดบุตรผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายโดยการนำนาฏศิลป์มาสื่อสารเพื่อให้เกิดจินตนาการในรูปแบบใหม่

7) การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดง

นาฏศิลป์

การใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งต่าง ๆ ล้วนแสดงออกทางด้านลีลาด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกาย โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสาร เช่น ผ้าสีน้ำเงิน ผ้าสีดำเกลียว ผ้าสีขาว เก้าอี้ เป็นต้น ตลอดจนจำนวนนักแสดงที่แสดงถึงความวุ่นวาย รายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อนำมารวมผสมผสานกันทำให้การแสดงมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น ในการสื่อสารเพื่อเพิ่มอรรถรสในการแสดงนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสรรคงานทางด้านการแสดง เป็นการสื่อสาร ถ่ายทอดเพื่อบอกให้ผู้ชมมีความเข้าใจถึงบทบาทของตัวละครตัวนั้น ๆ ว่ามีอารมณ์ ความรู้สึกเช่นใด ด้วยการสื่อสารถ่ายทอดออกมาจากลีลาท่าทาง สีหน้า อารมณ์ต่าง ๆ ผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายอย่างชัดเจน

5.3 ผลงานการแสดง เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”

ผู้วิจัยนำเสนอการแสดงผลงานดุซุญนิพนธ์ทางนาฏศิลป์ ในวันที่ 25-26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เวลา 17.00 - 22.00 น. ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 5.1 สรุปกิจกรรมในวันแสดงผลงานโดยสังเขป

การแสดงผลงานคุณภูมินิพนธ์ทางนาฏยศิลป์ (DFA#5 DANCE FESTIVAL) ในวันที่ 25-26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	
เวลา	กิจกรรม
10.00 – 16.00 น.	- จัดนิทรรศการ ตกแต่งสถานที่ และเตรียมพื้นที่สำหรับผู้เข้าชมการแสดง - ซ้อมเทคนิคไฟ เสียง และดนตรีประกอบในการแสดง - ฝึกซ้อมนักแสดงพร้อมอุปกรณ์ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น - นักแสดงแต่งตัว แต่งหน้า พร้อมทำสมาธิในการแสดง
16.30 น.	ลงทะเบียน
17.00-17.45 น.	การแสดงชุดที่ 1 “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซ์ดฝั่ง” โดย นางสาวกัญชพร ต้นทอง
18.00-18.45 น.	การแสดงชุดที่ 2 “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์สำหรับการแข่งขันยิมนาสติกลีลาในระดับนานาชาติ” โดย นางสาวรัชสิณี อัครศวะเมธ
19.00-19.45 น.	การแสดงชุดที่ 3 “นาฏยศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา” โดย นายธรากร จันทนะสาโร
20.30-20.45 น.	การแสดงชุดที่ 4 “การสร้างสรรคานาฏยศิลป์เพื่อผู้หญิงกับการยุติความรุนแรง” โดย นางสาวดาริณี ชำนาญหอม
21.00-21.45 น.	การแสดงชุดที่ 5 “ตราส บาหลา”: นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากวรรณคดีไทย เรื่อง อิเหนา โดย นายสหาสัย พงศ์หิรัญ
21.45-22.00 น.	ถ่ายภาพกิจกรรมร่วมกัน และปิดงาน

5.3.1 รูปแบบของผลงานการสร้างสรรคนาฏศิลป์ จากการแสดงผลงานดุष्ฎีนิพนธ์ทางนาฏศิลป์เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง”

องก์ที่ 1 ก่อตัว

เป็นการนำเรื่องโดยแสดงถึงการเริ่มต้นแทนความรู้สึกของท้องทะเลในอารมณ์ต่าง ๆ จากคลื่นพายุซัดฝั่งมีลักษณะของความสงบ แน่ใจ ความว่างเปล่า เสมือนทะเลตอนสงบ และเริ่มมีการเกิดเกลียวคลื่น ลม สายน้ำ เสมือนทะเลในยามเช้ามีชีวิต มีความชุ่มชื้นทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่ ในที่นี้จึงเปรียบเสมือนกับความสวยงาม ความรัก ความสุขของผู้หญิงที่แสดงออกด้วยการเคลื่อนไหวผ่านทางร่างกาย สีหน้า ท่าทาง และอารมณ์ที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งมีคณหนึ่งมากระทำให้เกิดการตั้งครรภ์ขึ้น มีความยากลำบากและมีความหนักหน่วงในการเคลื่อนไหวเกิดขึ้นในร่างกาย

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงคนแรกเดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลตอนสงบ ความแน่นใจ ความว่างเปล่า</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงคนที่ 2 เดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลตอนสงบ ความนิ่ง ความว่างเปล่า</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงคนที่ 3 เดินเคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเดินช้า ๆ</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลตอนสงบ ความนิ่ง ความว่างเปล่า</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ จากการเดินเคลื่อนตัวแล้วเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอิสระ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลในยามเช้า</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงคนที่ 5 และคนที่ 6 เคลื่อนตัวมาจากมุมข้างหลังพื้นที่แสดงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงคลื่นลมทะเลในยามเช้า</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงยืนเป็นวงกลมและเอนหลังออกประกอบกับเคลื่อนไหวแขนในรูปแบบอิสระ</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงคลื่นลมทะเลในยามเช้า</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงทุกคนยืนเป็นแถวเฉียงและเคลื่อนไหวท่าทางให้ร่างกายเชื่อมต่อกันเสมือนเป็นคลื่นสายน้ำ</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงการให้ชีวิต ความชุ่มชื้น ความอยู่รอดของคนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เสมือนทะเลเป็นผู้รักษาระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงทุกคนยืนและนั่ง เคลื่อนไหวร่างกายอย่างช้า ๆ ในรูปแบบอิสระ เหมือนเป็นคลื่นสายน้ำ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงการให้ชีวิต ความชุ่มชื้น ความอยู่รอดของคนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย เสมือนทะเลเป็นผู้รักษา ระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้ชายมือจับสะโพกนักแสดงผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้หญิงมือจับพื้น 2 ข้างพร้อมก้มขาขึ้นข้างบน 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงการจับคู่ของ ความสมดุล การพึ่งพากัน เสมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงมือกันและหลังพิงกันยกขาข้างหนึ่งขึ้นข้างบน 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงการจับคู่ของ ความสมดุล การพิงพากัน เสมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงคนหนึ่งมือจับพื้น 2 ข้าง และยกขาขึ้นข้างบน ส่วนอีกคนหนึ่งจับพื้นหนึ่งข้างมืออีกข้างหนึ่งชูขึ้นข้างบนเข้าทั้ง 2 ข้างอยู่ที่พื้นแขนของคนหนึ่งสัมผัสขาของอีกคนหนึ่ง 	<p>เรื่อง: แสดงถึงการจับคู่ของ ความสมดุล การพิงพากัน เสมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้ชายและนักแสดงประกอบผู้หญิงเคลื่อนไหวท่าทางให้ร่างกายเชื่อมต่อกันเสมือนเป็นหนึ่งเดียวกัน</p>	<p>เรื่อง: แสดงถึงการจับคู่ของความสมดุล การพึ่งพากัน เสมือนทะเลเป็นผู้สร้างความสมดุลให้กับธรรมชาติ</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงย่อเข้าและก้มศีรษะลง ทั้งแขนไว้ข้างลำตัว</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงเต้นคู่กับนักแสดงประกอบผู้ชายโดยการเต้นท่าคู่ส่วนนักแสดงประกอบผู้หญิงคนอื่น ๆ เดินสวนสลับกันเพื่อให้เกิดเกลียวคลื่นของทะเล 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงเต้นคู่กับนักแสดงประกอบผู้ชายโดยการเต้นท่าคู่ส่วนนักแสดงประกอบผู้หญิงคนอื่น ๆ วิ่งเป็นวงกลมกันเพื่อให้เกิดเกลียวคลื่นของลมทะเล 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชายเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะเป็นกลุ่มก้อน โดยใช้แขนเป็นอวัยวะที่เชื่อมต่อกันเพื่อให้เกิดคลื่นทะเลที่จะเข้ามาทำร้ายธรรมชาติแต่ธรรมชาติก็ยังคงอยู่ต่อได้</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลยามค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนเป็นการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ รอบด้าน</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบหญิงและนักแสดงประกอบชายเคลื่อนไหวร่างกายด้วยอาการสดใส ธรรมชาติฟื้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลในยามปกติ ที่ดูมีชีวิตชีวา น่าหลงใหล น่าสัมผัส</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชายเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบอิสระเพื่อให้เกิดคลื่นลมทะเลที่สดใส</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลในยามปกติ ที่ดูมีชีวิตชีวา นำหลงไหล นำสัมผัส</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงประกอบผู้หญิงและนักแสดงประกอบผู้ชายเคลื่อนไหวร่างกายในรูปแบบอิสระเพื่อให้เกิดเกลียวคลื่นลมทะเลที่สดใส</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทะเลในยามปกติ ที่ดูมีชีวิตชีวา นำหลงไหล นำสัมผัส</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงเดินเคลื่อนตัวมาจากข้างหลังมาตรงกลางของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงาม ความรัก และความสุขของผู้หญิง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอิสระตรงกลางของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงาม ความรัก และความสุขของผู้หญิง</p>

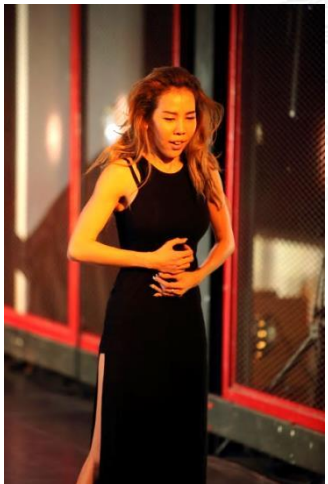
ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงเดินเคลื่อนตัวมาจากด้านข้าง นั่งบนเก้าอี้ตรงกลางตรงกลางของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงาม ความรัก และความสุขของผู้หญิง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงเดินเคลื่อนตัวมาจากด้านข้าง ยืนบนเก้าอี้ตรงกลางตรงกลางของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงาม ความรัก และความสุขของผู้หญิง</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนบนเก้าอี้ยกขาไปข้างหลัง กางแขน 2 ข้างออกไปด้านข้าง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงาม ความรัก และความสุขของผู้หญิง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงแสดงความสวยงามของ สรีระร่างกาย มือข้างหนึ่งจับเก้าอี้อีกข้างหนึ่งยึด ขึ้นข้างบน และเหยียดขาออกด้านหน้า 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของ ร่างกายและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งทำให้เกิด การตั้งครรภ์</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงนำผู้หญิงแสดงถึงความสวยงามของ สรีระร่างกาย กระโดดลอยขึ้นกางแขน 2 ข้างขึ้นข้าง ข้าง 2 ข้างแยกออกจากกัน</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของร่างกายและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งทำให้เกิดการตั้งครรภ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงนำผู้หญิงแสดงความดีใจ โดยนำมือทั้ง 2 ข้างจับที่ท้อง</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของร่างกายและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งทำให้เกิดการตั้งครรภ์</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงแสดงความดีใจ นำมือทั้ง 2 ข้างกุมกันไว้แล้วมาไว้ที่แก้ม งอขาหนึ่งข้างอีกข้างงอแบบยาว ๆ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของร่างกายและมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งทำให้เกิดการตั้งครรภ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยื่นเอามือจับท้อง แสดงถึงความดีใจ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นว่ามีความดีใจเมื่อรู้ว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงนำผู้หญิงนั่งคุกเข่าลงแล้วซบศีรษะลงที่เก้าอี้พร้อมกับมือจับเก้าอี้</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นว่ามีความดีใจเมื่อรู้ว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์พร้อมกับบอกข่าวดีกับสามีผู้เป็นที่รัก</p>
 <p>ลีลา:</p> <p>- นักแสดงนำผู้หญิงนั่งคุกเข่าลงแล้วซบศีรษะลงที่เก้าอี้พร้อมกับมือจับเก้าอี้</p>	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นว่ามีความดีใจเมื่อรู้ว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์พร้อมกับบอกข่าวดีกับสามีผู้เป็นที่รัก</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งบนเก้าอี้แล้วนำมือทั้ง 2 ข้างมาต่อกันเป็นรูปหัวใจ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นว่ามีความดีใจเมื่อรู้ว่าตนเองกำลังตั้งครรภ์พร้อมกับบอกข่าวดีกับสามีผู้เป็นที่รัก</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงทำท่าสะพานโค้งบนเก้าอี้และยกขาขึ้นปลายเท้ากระดกขึ้นลงสลับกัน 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงการที่ได้ไปฝากครรภ์และตรวจภายใน</p>

องค์ที่ 2 กำเนิด

แสดงถึงภัยพิบัติที่เข้ามาทำร้ายธรรมชาติแต่ธรรมชาติยังคงอยู่ต่อไปได้ เสมือนทะเลยามค่ำ ค่ำคืนที่ดูน่ากลัวและเหมือนการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ อาจเกิดจากความแรงลม ความกดอากาศต่ำ พัดให้มวลน้ำเข้ามาเกิดคลื่นน้ำพัดถาโถมเข้าสู่ชายฝั่ง และธรรมชาติค่อย ๆ ฟื้นคืนมาภาพความสวยงามแห่งท้องทะเลชัดเจนขึ้นเปรียบเสมือนทะเลยามปกติทั่วไปที่ดูมีชีวิตชีวา น้ำหลังไหลและน้ำสัมผัส ในที่นี้จึงเปรียบเสมือนกับเด็กทารกที่เคลื่อนไหวร่างกายอยู่ในน้ำคร่ำโดยการอัลตราซาวด์ ซึ่งแสดงออกโดยใช้ลิลาท่าทางการเคลื่อนไหวพร้อมอุปกรณ์ที่เป็นตัวช่วยเสริมใช้ในการสื่อความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจและอาการของผู้เป็นแม่บ่งบอกถึงกิริยาท่าทางอาการของความเจ็บปวด ความเหนื่อย ความทุกข์ทรมาน อาการโวยวายด้วยลิลาท่าทางเมื่อมีอาการเจ็บครรภ์เกิดขึ้น แต่เมื่อความเจ็บปวดบรรเทาผ่านไปแล้วนั้นจะพบแต่ความสุขเมื่อมีสิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นคือมีเด็กทารกที่เกิดมาจากความรักที่บริสุทธิ์ออกมาลี้มตาอุโลกที่สดใสซึ่งนำพาความรักให้มาเจอกัน

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลิลา	เรื่อง
 <p>ลิลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีดำเกลียวรัดที่ท้อง - นักแสดงประกอบถือผ้าเกลียวสีดำดึงผ้าให้ตั้งที่รัดที่ท้องของนักแสดงนำ 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการเริ่มเจ็บครรภ์</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีดำเกลียวรัดที่ท้องและเอามือจับที่เชือกบ่งบอกถึงความเจ็บปวด 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการเริ่มเจ็บครรภ์</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนบนเก้าอี้ถูกผ้าสีดำเกลียวรัดที่ท้องและพยายามสะบัดออกเพื่อผ่อนคลายความเจ็บปวด 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการเริ่มเจ็บครรภ์</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งบนเก้าอี้มีผ้าสีน้ำเงินโบกพลิ้วไหวเสมือนเป็นน้ำที่เคลื่อนไหวเป็นเกลียวคลื่นไปมา 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงเริ่มอาการเริ่มเจ็บครรภ์มีอาการปั่นป่วนของน้ำคร่ำ</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงถูกผ้าสีฟ้าคลุมทั้งตัว 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงน้ำคร่ำในท้องที่มีความปั่นป่วน</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงประกอบผู้หญิงแสดงเป็นทารกเมื่ออยู่ในครรภ์นั่งขดตัวเคลื่อนไหวไปมาอยู่หลังผ้าสีขาวพร้อมมีสปอตไลท์ส่อง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงทารกเคลื่อนตัวไปมาอยู่ในน้ำคร่ำในท้องแม่</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งที่พื้นขดตัวและเคลื่อนไหวร่างกายไปมา 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการเกร็งที่ท้อง ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนโน้มตัวมาข้างหน้าพร้อมเอามือจับกุมที่หน้าท้อง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานของอาการปวดท้อง</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงก้าวเดินพร้อมคลีนไ้้อาเจียนเคลื่อนไหวร่างกายไปมา 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงการคลีนไ้ระหว่างตั้งครุฑ</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนอนขดตัวที่พื้นและเคลื่อนไหวร่างกายไปมา - นักแสดงประกอบวิ่งไปมาพร้อมปล่อยใบไม้ ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการโวยวาย ความทุกข์ทรมาน ความโกลาหล</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งชันขาที่พื้นและเคลื่อนไหวร่างกายไปมา - นักแสดงประกอบวิ่งไปมาพร้อมปล่อยใบไม้ ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการโวยวาย ความทุกข์ทรมาน ความโกลาหล</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งชันขาที่พื้นและเคลื่อนไหวร่างกายไปมา - นักแสดงประกอบวิ่งไปมาพร้อมปล่อยใบไม้ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงอาการโวยวาย ความทุกข์ทรมาน ความวุ่นวาย</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งชันขาที่พื้น ศีรษะหนุนที่เก้าอี้พร้อมกับยกสะโพกขึ้นและลงดึงผ้าสีดำขึ้นเพื่อให้เกิดแรงเบ่งบุตร พร้อมปล่อยใบไม้ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึง ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเมื่อใกล้เวลาที่จะคลอดบุตร</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งชันขาที่พื้น ศีรษะหนุนที่เก้าอี้พร้อมกับยกสะโพกขึ้นและลงพร้อมปล่อยใบไม้ออกมาจากด้านข้างของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึง ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเมื่อใกล้เวลาที่จะคลอดบุตร</p>

องค์ที่ 3 ความสงบ

แสดงถึงเด็กทารกซึ่งเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เด็กทารกออกมาจึงทำให้เกิดความผ่อนคลาย เหมือนตั้งคลื่นพายุที่แผ่วเบาและค่อย ๆ สงบลง ท้องฟ้ากลับมาสดใสอีกครั้ง

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงนั่งบนเก้าอี้กอดผ้าสีดำที่เป็นตัวแทนของบุตรที่เพิ่งคลอดออกมา - นักแสดงประกอบบกลีงตัวออกมาจากข้างหลังของพื้นที่แสดง 	<p>เรื่อง: แสดงให้เห็นถึงความความรัก ความอบอุ่น ความสุขของผู้หญิงเมื่อได้อุ้มบุตร พร้อมกับน้ำคร่ำที่ไหลออกมา</p>
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำผู้หญิงยืนชูผ้าสีดำขึ้นเหนือศีรษะ โน้มตัวไปทางขวา 	<p>เรื่อง: ความรัก ความสุขเมื่อได้เห็นหน้าบุตรที่เกิดขึ้นมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>

ตารางที่ 5.2 แสดงภาพผลงานการปฏิบัติการสร้างสรรค์การแสดง (ต่อ)

ภาพและลีลา	เรื่อง
 <p>ลีลา:</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักแสดงนำหญิงนอนราบกับพื้นตั้งขาข้างหนึ่งขึ้น - นักแสดงประกอบนอนราบกับพื้น 	<p>เรื่อง: ความรัก ความสุขเมื่อได้เห็นหน้าบุตร ที่เกิดขึ้นมาจากความรักที่บริสุทธิ์</p>

5.3.2 แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ แนวคิดในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ เรื่อง “นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” ผู้วิจัยสามารถสรุปตามประเด็นคำถามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ โดยสรุปได้ ดังนี้

1) สะท้อนเรื่องราวของคลื่นพายุซัดฝั่งผ่านการแสดงที่ได้รับแรงบันดาลใจจากการคลอตบุตร

การใช้ประสบการณ์การคลอตบุตรนำมาสร้างสรรค์การแสดงบนพื้นฐานของประสบการณ์ของผู้สร้างงานนับเป็นสิ่งที่สร้างจินตนาการที่จะสามารถนำผู้ชมไปสู่โลกแห่งการค้นพบใหม่ จึงได้นำประสบการณ์ของผู้สร้างงานมาใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ ในที่นี้จึงนำเรื่องภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาบูรณาการเข้ากับประสบการณ์การคลอตบุตรแล้วจึงนำมาสร้างงานโดยสร้างสรรค์ผลงานการแสดงขึ้นมาใหม่

2) การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง

การคำนึงถึงการก่อเกิดภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากคลื่นพายุซัดฝั่งเป็นประสบการณ์หนึ่งที่จะนำประสบการณ์ระหว่างที่ธรรมชาติกระทำกับมนุษย์ประเด็นของคลื่นพายุซัดฝั่ง รวมถึงประสบการณ์ของมนุษย์ที่สร้างขึ้นจากความเป็นมนุษย์ในประเด็นของการคลอตบุตร โดยคำนึงถึงการก่อเกิดของความรุนแรงจากธรรมชาติทั้ง 2 ประเด็น เป็นการใช้ทักษะของการบูรณาการระหว่างประเด็นหนึ่งบูรณาการเข้ากับอีกประเด็นหนึ่งที่จะนำผู้ชมไปสู่โลกใหม่ซึ่งยังมีไม่มีใครคิดค้นมาก่อน

3) การคำนึงถึงความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงนาฏยศิลป์

การคำนึงถึงการสร้างสรรค์การแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง สะท้อนการสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การคลอตบุตร

4) การใช้รูปแบบการแสดงนาฏยศิลป์ที่มีความหลากหลาย

ผู้วิจัยใช้ความหลากหลายของรูปแบบการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งนำมาบูรณาการให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ทางนาฏยศิลป์ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและความสำคัญของคลื่นพายุซัดฝั่งและการคลอตบุตร

5) การใช้ทฤษฎีทางด้านนาฏยศิลป์และทัศนศิลป์

สามารถนำทฤษฎีทางด้านนาฏยศิลป์ มนุษย์ สังคม และทัศนศิลป์สามารถนำมาใช้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดอารมณ์ ความตื่นเต้น ตีใจ ความรัก ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน และเกิดการสร้างสรรค์และผลิตผลงานชิ้นใหม่ขึ้นมา

6) การคำนึงถึงการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน

ในการนำเสนอการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดยสื่อให้เห็นสภาพสังคมของความรุนแรงที่เกิดจากคลื่นพายุซัดฝั่งที่ว่าถึงการทำลายล้างธรรมชาติ

7) การคำนึงถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารเพิ่มอรรถรสในการแสดงนาฏยศิลป์

ในที่นี้การใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งต่าง ๆ ล้วนแสดงออกทางด้านลีลาด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นการสื่อสารและถ่ายทอด เพื่อบอกให้ผู้ชมมีความเข้าใจถึงบทบาทของตัวละครด้วยการสื่อสารถ่ายทอดออกมาจากลีลาท่าทางสีหน้ารวมทั้งผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย รวมถึงการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสื่อสาร เช่น ผ้าสีน้ำเงิน ผ้าสีดำ ผ้าสีขาว แก้ว เป็นต้น ตลอดจนจำนวนนักแสดงที่แสดงถึงความม่วนวาย รายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อนำมารวมผสมผสานกันทำให้การแสดงมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

5.4 สรุปผลแบบประเมินผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ข)

จากการนำเสนอผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ในวันที่ 25 และ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 ผู้วิจัยได้ประเมินผลงานการแสดงโดยการใช้แบบสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าชมการแสดง โดยแจกแบบสำรวจให้ผู้ชมจำนวน 100 ชุด ผู้วิจัยสามารถสรุปผลของผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยแยกตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ ได้ว่า ผู้ชมมีความคิดเห็นต่อการแสดงในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.42 ระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47 ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 8.84 ระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 2 และระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.7 จากผลข้างต้นสรุปได้ว่า ผลงานการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ประสบ

ความสำเร็จในระดับมาก ในการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของการเข้าชมผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ รวมถึงการวิพากษ์ผลงานทั้งปลายปิดและปลายเปิด มีผู้ชมการแสดงเห็นว่า แนวคิดในการแสดงมีความน่าสนใจ รวมถึงการนำเสนอในการสื่อสารที่คำนึงถึงองค์ประกอบในด้านนาฏยศิลป์มีความสำคัญเช่นกัน ทั้งนี้สามารถนำข้อมูลเป็นแนวทางในการพัฒนางานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏยศิลป์ในโอกาสต่อไป

5.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้าและการทำวิจัยต่อไปในอนาคต

จากการศึกษางานวิจัยเรื่อง “นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง” นี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาค้นคว้า และการทำวิจัยในอนาคต ดังนี้

1. นำผลที่ได้จากการวิจัยฉบับนี้ ไปพัฒนาศักยภาพทางด้านความคิดสร้างสรรค์สำหรับเยาวชนอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างศักยภาพให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ในการคิดสร้างสรรค์งานนาฏยศิลป์ เพื่อพัฒนาผลงานสร้างสรรค์ให้มีคุณภาพต่อไปในอนาคต
2. นำรูปแบบและแนวคิดที่ได้จากการวิจัยฉบับนี้ไปต่อยอดหรือบูรณาการกับศาสตร์และศิลป์แขนงอื่น ๆ เพื่อให้เกิดรูปแบบและแนวความคิดใหม่ ๆ ในอนาคตต่อไป

รายการอ้างอิง

- Ambrosio, N. (1994). *Learning About Dance*. USA: Kendall Hunt Publishing.
- Craine, D. a. N., J.,. (2000). *Dance*. England: Oxford University Press.
- Morgan, N. H. (1988). *Stage Lighting for Theater Designers*. London: The Herbert Press Ltd.
- Naraphong Charassri. (2007). *Narai Avatara. Performing the Thai Ramayana in the Modern World* Bangkok: Amarin.
- Robert, A. a. H., D.,. (1988). *The Dance Handbook*. New York: G.K. Hall & Co.
- Smith-Autard, J. M. (2010). *Dance composition: A practice guide to creative success in dance making* (Vol. 6). London: A & C Black.
- Steinbeck, M. (1969). *On Stage*. Hong Kong: The Continental Printing Company Limited.
- Wilson, E. (1994). *The Theater Experience*. New York: The City University of New York.
- ถาวรชัย ถาวรธรรม. (สัมภาษณ์). อาจารย์ประจำภาควิชาดุติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช. 28 สิงหาคม 2557.
- เลิศพงษ์ เกียรติไพบูลย์. (สัมภาษณ์). กรรมการผู้จัดการบริษัท วาไรตี้ แดนซ์ จำกัด. 17 มิถุนายน 2557.
- โกวิทย์ ชันธศิริ. (2550). *ดุริยางค์ศิลป์ตะวันตก (เบื้องต้น)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2555). *สัญวิทยา โครงสร้างนิยม หลังโครงสร้างนิยม กับการศึกษารัฐศาสตร์* (Vol. 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิภาษา.
- กัจจกร สุนพงษ์ศรี. (2555). *สุนทรียศาสตร์ หลักปรัชญาศิลปะ ทฤษฎีทัศนศิลป์ ศิลปะวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จตุติกา โกศลเหมมณี. (2556). *รูปแบบและแนวคิดในการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัยของนราพงษ์ จรัสศรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต. สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2548). *การวิจัยทางศิลปะ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ดาริณี ชำนาญหมอ. (2545). ศิลปะแห่งการออกแบบและกำกับลีลา. ระบุว่า ระบุว่า เต็ม. หจก. ไอเดียส แควร์. กรุงเทพฯ: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ตรีดาว อภัยวงศ์. (2550). ปรีทัศน์ศิลปะการละคร หัวข้อ การแสดง. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นราพงษ์ จรัสศรี. (2548a). การศึกษาขั้นตอนการออกแบบนาฏยประดิษฐ์ 'อันดามัน...สูญเสียดังแต่ไม่ เสียดุญ'. ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นราพงษ์ จรัสศรี. (2548b). ประวัตินาฏศิลป์ตะวันตก (Vol. 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- นราพงษ์ จรัสศรี. (2550). การสร้างสรรค์งานและออกแบบลีลาของผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์สำหรับการ แสดงมหานาฏกรรมเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์และวีเจตนาฏกรรมเฉลิมพระเกียรติพระ มหากษัตริย์. ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นราพงษ์ จรัสศรี. (สัมภาษณ์). อาจารย์ประจำภาควิชานาฏศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 10 มิถุนายน 2557. 17 มิถุนายน 2557. 24 มิถุนายน 2557. 9 กรกฎาคม 2557. 19 กันยายน 2557. 24 กันยายน 2557. 8 ตุลาคม 2557. 11 พฤศจิกายน 2557. 18 พฤศจิกายน 2557. 16 ธันวาคม 2557. 17 ธันวาคม 2557. 18 ธันวาคม 2557. 19 ธันวาคม 2557. 23 ธันวาคม 2557. 25 ธันวาคม 2557.
- นิพนธ์ วรรณมทินทร์. (สัมภาษณ์). ประธานกรรมการบริษัท วาไรตี้ แคนซ์ จำกัด. 26 มิถุนายน 2557.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2554). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- พฤทธิ ศุภเศรษฐศิริ. (2538). งานกำกับการแสดง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มัทนี รัตน์. (2546). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที. โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รวีวรรณ วรรณวิไชย. (2554). นาฏศิลป์เพื่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ฤทธิรงค์ จิวากานนท์. (2550). ปรีทัศน์ศิลปะการละคร หัวข้อ ภาพยนตร์. กรุงเทพฯ: โครงการ เผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรพล พรหมกบุตร. (2534). การสื่อสารสัญลักษณ์ ธรรมชาติ พัฒนาการ ผลกระทบ (Vol. 1). กรุงเทพฯ: อาร์ตไลน์.
- วัฒนา กันบัว. (2551). เอกสารวิชาการ เรื่อง "คลื่นพายุซัดฝั่ง". กรุงเทพฯ: กรมอุตุฯ มหาวิทยาลัย.

วัฒนา กันบัว. (สัมภาษณ์). ผู้อำนวยการศูนย์อุดมศึกษาทะเล. 10 มิถุนายน 2557. 16 มิถุนายน 2557.

วาสนา สง่าเมือง. (สัมภาษณ์). อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์สากล วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. 20 มิถุนายน 2557.

วิชชุตา วุธาทิตย์. (สัมภาษณ์). หัวหน้าภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 7 มีนาคม 2557.

วิรุณ ตั้งเจริญ. (2540). ศิลปกรรม. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ แกรมมี.

ศุภวรรณ เบกา เปเรช. (สัมภาษณ์). อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. 26 มิถุนายน 2557.

สไตส์ พันธุ์โกลม. (2537). การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของนักแสดงในการกำกับการแสดงละครใหม่แนวต่างๆ ในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สทาศัย พงศ์หิรัญ. (สัมภาษณ์). อาจารย์ประจำสาขาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 19 ธันวาคม 2557. 23 ธันวาคม 2557.

สมพร พูราจ. (2554). *Mime: ศิลปะท่าทางและการเคลื่อนไหว* (Vol. 1). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมิทธ ธรรมสโรช. (2534). ภัยธรรมชาติในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิตสังคมจิตวิทยา หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน.

สายฝน และวิชัย ชวาลไพบูลย์. (2555). 40 สัปดาห์ พัฒนาการคุณภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รักลูกบุ๊กส์.

สุขสันติ แวงวรรณ. (2554). นาฏศิลป์สร้างสรรค์ ชุด ภาวะโลกร้อน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต. สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภางค์ จันทวานิช. (2555). ทฤษฎีสังคมวิทยา (Vol. 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

ใบปิดประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานคุณิพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การนำเสนอผลงานดุชนีพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
โดยบัณฑิตศึกษาศิลปะการแสดงดุชนีพนธ์บัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์ (รุ่น 5)

DFA #5 DANCE FESTIVAL

THE PERFORMANCE OF **DANCE CREATION**
DOCTOR OF FINE AND APPLIED ARTS PROGRAM IN DANCE (DFA5)
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
CHULALONGKORN UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2014

ลงทะเบียน 16.30 น.
วันที่ 25 พฤศจิกายน 2557
17.00 - 22.00 น.

วันที่ 26 พฤศจิกายน 2557
17.00 - 20.00 น. (Highlight การแสดง)

ณ ห้องโถง ชั้น 1 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ประจำปีการศึกษา 2557

ด้านหน้าใบปิดประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานดุชนีพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

DANCE - FESTIVAL

วันที่ 25-26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557

วันอังคารที่ 25 พฤศจิกายน

เวลา 16.30 น. ลงทะเบียน

เวลา 17.00-17.45 น. การแสดงชุดที่ 1 "นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคตินาฏยัตินิมิต" โดย นางสาวกัญพร ตันทอง

เวลา 18.00 -18.45 น. การแสดงชุดที่ 2 "นาฏศิลป์สร้างสรรค์ สำหรับการเพ็ญในนาฏยัตินิมิต ในระดับนานาชาติ" โดย นางสาวกรรณิณี อัครวงษ์เมธ

เวลา 19.00-19.45 น. การแสดงชุดที่ 3 "นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ ในพระพุทธศาสนา" โดย นายธรากร จันทนะสาโร

เวลา 20.30-20.45 น. การแสดงชุดที่ 4 "การสร้างสรรคนาฏศิลป์เพื่อผู้หญิง กับทฤษฎีความรุนแรง" โดย นางสาวศรัณี อัจฉาญทอง

เวลา 21.00-21.45 น. การแสดงชุดที่ 5 "ครุสา แผลงา": นาฏศิลป์สร้างสรรค์ จากวรรณคดีไทย เรื่อง อีศานา" โดย นายสมชาย พงศ์ศิริกู

เวลา 21.45-22.00 น. ถ่ายภาพทิวทัศน์รอบถิ่น และปิดงาน

วันพุธที่ 26 พฤศจิกายน

เวลา 16.30 น. ลงทะเบียน

เวลา 17.00-17.30 น. การแสดงชุดที่ 1 "นาฏศิลป์สร้างสรรค์ สำหรับการเพ็ญในนาฏยัตินิมิต ในระดับนานาชาติ" โดย นางสาวกรรณิณี อัครวงษ์เมธ

เวลา 17.30 -18.00 น. การแสดงชุดที่ 2 "นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคตินาฏยัตินิมิต" โดย นางสาวกัญพร ตันทอง

เวลา 18.00-18.30 น. การแสดงชุดที่ 3 "นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ ในพระพุทธศาสนา" โดย นายธรากร จันทนะสาโร

เวลา 18.30-19.00 น. การแสดงชุดที่ 4 "การสร้างสรรคนาฏศิลป์เพื่อผู้หญิง กับทฤษฎีความรุนแรง" โดย นางสาวศรัณี อัจฉาญทอง

เวลา 19.00-19.30 น. การแสดงชุดที่ 5 "ครุสา แผลงา": นาฏศิลป์สร้างสรรค์ จากวรรณคดีไทย เรื่อง อีศานา" โดย นายสมชาย พงศ์ศิริกู

เวลา 19.30-20.00 น. ถ่ายภาพทิวทัศน์รอบถิ่น และปิดงาน

THE PERFORMANCE OF DANCE CREATION
DOCTOR OF FINE AND APPLIED ARTS PROGRAM IN DANCE (DFA5)
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS

การนำเสนอผลงาน คุณฐิติพนธกานต์นาฏยัตินิมิต

25 พฤศจิกายน 2557 เวลา 16.30 น. ลงทะเบียน

DANCE - FESTIVAL

วันที่ 25-26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557

เวลา 16.30 น. ลงทะเบียน

เวลา 17.00-17.45 น. การแสดงชุดที่ 1 "นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคตินาฏยัตินิมิต" โดย นางสาวกัญพร ตันทอง

เวลา 18.00 -18.45 น. การแสดงชุดที่ 2 "นาฏศิลป์สร้างสรรค์ สำหรับการเพ็ญในนาฏยัตินิมิต ในระดับนานาชาติ" โดย นางสาวกรรณิณี อัครวงษ์เมธ

เวลา 19.00-19.45 น. การแสดงชุดที่ 3 "นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ ในพระพุทธศาสนา" โดย นายธรากร จันทนะสาโร

เวลา 20.30-20.45 น. การแสดงชุดที่ 4 "การสร้างสรรคนาฏศิลป์เพื่อผู้หญิง กับทฤษฎีความรุนแรง" โดย นางสาวศรัณี อัจฉาญทอง

เวลา 21.00-21.45 น. การแสดงชุดที่ 5 "ครุสา แผลงา": นาฏศิลป์สร้างสรรค์ จากวรรณคดีไทย เรื่อง อีศานา" โดย นายสมชาย พงศ์ศิริกู

เวลา 21.45-22.00 น. ถ่ายภาพทิวทัศน์รอบถิ่น และปิดงาน

นาฏศิลป์สร้างสรรค์ สำหรับการเพ็ญในนาฏยัตินิมิต ในระดับนานาชาติ

กรรณิณี อัครวงษ์เมธ

DANCE CREATION FOR FETTERING IN THE NATIONAL CULTURE

แนวความคิดในการแสดง

นาฏศิลป์สร้างสรรค์เป็นการนำเอาท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์มาผสมผสานกับท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏยัตินิมิต เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม

นาฏศิลป์สร้างสรรค์ จากคตินาฏยัตินิมิต

กัญพร ตันทอง

DANCE CREATION FROM CONCEPTS IN NAUGHTY

แนวความคิดในการแสดง

นาฏศิลป์สร้างสรรค์เป็นการนำเอาท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์มาผสมผสานกับท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏยัตินิมิต เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม

นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ ในพระพุทธศาสนา

ธรากร จันทนะสาโร

THE DANCE FROM CONCEPTS IN BUDDHISM

แนวความคิดในการแสดง

นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์เป็นการนำเอาท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์มาผสมผสานกับท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏยัตินิมิต เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม

การสร้างสรรคนาฏศิลป์ เพื่อผู้หญิงกับ ทฤษฎีความรุนแรง

ศรัณี อัจฉาญทอง

THE DANCE CREATION TO FETTERING OF WOMEN

แนวความคิดในการแสดง

การสร้างสรรคนาฏศิลป์เพื่อผู้หญิงเป็นการนำเอาท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์มาผสมผสานกับท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏยัตินิมิต เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม

การแสดง ชุด ครุสา แผลงา: นาฏศิลป์สร้างสรรค์ จากวรรณคดีไทยเรื่อง อีศานา

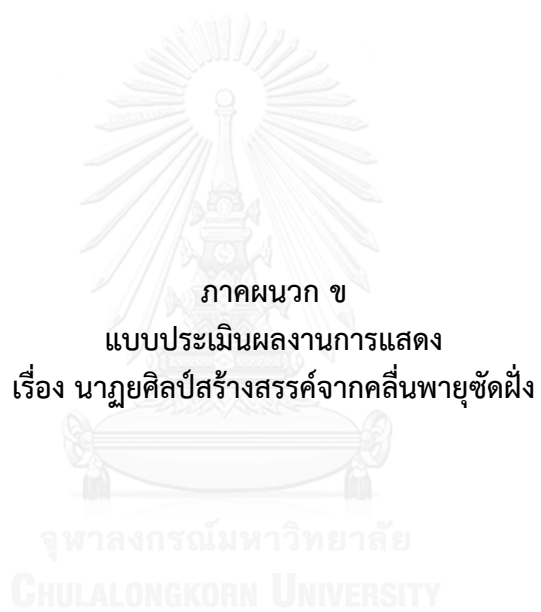
สมชาย พงศ์ศิริกู

THE DANCE OF KRUSA PHANGA
FROM LITERATURE IN NAUGHTY

แนวความคิดในการแสดง

การแสดงชุด ครุสา แผลงาเป็นการนำเอาท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏศิลป์มาผสมผสานกับท่วงท่าและลีลาการเคลื่อนไหวของนาฏยัตินิมิต เพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม

ด้านหลังโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดงผลงานคุณฐิติพนธกานต์นาฏยัตินิมิต

ภาคผนวก ข

แบบประเมินผลงานการแสดง

เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์
การแสดงผลงานดุष्ฎินิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์ ประจำปีการศึกษา 2557
โดยนิสิตหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุष्ฎินิพนธ์ สาขาวิชานาฏศิลป์ (รุ่นที่ 5)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความพึงพอใจของการเข้ารับชมผลงานการแสดงนาฏศิลป์ โดยไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด ซึ่งขอความร่วมมือจากผู้ตอบแบบประเมินทุกท่านในการให้คำตอบที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด และคำตอบของท่านจะเป็นแนวทางในการพัฒนางานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ในอนาคตต่อไป

2. การแสดงผลงานดุष्ฎินิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์ ปีการศึกษา 2557 ครั้งนี้ ประกอบไปด้วยการแสดงจำนวน 5 ชุด ได้แก่

ชื่อผลงานการแสดง	นิสิตผู้สร้างสรรค์ผลงาน
นาฏศิลป์สร้างสรรค์สำหรับการแข่งขันยิมนาสติกลีลาในระดับนานาชาติ	นางสาวรัชชินี อัครศวะเมฆ
นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง	นางสาวกัญชพร ต้นทอง
นาฏศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา	นายธรากร จันทนะสาโร
การสร้างสรรค์นาฏศิลป์เพื่อผู้หญิงกับการยุติความรุนแรง	นางสาวดาริณี ชำนาญหอม
ตราส บาหลา: นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากวรรณคดีไทย เรื่อง อิเหนา	นายสทาศัย พงศ์ศิริฤ

3. แบบประเมินฉบับนี้มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน จำนวน 1 หน้า

ตอนที่ 2 แบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์ จำนวน 2 หน้า

4. ขอความร่วมมือในการตอบแบบประเมินฉบับนี้ให้ครบทุกการแสดงหรือมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากที่สุดและนำไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยต่อไป

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน
จากนิสิตหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุष्ฎินิพนธ์ สาขาวิชานาฏศิลป์ (รุ่นที่ 5)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด

1. วันที่ท่านเข้ารับชมการแสดง

วันอังคารที่ 25 พฤศจิกายน 2557 วันพุธที่ 26 พฤศจิกายน 2557

2. เพศ

ชาย หญิง

3. อายุ

15-20 ปี 21-25 ปี 26-30 ปี
 31-35 ปี 36-40 ปี มากกว่า 40 ปี

4. สถานภาพ

- นักเรียน
ระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย
- นิสิต/นักศึกษา
ระดับชั้น ปริญญาตรี
 ปริญญาโท
 ปริญญาเอก
- ครู/อาจารย์/พนักงานมหาวิทยาลัย
 พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานของรัฐ/พนักงานเอกชน
 ศิลปินอิสระ
 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. ประสบการณ์ในการชมการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์

ไม่เคย 1-3 ครั้ง/ปี 4-6 ครั้ง/ปี
 7-10 ครั้ง/ปี มากกว่า 10 ครั้ง/ปี

6. ท่านทราบข่าวการจัดการแสดงนาฏยศิลป์ครั้งนี้จากช่องทางใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ครู/อาจารย์ เพื่อน/คนรู้จัก คนในครอบครัว
 ป้ายประชาสัมพันธ์ สื่อออนไลน์ อื่น ๆ

ตอนที่ 2 แบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ให้ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด

การแสดงชุด นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง โดย นางสาวกัญชพร ต้นทอง

1. โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับหมายเลขตามระดับความพึงพอใจหรือความรู้สึกของท่าน

ลำดับ	หัวข้อรายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจหรือความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
1	แนวความคิดในการแสดง (Concept)					
2	ด้านบทการแสดง (Plot)					
	2.1 การลำดับเรื่องราวในการแสดง					
	2.2 การสื่อสารเรื่องราวในการแสดง					
	2.3 ความสอดคล้องของแนวความคิดและบทการแสดง					
3	ด้านนักแสดง (Performer)					
	3.1 จำนวนนักแสดง					
	3.2 ความสามารถหรือทักษะของนักแสดง					
	3.3 ความสอดคล้องของแนวความคิดและนักแสดง					
4	ด้านการออกแบบลีลา (Choreography)					
	4.1 ความงดงามของลีลาหรือท่วงท่าในการแสดง					
	4.2 การสื่อความหมายของลีลาหรือท่วงท่าในการแสดง					
	4.3 ความสอดคล้องของแนวคิดและการออกแบบลีลา					
5	ด้านการออกแบบดนตรี (Music)					
	5.1 อารมณ์และความรู้สึกของดนตรีประกอบการแสดง					
	5.2 แนวเพลงหรือวิธีการที่เลือกใช้ดนตรีในการแสดง					

ลำดับ	หัวข้อรายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจหรือความรู้สึก				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
6	ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง (Props)					
	6.1 อุปกรณ์ประกอบฯ สอดคล้องกับแนวความคิด					
7	ด้านการออกแบบพื้นที่แสดง (Acting Area)					
	7.1 ขนาดของพื้นที่ที่ใช้แสดงผลงาน					
	7.2 ความคุ้มค่าในการใช้สอยพื้นที่ในการแสดง					
	7.3 บรรยากาศของพื้นที่ในการแสดง					
8	ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย (Costume)					
	8.1 ความสวยงามของรูปแบบหรือสีของเครื่องแต่งกาย					
	8.2 ความสอดคล้องของแนวความคิดและเครื่องแต่งกาย					
9	ด้านการออกแบบแสง (Lighting)					
	9.1 แสงมีความสอดคล้องกับการแสดง					

2. ข้อเสนอแนะหรือข้อที่ควรปรับปรุงในการจัดแสดงผลงานครั้งต่อไป

.....

.....

.....

.....

3. ถ้าหากว่ามีการจัดนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในโอกาสต่อไป ท่านจะ

- ไม่มาชมการแสดง ยังไม่แน่ใจ มาชมการแสดงแน่นอน

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมตอบแบบประเมิน
และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าข้อคิดเห็นของท่านจะสามารถ
นำไปพัฒนาผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ในโอกาสต่อไป

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน

ตารางที่ 1 แสดงผลวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อที่	รายการ	รายละเอียดข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1.	วันที่ชมการแสดง	วันอังคาร 25 พฤศจิกายน 2557	56	56
		วันพุธ 26 พฤศจิกายน 2557	44	44
2.	เพศ	ชาย	25	25
		หญิง	75	75
3.	อายุ	15-20 ปี	41	41
		21-25 ปี	22	22
		26-30 ปี	9	9
		31-35 ปี	10	10
		36-40 ปี	12	12
		มากกว่า 40	6	6
4.	สถานภาพ	นักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	0	0
		นักเรียน ระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย	0	0
		นิสิต/นักศึกษา ระดับชั้น ปริญญาตรี	59	59
		นิสิต/นักศึกษา ระดับชั้น ปริญญาโท	22	22
		นิสิต/นักศึกษา ระดับชั้น ปริญญาเอก	3	3
		ครู/อาจารย์/พนักงานมหาวิทยาลัย	7	7
		พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานของรัฐ/พนักงานเอกชน	8	8
		ศิลปินอิสระ	1	1
		อื่นๆ	0	0
5.	ประสบการณ์ในการชมการแสดงนาฏยศิลป์สร้างสรรค์	ไม่เคย	4	4
		1-3 ครั้ง/ปี	36	36
		4-6 ครั้ง/ปี	33	33
		7-10 ครั้ง/ปี	11	11
		มากกว่า 10 ครั้ง/ปี	16	16
6.	ท่านทราบข่าวการจัดการแสดงนาฏยศิลป์ครั้งนี้จากช่องทางใด	ครู/อาจารย์	47	47
		เพื่อน/คนรู้จัก	20	20
		คนในครอบครัว	5	5
		ป้ายประชาสัมพันธ์	12	12
		สื่อออนไลน์	16	16
		อื่นๆ	0	0

ตอนที่ 2 แบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์การประเมินผลงานการแสดง
งานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยแยกตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์

ข้อที่	องค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
1.	แนวความคิดในการแสดง (Concept)	41	47	7	2	3
2.	ด้านบทการแสดง (Plot)					
	2.1 การลำดับเรื่องราวในการแสดง	48	39	9	2	2
	2.2 การสื่อสารเรื่องราวในการแสดง	39	47	9	4	1
	2.3 ความสอดคล้องของแนวความคิดและบทการแสดง	49	41	10	0	0
3.	ด้านนักแสดง (Performer)					
	3.1 จำนวนนักแสดง	36	54	7	1	2
	3.2 ความสามารถหรือทักษะของนักแสดง	41	49	7	1	2
	3.3 ความสอดคล้องของแนวความคิดและนักแสดง	38	54	8	0	0
4.	ด้านการออกแบบลีลา (Choreography)					
	4.1 ความงดงามของลีลาหรือท่วงท่าในการแสดง	42	50	6	1	1
	4.2 การสื่อความหมายของลีลาหรือท่วงท่าในการแสดง	39	51	7	2	1
	4.3 ความสอดคล้องของแนวคิดและการออกแบบลีลา	43	43	8	3	3
5.	ด้านการออกแบบดนตรี (Music)					
	5.1 อารมณ์และความรู้สึกของดนตรีประกอบการแสดง	40	50	5	3	2
	5.2 แนวเพลงหรือวิธีการที่เลือกใช้ดนตรีในการแสดง	41	49	6	3	1
6.	ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง (Props)					
	6.1 อุปกรณ์ประกอบฯ สอดคล้องกับแนวความคิด	37	46	13	3	1

ตอนที่ 2 แบบประเมินผลงานการแสดงนาฏศิลป์

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์การประเมินผลงานการแสดง (ต่อ)

งานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยแยกตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์

ข้อที่	องค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
7.	ด้านการออกแบบพื้นที่แสดง (Acting Area)					
	7.1 ขนาดของพื้นที่ที่ใช้แสดงผลงาน	39	44	13	1	3
	7.2 ความคุ้มค่าในการใช้สอยพื้นที่ในการแสดง	35	51	11	1	2
	7.3 บรรยากาศของพื้นที่ในการแสดง	34	46	15	4	1
8.	ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย (Costume)					
	8.1 ความสวยงามของรูปแบบหรือสีของเครื่องแต่งกาย	46	38	11	3	2
	8.2 ความสอดคล้องของแนวความคิดและเครื่องแต่งกาย	36	47	12	3	2
9.	ด้านการออกแบบแสง (Lighting)					
	9.1 แสงมีความสอดคล้องกับการแสดง	44	48	4	1	3

จากตารางที่ 1 และตารางที่ 2 พบว่า การนำเสนอผลงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ในวันที่ 25 และ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 ผู้วิจัยได้ประเมินผลงานการแสดงโดยการใช้แบบสำรวจความคิดเห็นของผู้เข้าชมการแสดง โดยแจกแบบสำรวจให้ผู้ชมจำนวน 100 ชุด

ทั้งนี้ผู้วิจัยสรุปข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งเป็นวันที่เข้าชมการแสดงวันอังคารที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 จำนวน 56 คน และวันพุธที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2557 จำนวน 44 คน เพศชาย จำนวน 25 คน และเพศหญิง จำนวน 75 คน ช่วงอายุ 15-20 ปี จำนวน 41 คน อายุ 21-25 ปี จำนวน 22 คน และอายุมากกว่า 40 ปี จำนวน 6 คน นิสิต/นักศึกษา ระดับชั้นปริญญาตรี จำนวน 59 คน นิสิต/นักศึกษา ระดับชั้นปริญญาโท จำนวน 22 คน นิสิต/นักศึกษา ระดับชั้นปริญญาเอก จำนวน 3 คน ครู/อาจารย์ พนักงานมหาวิทยาลัย จำนวน 7 คน พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานของรัฐ/พนักงานเอกชน จำนวน 8 คน และศิลปินอิสระ จำนวน 1 คน ประสบการณ์ในการชมการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ ไม่เคย จำนวน 4 คน 1-3 ครั้ง/ปี จำนวน 36 คน 4-6 ครั้ง/ปี จำนวน 33 คน 7-10 ครั้ง/ปี จำนวน 11 คน และมากกว่า 10 ครั้ง/ปี จำนวน 16 คน ได้ทราบข่าวการจัดการแสดงนาฏศิลป์ครั้งนี้จากช่องทาง ครู/อาจารย์ จำนวน 47 คน เพื่อน/คนรู้จัก จำนวน 20 คน คนในครอบครัว จำนวน 5 คน ป้ายประชาสัมพันธ์ จำนวน 12 คน และสื่อออนไลน์ จำนวน 16 คน

ผลที่ได้พบว่าผู้ชมมีทัศนคติต่อการแสดงในการสร้างสรรค์งานตามองค์ประกอบทางด้านนาฏยศิลป์ตามองค์ประกอบ ดังนี้

1. แนวคิดในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 47 อยู่ในระดับ มาก

2. ด้านบทการแสดง

- 2.1 การลำดับเรื่องราวในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 48 อยู่ในระดับ มากที่สุด
- 2.2 การสื่อสารเรื่องราวในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 47 อยู่ในระดับ มาก
- 2.3 ความสอดคล้องของแนวคิดและบทการแสดง คิดเป็นร้อยละ 49 อยู่ในระดับ มากที่สุด

3. ด้านนักแสดง

- 3.1 จำนวนนักแสดง คิดเป็นร้อยละ 54 อยู่ในระดับ มาก
- 3.2 ความสามารถหรือทักษะของนักแสดง คิดเป็นร้อยละ 49 อยู่ในระดับ มาก
- 3.3 ความสอดคล้องของแนวคิดและนักแสดง คิดเป็นร้อยละ 54 อยู่ในระดับ มาก

4. ด้านการออกแบบลีลา

- 4.1 ความงดงามของลีลาหรือท่วงท่าของท่ามการแสดง คิดเป็นร้อยละ 50 อยู่ในระดับ มาก
- 4.2 การสื่อความหมายของลีลาหรือท่วงท่าในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 51 อยู่ในระดับ มาก
- 4.3 ความสอดคล้องของแนวคิดและการออกแบบลีลา คิดเป็นร้อยละ 43 อยู่ในระดับ มากที่สุด

5. ด้านการออกแบบดนตรี

- 5.1 อารมณ์และความรู้สึกของดนตรีประกอบการแสดง คิดเป็นร้อยละ 50 อยู่ในระดับ มาก
- 5.2 แนวเพลงหรือวิธีการที่เลือกใช้ดนตรีในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 49 อยู่ในระดับ มาก

6. ด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

- 6.1 อุปกรณ์ประกอบการแสดงสอดคล้องกับแนวคิด คิดเป็นร้อยละ 46 อยู่ในระดับ มาก

7. ด้านการออกแบบพื้นที่แสดง

- 7.1 ขนาดของพื้นที่ที่ใช้แสดงผลงาน คิดเป็นร้อยละ 44 อยู่ในระดับ มาก
- 7.2 ความคุ้มค่าในการใช้สอยพื้นที่ในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 51 อยู่ในระดับ มาก
- 7.3 บรรยากาศของพื้นที่ในการแสดง คิดเป็นร้อยละ 46 อยู่ในระดับ มาก

8. ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

- 8.1 ความสวยงามของรูปแบบหรือสีของเครื่องแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 46 อยู่ในระดับ มากที่สุด
- 8.2 ความสอดคล้องของแนวคิดและเครื่องแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 47 อยู่ในระดับ มาก

9. ด้านการออกแบบแสง

- 9.1 แสงมีความสอดคล้องกับนักแสดง คิดเป็นร้อยละ 48 อยู่ในระดับ มาก

ผู้วิจัยสามารถสรุปผลของผลงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่งโดยแยกตามองค์ประกอบทางด้านนาฏศิลป์ ได้ว่า ผู้ชมมีความคิดเห็นต่อการแสดงในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.42 ระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47 ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 8.84 ระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 2 และระดับน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.7 จากผลข้างต้นสรุปได้ว่า ผลงานการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ประสบความสำเร็จในระดับมาก ในการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของการเข้าชมผลงานการแสดงนาฏศิลป์ ทั้งนี้สามารถนำข้อมูลเป็นแนวทางในการพัฒนางานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ในโอกาสต่อไป

ภาคผนวก ค

นิทรรศการแสดงผลงานนาฏศิลป์ ข้อมูลการแสดง และบรรยากาศในการแสดง
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง THE DANCE CREATION FROM STORM SURGE

ผู้สร้างสรรค์ผลงาน นางสาวกัญชพร ต้นทอง

แนวคิด

การสร้างสรรคผลงานนาฏศิลป์เกี่ยวกับคลื่นพายุซัดฝั่งโดยผ่านประสบการณ์การถอดนุสร

องค์ที่ 1 การก่อเกิด

เป็นการนำเรื่องโดยเสถียรเริ่มต้นจากความรู้สึกของทะเลในอารมณ์ต่าง ๆ จากคลื่นพายุซัดฝั่งมีลักษณะของความสงบ และมี ความว่างเปล่า เติบโตและเคลื่อนไหว และเริ่มมีการเคลื่อนไหวคลุ้มคลั่ง สายน้ำ เติบโตทะเลในยามเช้าชีวิต มีความสุขสันต์และเป็นมิตรจากระบบนิเวศของน้ำให้คงอยู่ในที่นี้จึงเปรียบเสมือนกับความสวยงาม ความรัก ความสุขของชีวิตที่แสดงออกด้วยการเคลื่อนไหวผ่านทางร่างกาย สันน้ำ ทำท่า และอารมณ์ที่ก่อให้เกิดความสงบนิ่งสักซึ่งมีดินเหนียวมีการทำให้เกิดการสัมผัสกัน มีความยากลำบากและมีอันตรายหนักหน่วงในการเคลื่อนไหวเกิดขึ้นในร่างกาย

องค์ที่ 2 การก่อกำเนิด

แสดงถึงภัยพิบัติที่เข้ามาทำร้ายธรรมชาติและระบบนิเวศซึ่งคงอยู่ต่อไปได้ เติบโตและเล่นท่าที่ดูน่ากลัวและเหมือนการถูกรบกวนจากภัยพิบัติต่าง ๆ อาจเกิดจากความรุนแรง ความกดอากาศต่ำพัดโฉบและเข้ามามีชีวิตที่ปั่นป่วนกับน้ำที่สับสน และระบบที่ค่อย ๆ พินาศสภาพความสวยงามแห่งท้องทะเลซัดจนเห็น เปรียบเสมือนทะเลอันสงบปกคลุมไปด้วยชีวิตชีวา น้ำหลังไหล และน้ำสับสนในน้ำจึงเปรียบเสมือนกับเด็กทารกที่เคลื่อนไหวร่างกายอยู่ในน้ำจืดโดยการฉีกกระดาษซึ่งแสดงออกโดยใช้สีสีกาทำท่าการเคลื่อนไหวหรืออุปกรณ์ที่เป็นของแข็งใช้ในการสื่อความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจและการมองเห็นเป็นแบบองค์รวมทั้งการวางอารมณ์ของความเป็นปกติ ความเห็น้อยความทุกข์ทรมาน อาการป่วยด้วยสีสีกาทำท่าเมื่อมีการเจ็บครรภ์เกิดขึ้น แต่เมื่อความเจ็บปวดร้าวร้าวผ่านไปส่วนนี้จะพบความสุขเมื่อมีสิ่งมีชีวิตเกิดขึ้นคือมีเด็กทารกที่เกิดมาจากความรักที่บริสุทธิ์ของมนุษย์ตัวเล็กที่สดใสมีน้ำพวงความรักให้เขาเองกับ

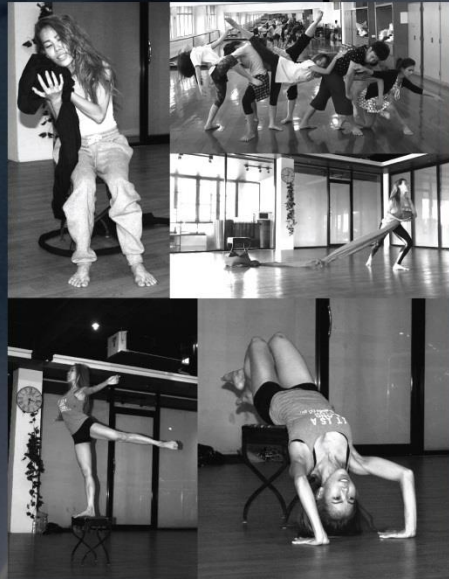

นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง THE DANCE CREATION FROM STORM SURGE

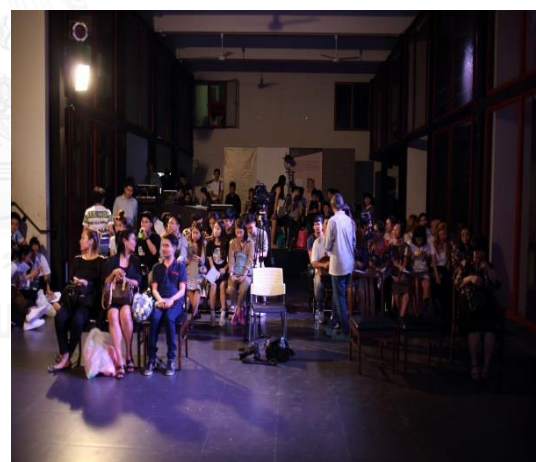
ผู้สร้างสรรค์ผลงาน นางสาวกัญชพร ต้นทอง

แรงบันดาลใจ

วิทยานิพนธ์เรื่อง "นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง" ผู้วิจัยมีแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง ซึ่งในระหว่างการวิจัยนั้นผู้วิจัยได้มีประสบการณ์ของการตั้งครกที่ตลอจนได้ถอดนุสรผู้วิจัยชอบทะเลแต่ท่ามกลางความสวยงามของธรรมชาติจึงมีความรุนแรงเกิดขึ้นเมื่อเปรียบกับการถอดนุสรการมีบุตรถือเป็นสิ่งสวยงามแต่การถอดนุสรนั้นเต็มไปด้วยความเจ็บปวดร้าวเปรียบเสมือนความเจ็บปวดจากแผลของความรุนแรงของคลื่นพายุซัดฝั่งที่สร้างความเสียหายถึงชีวิตและทรัพย์สิน การถอดนุสรถือได้ว่าเกิดจากประสบการณ์ชีวิตของผู้วิจัยโดยตรง

ข้อมูลการแสดงและการประชาสัมพันธ์ในนิตรศการการแสดงผลงานดุชฎีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ภาพบรรยากาศภายในงานแสดงนิทรรศการผลงานการแสดงดุซมิ้นท์ทางด้ำนนาฏยศิลป์

ภาพบรรยากาศภายในงานแสดงนิทรรศการการแสดงผลงานคุณฐิณีพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

ภาพบรรยากาศภายในงานแสดงนิทรรศการการแสดงผลงานคุณฐิณีพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซงกีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซงึนนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซงกีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซกวีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซฎินิพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์

เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซวีนีพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซกวีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซวีนีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุษฎีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซนีนีพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 1 ก่อตัว

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซงึนนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
องค์ที่ 2 กำเนิด

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซกวีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 2 กำเนิด

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซงกีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
องค์ที่ 2 กำเนิด

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซกวีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 2 กำเนิด

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซวีนีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 2 กำเนิด

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซวีนีนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์

เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 2 กำเนิด

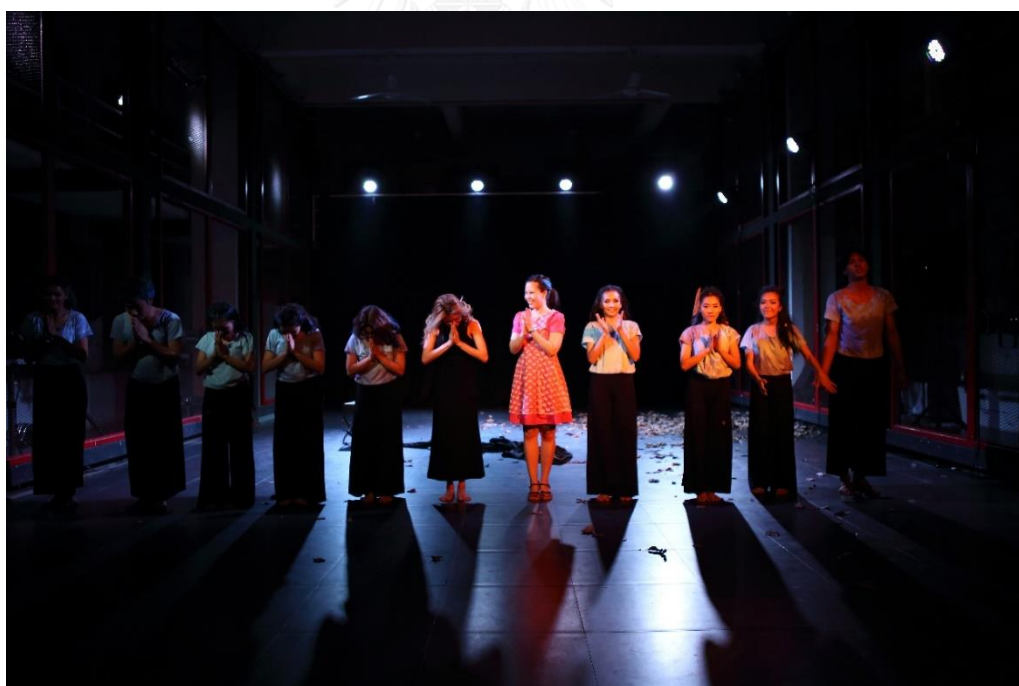
ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงาน ดุษฎีนิพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์

เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

องค์ที่ 3 ความสงบ

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงาน ดุษฎีนิพนธ์ทางด้านนาฏยศิลป์
เรื่อง นาฏยศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง
องค์ที่ 3 ความสงบ

ภาพบรรยากาศนิทรรศการการแสดงผลงานดุซงึนนิพนธ์ทางด้านนาฏศิลป์
เรื่อง นาฏศิลป์สร้างสรรค์จากคลื่นพายุซัดฝั่ง

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกัญชพร ต้นทอง เกิดวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2527 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

ปีการศึกษา 2549 สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) สาขาวิชานาฏศิลป์สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ปีการศึกษา 2554 สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาการบริหารจัดการวัฒนธรรม หมวดอุตสาหกรรมบันเทิง คณะวิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2555 เข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต (ศป.ด.) สาขาวิชานาฏศิลป์ ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การทำงาน

อาจารย์ประจำสาขาวิชานาฏศิลป์สากล ภาควิชานาฏดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี